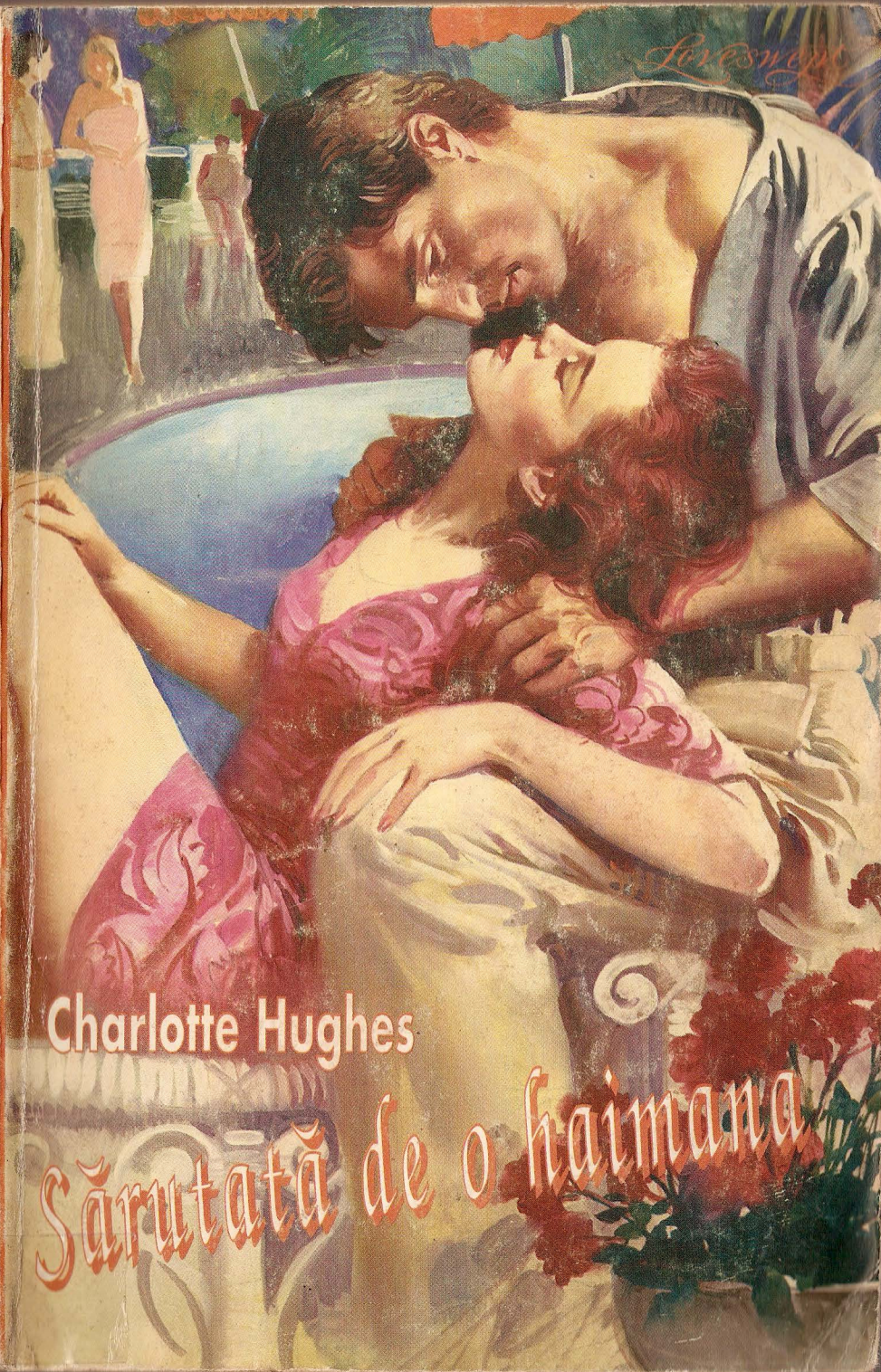

Charlotte Hughes Sărutată de o haină

Charlotte Hughes

Sărutată de o haină

Kissed by a Rogue
by Charlotte Hughes

© copyright 1993 by Charlotte Hughes

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii **MIRON**.

© copyright grafică Editura **MIRON**.

LOVESWEPT and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books, a
Division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark
Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in
cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura **MIRON**

Loveswept

*Charlotte
Hughes*

*Sărutată
de o haimană*

Traducere de Irina Rădulescu

București - 1994

Unu

Bun venit în lad.

Billie Foster se uită obosită la indicatorul rutier pe care „BUN VENIT LA RUCKERS” fusese șters cu vopsea verde țipătoare și înlocuit cu literele I-A-D. Dedesubt, numărul populației fusese modificat de la 4.908 la 4.907. Deștept om, se gândi ea, în timp ce înainta pe drumul îngust și șerpuit ce ducea în oraș – sau pe ceea ce rămăsese din el. Pînă acum, tot ceea ce văzuse ea era un ținut

mlăştinos.

Clinica era o clădire întinsă, cu un singur nivel, înghesuită între Morga lui Jones şi o staţie de benzină ce oferea servicii douăzeci şi patru de ore pe zi. Toate cele trei clădiri aveau urgent nevoie să fie zugrăvite. Billie oftă în timp ce-şi parcă maşina pe şosea şi se uită la oraşul ce urma să-i fie casă în următorii câţiva ani. Uite de ce îşi petrecuse ea ultimii doisprezece ani în colegiu şi în facultatea de medicină. Uite de ce tatăl ei avusese două slujbe în acelaşi timp şi mama ei curăţase casele altora şi de ce Billie însăşi se luptase să-şi păstreze notele pentru bursă şi să mai şi lucreze cu jumătate de normă, de asemenea. Când banii s-au isprăvit, ea făcuse apel la un împrumut guvernamental. Un act disperat, dar, în acel moment, ar fi împrumutat bani şi de la K.G.B. Ea era prima din familia Foster care absolvise un colegiu, fără să mai vorbim de facultatea de medicină. În timp ce-şi trecea peria prin părul negru şi-şi aranja machiajul, Billie le era recunoscătoare celor din familie că nu erau acolo să-i vadă dezamăgirea.

Verise vremea să-i înapoieze împrumutul unchiului Sam.

Sora Naomi Bradshaw părea că fusese înlocată de costumul din poliester alb ce-i servea drept uniformă. În timp ce o fixa pe Billie prin ochelarii cu ramă de os ce contrastau violent cu parul ei roşu- portocaliu tapat, nu se obosi să-şi ascundă dezamăgirea.

– Dumneavoastră sînteţi doctor Billie Foster, zise ea. Dar sînteţi femeie! Spuse asta că şi cînd ar fi fost vorba de o boală incurabilă. Doctorul Barnaby ştie? Întrebă, apoi, turui mai departe înainte ca Billie să poată răspunde. Nu, nu se poate să ştie. Mi-ar fi spus şi mie.

Billie se mişcă jenată în timp ce femeia o analiza cu o curiozitate care ar fi putut fi folosită chiar la studierea unui nou tip de gripă.

– Apropo, unde este doctorul Barnaby? Întrebă Billie, ridicînd din umeri, încercînd să scape de amorţeala căpătată în urma atîtor ore petrecute într-o maşină proiectată mai degrabă pentru a fi mai mult practică decît confortabilă.

– La pescuit. Doctorul Barnaby merge la pescuit în fiecare luni.

– Şi cine are grijă de pacienţi?

– Pacienții nu vin în ziua de pescuit a doctorului Barnaby.

Femeia spuse asta cu un aer indiferent care sugera totodată că pescuitul în ziua de luni avea tot atîta importanță ca și Porunca Biblică ce comanda odihna în ziua de duminică.

Billie aprobă ca și cînd ar fi înțeles perfect.

– Știu că o să vi se pară o întrebare prostescă, dar ce se întîmplă dacă vine o urgență?

– Are grijă Shorty Robbins de la sectorul incendii. El este paramedicul nostru.

– Înțeleg.

Billie se uită împrejur la sala de așteptare goală în care se afla un televizor alb-negru deschis pentru spectacolul lui Oprah Winfrey. În cele din urmă, se uită la soră, zîmbind.

– Poate că ați putea să mă îndrumați spre casa unde voi locui, zise. Aș dori să mă spăl.

– Veniți cu mine.

Sora Bradshaw se ridică și-i făcu semn lui Billie s-o urmeze. Pantofii ei făceau zgomote înfundate pe podeaua acoperită cu linoleum și coapsele i se frecau la fiecare pas. O conduse pe Billie în spatele clădirii și deschise o ușă.

– Asta este.

Billie fu profund dezamăgită la vederea clădirii cu două nivele.

Arată ca un garaj.

Asta și este. Țineam ambulanța aici înainte să vină Shorty. E un apartament la etaj. Nu e grozav dar te ferește de frig iarna și de țințări vara.

Se opri pentru a-și îndesa mai bine o agrafă în parul în care multe alte agrafe, uitate de mult, se iveau în toate direcțiile.

– Frigiderul e plin. Imediat ce au aflat că sînteți pe drum, oamenii s-au apucat să pregătească cele necesare. Aveți o priveliște drăguță de pe terasa din spate. Rîul Suwannee curge foarte aproape de treptele casei.

– E drăguț, zise Billie, încercînd să arate un pic de entuziasm față de toate acestea.

– De ce nu vă duceți să vă uitați? Vă sun dacă se întîmplă ceva. Dar, mai mult ca sigur, nu va veni nimeni pentru că azi e luni. Oricum, peste o oră închidem.

– Cine-i de gardă la noapte?

– Doctorul Barnaby o să facă de gardă pînă o să vă familiarizați cu locul. A zis că-i pare rău că ați venit în ziua lui de pescuit. Sigur, asta a fost

Înainte să aflu că sînteți femeie. Nu știu ce figură o să facă atunci cînd va afla.

– Spune-i să dea el banii înapoi guvernului Statelor Unite, murmură Billie în drum spre ieșire. O să mă suporte în următorii doi ani, indiferent dacă-i place sau nu.

Cîteva minute mai tîrziu Billie analiza dezamăgită micuțul apartament cu trei camere ce urma să-i fie casă. Mobila era o adunătură nepotrivită de piese uzate cu huse înflorate tocite și rafie învechită. Își înclină capul cu tristețe gîndindu-se la toate apartamentele de acest fel în care locuise de-a lungul anilor pentru a-și putea continua studiile. Într-o zi se va uita în urmă și va rîde. Într-o zi cînd își va putea permite un locșor drăguț, numai al ei și cînd se va putea achita față de părinții ei pentru toată munca lor epuizantă și pentru toată dragostea lor. Într-o zi, cînd își va putea cumpăra o rochie nouă și nu va trebui să se simtă vinovată din cauza asta.

Spera că nu va trebui să aștepte mult timp ziua aceea.

Billie nu era sigură în ce moment se opriese vechiul aparat de aer condiționat din dormitorul ei. Se trezise tîrziu în noapte într-o căldură înăbușitoare, cu pijamalele atîrnîndu-i pe corpul umed. Aprinsese lampa și încercase să-și dea seama ce nu întîmplase cu aparatul din fereastră, dar ar fi putut la fel de bine să analizeze motorul unui Boeing 747. Nu avea înclinații de reparator. Douăzeci de minute mai tîrziu, Billie reușise să deschidă o singură fereastră în tot apartamentul. Celelalte se lipiseră atunci cînd au fost vopsite. Transpirația îi luneca printre sîni. Găsise un suc în frigider, descuiase ușa și pășise afară în aerul nopții.

Era lună plină și lumina ei transformase rîul din spatele casei sale într-o fișie îngustă de argint. O adiere ușoară foșni frunzele unui ulm uriaș, răcorînd obrajii înfierbîntați ai lui Billie și aducînd cu ea aroma gardeniilor. Se așeză pe treapta de sus ascultînd mulțimea de greierași. În depărtare i se paru că aude rîsul unei femei.

Billie părăsi treptele un pic mai tîrziu și oftă din adîncul sufletului cînd tălpile i se afundară în iarba bogată și răcoroasă. Se apropie de rîu, recunoscătoare lunii strălucitoare pentru că îi lumina

calea. În copilărie iubise viața în aer liber, jucându-se cu fratele ei care o învățase să înoate și să se cațere în copaci și să-și încerce puterea brațului. Asta fusese înainte de a intra la liceu, înainte ca Billie să se hotărască să devină medic. Nevoia de note mari pentru a-și păstra bursa îi lăsase puțin timp pentru viața în aer liber sau pentru orice altceva.

Billie se opri brusc auzind din nou râsul acela, un sunet ascuțit urmat, de data asta de un chicotit bărbătesc. Intrigată, Billie porni în direcția sunetelor, călcând cu grijă pe malul nisipos.

Îi văzu, câteva clipe mai târziu, stînd pe malul celălalt al apei. Femeia era înaltă și blondă, cu un păr ce-i cădea în bucle mari pe spate. Se mișca ireal, ca într-o poveste cu zîne. Bărbatul era înveșmîntat în umbre. Billie se apropie mai mult.

Era la mai puțin de cincizeci de picioare de ei cînd își dădu seama că femeia era dezbrăcată. Billie făcu un pas înapoi, realizînd subit că dăduse peste doi înotători în pielea goală. Se întoarse să plece cînd bărbatul ieși din umbră.

Era diferit de tot ce văzuse ea vreodată, înalt și drept ca brazilii înalți ce străjuiau plaja. Era masiv și puternic iar pielea sa goală avea culoarea

nucilor braziliene. Stînd pe celălalt mal al râului, Billie putu să vadă nestingherită pieptul lui lat, acoperit cu păr aspru, abdomenul plat și coapsele musculoase. A simțit că-i arde fața atunci cînd privirea ei stăruitoare a alunecat spre locul de îmbinare al picioarelor și a zărit un smoc de păr negru înconjurîndu-i sexul. Era erect. La vederea acestuia își ținu respirația.

Billie făcu un alt pas înapoi. Era evident la ce se gîndea bărbatul după felul cum o privea pe partenera sa. În următoarele cinci minute vor face dragoste. Ea nu mai avea nimic de făcut acolo. Cu toate acestea era captivată de frumusețea aceea întunecată. Încercă să se convingă pe sine că admirația ei era strict profesională și bazată pe faptul că văzuse atît de multe corpuri neîngrijite ca nu putea să nu aprecieze unul atît de frumos ca cel din fața ei. Pe cine păcălea? Nu avea nici un gînd profesional în momentul acela. Se încălzise numai privindu-l.

Tușișul din fața ei se mișcă și Billie îngheță. O veveriță, probabil, își zise. Dar ceva sări și ateriză pe piciorul ei gol. Țipă îngrozită și sunetul zdruncină tăcerea. Făcu un pas înapoi, își pierdu echilibrul și ateriză cu grația unei femele de

hipopotam însărcinată într-un tufiş de mure sălbatice.

Pe celălalt mal al râului, bărbatul își ridică privirea. În ciuda eforturilor sale de a se ascunde, Billie ştia că pijamaua ei albă o dădea de gol. Se ridică şi o rupse la fugă.

Nu se opri decît cînd se află în siguranţa apartamentului său. Baricadase uşa şi apoi se sprijinise de ea ca să-şi tragă răsuflarea. Ce se întîmplase cu ea? Aproape că văzuse doi străini făcînd dragoste. Trecuse ceva timp pînă se urcase în sfîrşit în pat încercînd să adoarmă.

Doi

Doctorul Eustace Barnaby se uită la micuţa brunetă prin ochelarii cu ramă metalică, studiînd-o cu acelaşi entuziasm cu care ar fi analizat o pată neagră pe iubitele sale tufe de trandafiri.

- Deci tu eşti noua doctoriţă.

Vocea lui era plată ca aluatul nedospit.

Billie îi zîmbi cît putu mai bine şi îi întinse mîna.

nărilor pe fișa unui pacient, ignorînd-o atît pe ea cît și mîna ei întinsă.

– Nu pari nici că ai fi terminat liceul, ce să mai vorbim de facultatea de medicină. Și nimeni nu a pomenit nimic de faptul că ești femeie.

Billie își încrucișă brațele și se uită la bătrînul subțire și cărunt ce părea atît de hotărît să nu-i placă de ea. Nu intenționa să-i facă viața mai ușoară.

– Am douăzeci și opt de ani, zise uimită că toți o luau drept un copil. Patru ani de ședere într-un spital renumit îi lășaseră puțin timp pentru răsfaț. Sînt sigură că această informație se află în actele mele, adăugă ea.

– Ei bine, dacă îți închipui că urmează să valsezi în clinica mea și să-mi tratezi pacienții ca și cum ar fi ai tăi, te înșeli.

Billie înțelese că urma să facă exact acest lucru. Bătrînul doctor trecuse binișor de vîrsta pensionării și oamenii din oraș căutau cu disperare un medic nou. Cel puțin asta aflase ea. Acum, doctorul Barnaby îi spunea ceva cu totul diferit.

– Atunci poate că ar trebui să-mi spuneți de ce mă aflu aici, zise în cele din urmă.

O privi lung și sever.

– Nu am nici cea mai vagă idee, zise el în timp ce ieșea din cameră. Trînti ușa în urma sa.

Billie o examinează pe femeia din fața sa și dădu din cap cu tristețe.

– Doamnă Miller, sînt sigură că asta-i cel mai grav caz de infecție cu o plantă otrăvitoare pe care l-am văzut vreodată. De cînd sînteți în starea asta?

Femeia de pe patul de consultație clipi din ochii roșii și umflați.

– De cîteva săptămîni. Eu și soțul meu am început să curățăm o bucată de pămînt de buruieni, acum două săptămîni. Avem de gînd să ne construim acolo o casă. Se opri și privi dîrele de pe pielea ei. Nu înțeleg, doamnă doctor. Am fost atît de precauți și am purtat mănuși și mîneci lungi. Nu pot să-mi imaginez cum m-am infectat.

Billie dădu din cap cu compasiune.

– Vă voi face o injecție care va opri mîncărimea imediat, zise, scriind în fișa pacientei în timp ce vorbea. Vă voi scrie și o rețetă. Trebuie

să-mi urmați indicațiile și...

Billie fu întreruptă de o bătaie scurtă în ușa. Doctorul Barnaby își strecură capul înăuntru și-i zîmbi femeii de pe patul de consultație.

– Am aflat că avem un caz grav de infecție în cabinetul unu, zise.

Doamna Miller îi zîmbi bătrînului doctor și își desfăcu brațele ca să poată constata el însuși.

– Credeți-mă, domnule doctor, e grav.

Doctorul Barnaby păși în cabinet și închise ușa în urma sa.

– Cara, tu și cu Ben sînteți destul de mari ca să vă mai tăvăliți prin pădure.

Femeia roși.

– Am curățat o bucată de pămînt.

Doctorul se încruntă din sprîncenele stufoase:

– Și ați purtat mănuși, nu-i așa?

Ea aprobă.

– Fără să mai punem la socoteală că aveam mănuși lungi și pantaloni.

– Și ce faceți voi cu buruienile?

– Le ardem.

– Da, asta este.

Billie, care-tăcuse pînă în acel moment, se apropie.

Vreți să spuneți că s-a infectat de la fum?

De ce credeți că are ochii așa de umflați, doamnă doctor? zise, făcînd ca ultimul cuvînt să sune ca cele din trei litere pe care-l găsim adesea pe pereții toaletelor. Sau ați omis acest lucru?

Îi smulse lui Billie rețeta din mînă.

– Ce i-ai prescris? O, Doamne, doar nu ai de gînd să-i dai asta.

Rupse rețeta în bucățele și o aruncă la coș.

Billie se uită la el cu neîncredere.

– Cum crezi că-și vor putea construi oamenii aștia o casă dacă trebuie să-și plătească rețetele? întrebă el. Dar nu așteptă un răspuns. În schimb, se întoarse către pacientă.

– Trebuie s-o scuzi pe doamna doctor Foster, zise. E obișnuită să facă totul ca la carte.

Își dădu ochii peste cap ca și cum nu putea să-și imagineze că a avut atîta ghinion să-i sosească în propria clinică o asemenea nulitate.

Billie se simți într-adevăr jignită dar hotărî să nu riposteze în fața pacientei.

– Ce sugerați domnule doctor? întrebă pe un ton profesional.

– Sare de masă.

– Sare de masă?

– Sigur.

Se întoarce către doamna Miller.

– Trebuie să faci câteva băi cu sare de masă, în fiecare zi, Cara. Aruncă niște sare în apa din cadă și amestecă. Apoi, după ce ieși, te ungi cu vaselină. O să-ți murdărească cearșafurile, dar îți promit că mîncărimile vor dispărea. Întotdeauna sarea anihilează infecția.

– Mulțumesc, domnule doctor, zise femeia, evident grăbită să ajungă acasă și să-i urmeze sfatul.

Billie așteptă ca doamna Miller să iasă din cabinet înainte de a discuta cu bătrînul doctor.

– Aș dori să avem o discuție, zise înainte ca el să plece.

– Să fie scurtă. Am pacienți.

– Nu aveți nici un drept să intrați în acest cabinet în timp ce eu consult și să-mi schimbați indicațiile.

Două sprîncene stufoase se ridicară spre fruntea doctorului.

– Eu sînt medicul responsabil aici și pot să fac ce naiba poftesc. Mai mult, tu nu știi nimic despre medicina adevărată. Tot ceea ce știi vine numai din manuale.

Am făcut practică la *Richmond General*, răspunse. Unul din cele mai mari spitale din Statul Virginia. Ca să nu mai vorbim că e cea mai bună clinică de tratare a rănilor. Cred că asta spune ceva.

Aici nu-i *Richmond*, zise, și majoritatea oamenilor de prin părțile astea sînt simpli țesători. Nu pot să-și permită doctoriile astea fanteziste. Nu atunci cînd au o alternativă mai ieftină. Se opri să respire. Demult, cînd am început să practic medicina, oamenii aveau și mai puțini bani decît acum. Nici nu mai țin minte de cîte ori am venit acasă cu sacoșa plină cu verze roșii pentru a trata o răceală. Odată am asistat la nașterea unui copil și am fost recompensat cu un ciine de vînătoare.

Billie știa că bătrînul doctor nu avea dreptate.

– Nu sînt sigură ce ar crede *Asociația Medicilor Americani* despre metodele dumneavoastră, dar eu sînt totdeauna dornică să învăț lucruri noi. Dar să nu vă așteptați să tratez oamenii cu apă îndulcită și cu frunze de tutun.

Trîntitul unei uși o trezi.

Billie se răsuci în pat și privi în întuneric. Pe un scaun din apropiere ventilatorul ei răcorea aerul suficient ca să se simtă acceptabil în această cameră. Se ridică, privi spre ceasul deșteptător și văzu că era aproape două noaptea. Se auziră din nou niște lovituri. Cineva bătea la ușa ei. Sări din pat și bălăgă după întrerupător.

Treizeci de secunde mai târziu, Billie deschise fereastra de la ușă și se pomeni în fața unei femei blonde. Îi păru vag cunoscută dar nu avu timp să stea și să se gîndească unde o mai văzuse.

— Dumneavoastră sînteți noul nostru medic? Întrebă femeia de pe cealaltă parte a gemulețului.

Billie deschise ușa.

— Ce s-a întîmplat?

— Prietenul meu e rănit. Cineva i-a spart o sticlă de whisky în cap. Sîngerează mult.

— L-ați căutat pe doctorul Barnaby?

— N-am avut timp. Eram chiar în capul străzii cînd s-a întîmplat, așa că am venit direct la clinică.

Billie smulse o cheie ce atîrna lîngă ușă.

— Poți să-l duci pe prietenul tău în sala de așteptare?

Expresia de pe fața femeii arăta îndoiala.

Pot să încerc.

Voi fi acolo în două minute.

Iară a mai pierde vremea, Billie se năpusti în dormitor, apucă primul lucru ce-i ieși în cale, o pereche de pantaloni scurți și un tricou ponosit. O să-și pună un halat la clinică. Își îndesă picioarele în niște adidași uzați și ieși, încercînd să și aranjeze părul cu degetele. Zbură pe ușă și coborî scările în viteză. Puțin mai târziu, aprindea luminile în clinică. Deschise ușa de la intrare și îngheță cînd văzu femeia ce încerca să-l ajute pe ranit să urce treptele. Văzîndu-i împreună, îi recunoscu imediat pe femeia și bărbatul de la rîu. Billie stătu cîteva secunde, amintindu-și cum îi privise printre copaci. Se îmbujoră la acest gînd.

— Nenorocitul! Sîngerează ca un porc înjunghiat.

Billie tresări la auzul vocii lui. Părea puternic pe malul rîului, dar nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru o întîlnire atît de apropiată. El înainta cu un aer impunător de încredere în sine chiar dacă sîngele îi țîșnea de pe frunte.

— Nu mai striga, scumpule, îi spuse femeia încercînd să țină un prosop pe rană. O să trezești toți vecinii!

Billie trecu la acțiune în momentul când îi văzu rana adâncă, enervată pe ea însăși pentru că se lăsase luată de emoții. Bărbatul putea să moară în timp ce ea se holba la el ca o școlăriță căreia i se urcaseră hormonii la cap.

– Pe aici, vă rog, zise recăpătându-și în cele din urmă tonul profesional necesar în asemenea situații.

– Tu cine mai ești? întrebă el, oprindu-se din înjurături, fără a părea cîtuși de puțin curios.

Billie îi întîlni privirea mirîndu-se de faptul că fusese sigură că ochii lui erau negri ca smoala. Părul negru îi strălucea cu irizări albastre în lumina neonului. Barba nerasă îi dădea un aer de vagabond. Mirosea a whisky.

– Eu sînt doctor Foster, zise. Trebuie să te ducem în cabinetul din spate.

Cu toate că urmă o ploaie de înjurături și bombăneli, bărbatul îi urmă instrucțiunile.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, zise Billie de îndată ce ajunseră în sala de consultație.

Bărbatul continua să amenințe și să înjure în legătură cu răzbunarea față de persoana vinovată de rănirea lui. Billie observă privirea furioasă din ochii lui și fu bucuroasă că nu ea lansase lovitura

de grație.

Honda nu scăpă ocazia să explice.

Ne distram destul de bine, luasem o băutură la *Cypress Lounge* când doi bătărași s-au luat la batăie din cauză că doreau să asculte cîtece diforte la tomat. Parcă înnebuniseră cu toții. Noi eram aproape de ușă când cineva i-a azvîrlit o sticlă în cap.

Ajută-mă să-l pun pe pat, zise Billie, descoperind apoi că nu era o sarcină tocmai ușoară.

Avea peste 1,80 m și cîntărea aproape o sută de kilograme. În cele din urmă au reușit.

Bărbatul o privea curios pe Billie, ochii lui observînd părul în neorînduială și fața ei îmbujorată. Era evident că o sculaseră din somn.

– Nu semeni cu nici un doctor pe care l-am văzut vreodată, zise el observîndu-i tricoul și pantalonii scurți.

Billie îi întîlni privirea. Se uita foarte atent. Atunci își dădu seama că uitase să-și pună halatul. Tricoul se subțiasse de atîtea spălări și sfîcurile similor i se întăriseră chiar în momentul în care el pășise în camera rece. Billie întinse mîna după unul din halatele ce atîrnau pe ușă și-l trase

repede peste cap.

– Te cunosc de undeva? Întrebă el.

Ea se opri brusc. Simți încă o dată cum i s'urcă sîngele în obraz.

– Nu, nu ne-am cunoscut. Acum, te rog trebuie să stai nemișcat.

Dădu la o parte prosopul de pe capul lui și se uită la rană. Tăietura de la baza părului era adîncă.

– Doamne! Blonda părea gata să leșine. Cred că voi aștepta afară. Într-o clipă, ea fu de partea cealaltă a ușii.

Bărbatul rîse ușor.

– Trebuie să fie grav.

Billie curăță rana.

– Nu e chiar așa de grav. Numai că nu cred că prietena ta se dă în vînt după atîta sînge.

– Nu e prietena mea. E iubita tatălui meu.

Billie ridică privirea.

– Înțeleg.

Privirea lui era pătrunzătoare.

– Sînt sigur de asta.

– Cred că trebuie să-ți cos rana, domnule...

– Nu.

– Tăietura e foarte adîncă și...

Îl scutură din cap.

N-am timp de asta. Sînt grăbit.

Da, sigur, zise ea printre dinți. Mai sînt doar cîteva cîrciumi deschise la ora asta.

Bineînțeles, ea nu avea nici un drept să-l mustră, dar era nervoasă. O trăsese rădăcină din pat la acea oră inumană și acum nu dorea să colaboreze.

O clipă, fața i se însenină și chiar păru amuzat.

– Ce fel de medic ești?

Sînt medic generalist.

– Ai de gînd să rămii aici mai mult timp?

Destul de mult ca să-ți tratez rana, zise hotărîtă să nu-i dea prea multe amănunte. Încă o zi ca cea petrecută cu doctorul Barnaby și nu va mai fi în stare să spună ce va face.

– Să revenim la cusătură.

Se certară cîteva minute. În cele din urmă cîștigă ea. Un pansament local va rezolva probabil problema. Începu să lucreze. Fața lui era fierbinte, în ciuda frigului din cameră. Îi urmări fiecare mișcare, cu ochii lui negri, curioși și neliniștiți. Au fost cele mai grele cinci minute din viața ei și Billie nu a răsuflet ușurată decît în momentul cînd s-a îndreptat spre chiuveță să se

Charlotte Hughes

spele pe mâini. Încă îi mai simțea privirea urmărind-o.

– Ți-am pus un pansament local, zise ea. Te trimit acasă cu tifon și cu instrucțiuni pentru a-ți putea schimba singur pansamentul. Îți sugerez să treci pe la doctorul Barnaby peste câteva zile să te consulte din nou.

– Mai bine trec pe la tine.

Lui Billie aproape că-i scăpă tifonul din mână. Flirta cu ea. Îl ignoră.

– Am nevoie de niște informații înainte să poți pleca.

– Ce fel de informații?

– Nume, adresă, număr de telefon.

– Ai de gând să-mi dai o întâlnire? Privirea pe care i-o aruncă, îl făcu să rîdă. Uite, îmi pare rău că ți-am făcut atîtea neazuri. Numai că... nu prea îmi pasă de doctori.

– Atunci sîntem chit. Nici mie nu-mi pasă de oamenii care se bat prin berării.

El rîse ușor, coborî de pe pat cu o mișcare fluidă și se apropie de ea.

– Știi ce, ești destul de isteată pentru cît ești de micuță.

Era din nou mult prea aproape. Dar acum era

Sărutată de o haimana

o diferență față de cînd stătea pe pat și o aștepta să-i îngrijească rana. Acum își aduse aminte cît de mare este el. O depășea cu mai mult de treizeci de centimetri pe ea care avea cam un metru șaizeci. I se păru că sala de consultații s-a micșorat. Billie făcu un pas înapoi și șoldurile ei se lipiră de peretele cabinetului. Nu avea scăpare.

– Poți să completezi asta în sala de așteptare, zise, întinzîndu-i un formular pentru a fi completat cu datele personale.

Ea dorea cu disperare să mărească spațiul dintre ei.

El luă formularul și-l puse pe biroul din spatele ei. În momentul în care brațul lui i l-a atins pe al ei, Billie a simțit o înțepătură mai jos de talie.

El își căută portofelul în buzunarul de la spate.

– Asta-i pentru nota mea de plată, zise punînd o hîrtie de o sută de dolari pe birou.

Billie se uită înapoi, fără a scoate nici un cuvînt, conștientă de fiecare mișcare. Deodată i se păru că nu mai are aer în plămîni. Trase adînc aer în piept și i se păru că aude ecoul inspirației sale în cabinet. El zîmbi ca și cum stînjeneala ei i se părea amuzantă; apoi, înainte ca ea să-și dea seama, își plecă fața și îi atinse buzele cu ale sale.

Inima ei se opri un moment.

În cele din urmă el întrerupse sărutul.

– Mulțumesc, doamnă doctor. Vă rămân îndatorat.

Billie era mult prea tulburată ca să-l conducă. Se simțea ca și cum întregul ei sistem nervos fusese scurtcircuitat. Îl auzi cum o trezește pe femeia din camera de alături, îi auzi plecînd pe ușa din față. Tremurînd din cap pînă-n picioare, Billie închise luminile și încuie ușa. Putea încă să-i simtă sărutul cînd se urcă în pat, cîteva minute mai tîrziu.

Apoi și-a dat seama. Nu avea nici cea mai mică idee cine era el.

Trei

– Cum adică nu i-ai luat numele? Întrebă doctorul Barnaby, cînd Billie îi spuse despre mica urgență din timpul nopții.

– L-am întrebat de două ori. Ce trebuia să fac, să mă lupt cu el ca să aflui?

– De ce nu am fost chemat?

– Nu a fost timp. Sîngera foarte tare.

– Așa că l-ai cusut și l-ai lăsat să plece.

– A refuzat să fie cusut. l-am pus în schimb un

pansament local.

Fața bătrînului doctor deveni stacojie.

– Nu ți-a trecut prin cap să-i faci o radiografie?

– Mi-a trecut prin cap dar nu am considerat că era necesar. Și știu că vă enervați dacă le recomand pacienților dumneavoastră ceva de care nu au într-adevăr nevoie.

O privi indiferent.

– Ți dai seama că putem fi implicați într-un proces?

Billie se uită atentă la el un moment. Instinctul îi spunea că bătrînul doctor n-ar fi fost mulțumit, indiferent ce ar fi făcut ea pentru pacient. Nu avusese nici o importanță că ea făcuse practică la o cameră de urgențe unde rănile împușcate și accidente de automobil erau ceva obișnuit, unde fusese obligată să ia adesea hotărîri pe viață și pe moarte. Pur și simplu asta nu însemna nimic.

– Cineva i-a spart o sticlă de whisky în cap, zise, încercînd să pară calmă și rece. A fost o rană superficială. Pacientul era viu și nu avea probleme cu vederea. Nu putea fi o fractură.

– Dar nu știi sigur. În nici un caz, fără o radiografie.

Lui Billie i se făcu frică să nu-i plesnească bătrînului doctor vreun vas din cauza agitației.

– Ce doriți să fac, domnule doctor?

– Găsește-l. Adu-l înapoi să-l consult eu așa cum se cuvine. Așa cum ar fi trebuit s-o faci tu.

– Cum credeți că-l pot găsi cînd nici măcar nu știu cum îl cheamă, pentru numele lui Dumnezeu?

– Asta-i treaba dumitale, doamnă doctor.

Billie îl privi cum iese din cameră. Niciodată nu se simțise mai confuză sau mai nedreptățită în toată viața ei. Niciodată nu putea face bine vreun amărit de lucru atîta vreme cît se amesteca și bătrînul doctor. Respiră adînc, chiar în momentul în care sora Bradshaw își făcu apariția.

– Nu m-am putut abține să nu aud totul, zise.

– Sînt sigură că a auzit toată sala de așteptare.

Billie era hotărîtă să nu-l lase pe bătrîn să cîștige toate bătăliile. Nu era primul doctor dificil cu care avea de-a face.

– Cum aș putea să găsesc un om dacă nu-i știu nici numele, nici adresa? zise.

Sora Bradshaw se apropie.

– Încercați la fabrică, *Țesătoria Buford*. Jumătate din oamenii orașului lucrează acolo. Cred că ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l puteți

face.

Țesătoria se afla la marginea orașului, o clădire extinsă, cu trei nivele, care făcea tot felul de materiale și oferea sute de locuri de muncă. Billie fu impresionată, nu numai de mărimea acesteia dar și de felul cum era îngrijită. Se așteptase la tot ce putea fi mai rău, la o clădire dărăpănată cu facilități nepotrivite și cu condiții proaste de muncă. Această fabrică, cu exteriorul zugrăvit de curînd, cu terenurile perfect îngrijite nu se conforma deloc așteptărilor sale. Garda de la poarta principală i-a dat un permis de vizitator și i-a indicat direcția birourilor administrației.

– Directorul care se ocupă de personal e în vacanță, îi zise o secretară elegant îmbrăcată.

– Dar vă va primi directorul fabricii în schimb.

Bill Crenshaw, un bărbat cărunt, îmbrăcat într-un costum, reiat, o primi pe Billie cu căldură și se purtă ca și cînd ar fi avut ore întregi la dispoziție pentru a o asculta.

– Am auzit că avem un medic nou în oraș, zise, după ce o conduse în biroul său și insistase

să servească o cafea. Trebuie să recunosc că tu ești mult mai plăcută la vedere decît doctorul Barnaby. Deci, cu ce te pot ajuta?

Billie îi povesti despre bărbatul pe care-l tratase în noaptea precedentă, spunînd însă că fusese o rană superficială la cap. Omise faptul că mirosea a whisky și că dobîndise rana într-o încăierare la bar. Nu ar fi vrut pentru nimic în lume ca cineva să fie concediat, dacă bărbatul ar fi lucrat într-adevăr acolo.

– A plecat și nu am aflat cum îl cheamă, adăugă ea. Nu cred că se află în pericol, dar domnul doctor Barnaby vrea să se uite și el la rană, pentru orice eventualitate.

– Cum arăta bărbatul?

– Înalt. Aproape un metru și optzeci. Păr și ochi negri.

Era o descriere reală dar nu pusese la socoteală cîteva din trăsăturile cele mai frumoase ale bărbatului: umerii lați, pieptul masiv, coapsele acelea puternice. Însă nu putuse să-i spună lui Bill Crenshaw cum îi stătea cămașa pe pieptul acela, cum o ispitiseră blugii lui strîmți, cum prezența lui în cabinet o făcuse să uite de îndatoririle profesionale și să se gîndească la clipe senzuale.

Și, cu siguranță nu-i putea spune de sărut și că-l văzuse gol golul cu douăzeci și patru de ore înainte.

– Are fruntea bandajată, zise în schimb.

Bill Crenshaw luă notă de descrierea ei.

– Am să fiu foarte atent, promise, apoi se opri și păru îmbujorat. Nu e în pericol, nu-i așa?

– O, nu. Vrem numai să obținem niște informații pentru formularele noastre.

Păru ușurat.

– Asta-i o afacere de familie, zise, și ne păstrăm standardele ridicate. Noi nu angajăm haimanale. Înghiți ultima picătură de cafea și îi oferi și ei o altă ceașcă.

Billie refuză.

– Trebuie să mă întorc la clinică, zise, gândindu-se că doctorul Barnaby avusese suficient timp să schimbe lacătele de la uși.

Nu va fi foarte încântat să afle că ea era încă departe de a descoperi identitatea pacientului fantomă. Se ridică.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați primit.

Se ridică și el.

– N-ai pentru ce. Îmi pare rău că nu te pot ajuta, dar le voi spune cu siguranță suprave-

ghetorilor din fabrică și le voi cere să verifice. În același timp, spune-i doctorului Barnaby că am spus eu să aibă mare grijă de tine. Orașul ăsta are nevoie de un medic nou.

Billie zîmbi și îi mulțumi. Era plăcut să vezi o față prietenoasă.

– Sigur că am să-i spun, promise ea.

Billie încă mai zîmbea când ieși în grabă din clădire o clipă mai târziu. Se simțea mai optimistă acum că întâlnise pe cineva care nu bombănea din cauză că se afla ea acolo. Poate că încă mai era o speranță. Se îndreptă spre parcare, apoi se opri să lase un Corvette negru să treacă în viteză pe lângă ea. Nu putu să nu se mire de cum erau plătiți textiliștii încît puteau să-și permită o asemenea mașină. Poate că își greșise cariera, se gândi în timp ce deschua ușa propriei sale tinichele și se urca în ea. Lăsă fereastra în jos, băgă cheia în contact, apoi tresări speriată când cineva se aplecă înăuntru. Puse mîna pe piept ca și cum s-ar fi speriat un pic, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Era ell

– Să fiu al naibii dacă nu e drăguța noastră doctoriță. Îmi pare rău că v-am speriat, doamnă

doctor, adăugă cu un surîs. Oamenii care se sperie așa ușor au de obicei conștiința încărcată.

De data asta era proaspăt bărbierit și mirosea a săpun și a after shave. Părul lui era umed și pieptănat pe spate din cauza bandajului alb de pe frunte.

– Pe tine te căutam, îi spuse Billie. Noaptea trecută ai plecat fără să-ți lași numele și adresa.

Rîse cu toată gura, arătîndu-și dinții care erau la fel de frumoși și simetrici ca și restul feței.

– Ți-a fost teamă că nu mă mai vezi, nu? Nu te teme, ți-am lăsat timp să te obișnuiești, înainte să te invit în oraș. N-am vrut să par peste măsură de nerăbdător.

Billie oftă cu exasperare. Era într-adevăr un tip arrogant.

– Ascultă, n-am timp de joacă, domnule...

– Prietenii îmi spun Cord. Eu cum să-ți spun ție?

– Doamna doctor Foster va fi perfect.

El zîmbi amuzat.

– Doctorul Barnaby vrea să te vadă la cabinet imediat, zise. E îngrijorat că nu ți-am făcut o radiografie azi-noapte.

– Ți-a făcut necazuri, nu-i așa?

– N-am spus asta.

– Probabil că ți-a făcut. Altfel n-ai fi alergat aici să mă cauți. Se opri. Sau poate că, la urma urmelor n-are nici o legătură cu bătrînul. Poate că ți-a plăcut atît de mult sărutul acela încît te-ai întors pentru un supliment. Ar putea să semene cu ce ai văzut pe malul rîului și...

! se aprinse fața. Învîrți cheia în contact.

– Nu știu despre ce vorbești.

El se aplecă mai mult spre ea și o privi atît de intens încît o făcu să tresară.

– Tu ai fost pe malul rîului acum două nopți. Continuă să o fixeze și cînd vorbi din nou, vocea lui părea mai profundă. Cum se face că ai plecat așa grăbită? Întrebă. Tocmai mă excitam la ideea că sînt privit.

Billie simțea cum îi arde fața. Porni mașina cu mîini tremurătoare.

– Ai luat-o pe arătură, domnule, zise. Nu-mi pasă dacă ți-ai pierdut creierii din cauza găurii din cap, eu îmi fac numai meseria. Ți-aș fi recunos-cătoare dacă ai apela numai la doctorul Barnaby de acum înainte.

– De ce să nu vin pe la ora prînzului să mă consulte bătrînul? sugeră, evident, indiferent față

de furia ei. Apoi putem merge împreună, tu și cu mine să înfulecăm ceva.

Billie aproape că izbucni tare în râs la auzul invitației.

– Probabil că ești nebun.

El rîse ușor.

– Asta-i un fapt cunoscut, zise. Dar încă mă ofer să te iau la prînz. Tu ai putea să faci și mai urît decît mine, știi.

– Ar trebui să iau parte la fiecare încăierare din herării, ca să-mi dau apoi seama de asta, nu-i așa?

El zîmbi. Zîmbetul lui era o ispitire a diavolului.

– Nu-ți place că înjur, nu-i așa?

– Da, așa e. Și dacă aș fi știut că ești așa arrogant, n-aș fi încercat să-ți protejez slujba, acolo sus.

– Să-mi protejezi slujba?

– Nu i-am spus directorului cît de beat erai cînd ai venit la clinică azi-noapte și nici că ai luat parte la încăierare.

El ridică din umeri.

– Asta-i un motiv în plus să-ți fac cinste la prînz.

– Mai degrabă aș mânca cu o rîmă. Cu aceste

cuvinte ea ridică geamul și ieși din parcare. Se depărtă, sperînd că-l văzuse pentru ultima oară.

– De ce naiba nu mi-ai spus că rănitul nostru e Cordell Buford? o întrebă doctorul Barnaby în după-amiaza aceleiași zile.

Billie care tocmai își petrecuse ultimele douăzeci de minute tratînd un copilaș furios, în vîrstă de nouă luni de o infecție a urechii, se uită la doctor cu o privire golită de orice semnificație.

– Poftim? Bărbatul care a venit aici noaptea trecută, zise.

– Ai vreo idee cine ar putea fi?

– Sigur că nu.

– Cordell Buford de la *Țesătoriile Buford*. Tatăl lui e proprietarul la vreo jumătate de duzină de fabrici din tot sud-vestul Americii. Fără să mai vorbim de acest oraș.

– Cum poate fi cineva proprietarul unui oraș? întrebă Billie, aducîndu-și aminte cît de îngrijorată fusese în legătură cu slujba lui Cordell Buford. Probabil că el se prăpădea de rîs în acest moment.

– Sper că ai fost drăguță cu el, zise doctorul Barnaby, fără a-i lua în seamă întrebarea. Te așteaptă în cabinetul doi.

– Pe mine? Își scutură capul. O, nu, nu faceți asta. Nu mi-l lăsați pe cap pe acest om. De altfel am un pacient cu dureri în gât care mă așteaptă în cabinetul patru.

– Am eu grijă de durerile în gât, iar tu ai grijă de Cordell Buford. Te-a cerut pe tine în mod special. Încercăm să le dăm celor din familia Buford tot ceea ce vor.

– De ce? Întrebă, luptându-se cu imboldul de a se ridica imediat.

– Pentru că, fără ei, noi nu am fi avut o clinică, zise indiferent. Părăsi camera înainte ca ea să mai riposteze.

Billie intră în cabinet câteva minute mai târziu, și-l găsi pe Cord Buford citind o revistă.

– Bună ziua, doamnă doctor, zise zîmbind.

– Bună ziua, domnule Buford, zise și ea cu o voce detașată.

Nu dorea să-i dea satisfacție și să observe cât de stîmjenită era. Lăsînd la o parte faptul că era jenată pentru că-l confundase cu un muncitor cînd el, de fapt, era proprietarul chestiei ăleia ca

și al altor lucruri numeroase. Ca și cînd nu ar fi fost deja destul de jenată, la toate acestea se mai adăuga și faptul că el știa că îl privise de pe malul râului în noaptea aceea. Dar era hotărîtă să treacă prin această încercare fără a mai adăuga nimic la numărul și așa destul de mare al umiliințelor ei.

– Cum vă mai simțiți? Întrebă cu o voce severă, impersonală, care sugera ea nu are timp de discuții suplimentare.

– Ca și cum m-ar fi lovit cineva în cap cu o sticlă de whisky, zise. Ascultă, chestia asta o să mai dureze mult? Trebuie să mă întîlnesc cu cineva să luăm prînzul.

Billie ridică privirea de pe fișă și-l văzu cum se uită la ceas ca și cînd ar fi fost foarte grăbit, ca și cînd i-ar fi făcut ei o mare favoare prin faptul că se află acolo. Cum reușise să întoarcă lucrurile în favoarea lui și să o determine să intre în defensivă? Și ce tot vorbea despre prînz? Nu era obișnuit să fie refuzat și crezuse că o să-i schimbe hotărîrea și, în cele din urmă, să accepte?

– Am zis că nu merg la nici un fel de prînz, îi reaminti.

El ridică din umeri.

– Așa că am invitat pe altcineva. Făcu o

pauză. De ce... ți-ai schimbat hotărîrea?

Tonul lui încrezător sugera că nu ar fi fost cîtuși de puțin surprins dacă ea ar fi făcut-o într-adevăr.

Tipul era nesuferit. Billie îi aruncă o privire care ar fi înghețat și flăcările iadului.

– Nu, nu mi-am schimbat hotărîrea. Și, în legătură cu întrebarea precedentă, nu intenționez să petrec cu tine mai mult timp decît este absolut necesar.

Îi zîmbi în loc de răspuns, și Billie observă o satisfacție în ochii lui. Reușise să o aducă în pragul furiei. Putea să se prefacă indiferentă oricît ar fi dorit, dar el știa că-i intrase sub piele.

Ea zîmbi cu bunăvoință. La naiba, era hotărîtă să-l bată pe propriul lui teren.

– Sînt sigură că ai întâlniri importante de la care nu poți lipsi, îi zise sarcastic. Mai ales acum că s-au deschis și barurile.

Îl auzi rîzînd în timp ce ea se întoarse spre chiuvetă să-și spele mîinile. Treaba asta îi luă mai mult timp decît de obicei pentru că se gîndi cu groază la clipa cînd va trebui să-i schimbe pansamentul. Să-l atingă.

– Tot ce vreau e să-ți curăț rana – astfel încît

să te poată consulta și doctorul Barnaby. Nu ai avut amețeli și probleme cu vederea, nu-i așa?

Își uscă mîinile cu un prosop, se întoarse și-l descoperi analizîndu-i picioarele.

– Am o vedere bună, doamnă doctor.

Se auzi o bătaie în ușă și doctorul Barnaby intră. Billie nu mai fusese niciodată atît de fericită la vederea lui. Avea un pacient pe care ar fi fost încîntată să i-l încredințeze. În același timp fu martora unei schimbări radicale în comportarea bătrînului doctor.

– Cord, băiatule! zise, salutîndu-l ca pe un fiu demult pierdut. Ce mai faci? Luă mîna tînarului și i-o strînse cu entuziasm. Consultă rana de pe fruntea lui Cord. Am auzit că ai avut un accident. Să nu-mi spui că un soț gelos a pus în sfîrșit mîna pe tine. Îi făcu șmecherește cu ochiul.

Cord părea ușor stingherit.

– Știi că nu mă încurc cu femeii măritate, domnule doctor, zise. O veți determina pe doamna doctor să se gîndească la cele mai urîte lucruri în legătură cu mine. Tresări cînd doctorul Barnaby îi pipăi rana. Adevărul este că, după noaptea trecută, m-am hotărît să las baltă viața ușoară.

Doctorul Barnaby se opri și păru impresionat.

– Fără glumă?

– Fără. Am terminat cu distracțiile tinereții, domnule doctor. Sînt prea bătrîn pentru ele, dacă vreți să fiu sincer.

Billie trebui să se forțeze să nu izbucnească în rîs la acest discurs.

– Felicitări, domnule Buford, zise. Pentru că ați întors pagina. Zîmbetul pe care i-l adresă îi arată că nu crezuse nici o vorbă din toate acestea. Acum, vă rog să mă scuzați, vă las în grija domnului doctor.

– Stai, zise.

Billie se opri lîngă ușă.

– Ascultă, îndrăznisem să sper că m-ai putea ajuta să-mi schimb stilul de viață.

– O, adică să-ți spun de unde să citești primul capitol?

Cord zîmbi, apoi se uită la doctorul Barnaby care, la rîndul lui se uită îngrozit la Billie.

– Cred că mă place, domnule doctor.

Doctorul Barnaby mîrîi dar nu făcu nici un comentariu. Era clar că nu pricepea ce se întîmpla între cei doi.

Cord coborî de pe patul de consultații și se apropie de Billie.

– Speram că o să mă pui la un regim alimentar, zise. Presupun că dacă există cineva care știe să se îngrijească, aceea ești tu.

Zîmbetul larg pe care i-l adresă îi arată cît de mult aprecia el regimul ei.

Privirea pe care i-o aruncă ea, îi spuse că mai degrabă ar prefera să meargă pe cioburi.

– Poate face acest lucru, îi întrerupse doctorul Barnaby cu o voce mieroasă.

Se auzi o bătaie în ușă. Sora Bradshaw băgă capul înăuntru.

– Domnule doctor, Evelyn Simpson e aici cu băiețelul ei. A căzut din copac. Cred că are brațul fracturat.

– Oh.

Doctorul porni spre ușă.

– Și Willie Holmes e la telefon. Zice că s-a trezit sughițînd și nu se poate opri cu nici un chip.

Doctorul Barnaby făcu o grimasă.

– Întrebă-l pe Willie dacă-și aduce aminte unde a văzut ultima oară o broască țestoasă călcată de mașină, zise fără a lua în seamă privirea neîncrezătoare a lui Billie. Asta o să-l vindece. Și, dacă nu-și aduce aminte, spune-i să amestece într-o lingură niște oțet cu zahăr și să-l înghită.

O conduse afară pe soră și reveni la Cord.

– Acum, fiule, ai grijă să nu ți se infecteze rana. Dar, dacă se întâmplă și asta, te aranjez eu cu o cataplasma.

Închise ușa în urma sa.

Billie rămase nemișcată o clipă, neștiind ce să creadă sau să facă. Îi întâlni privirea amuzată a lui Cord.

– Ca și cum te-ai trezi în Zona Crepusculară, nu? zise el.

Pentru prima oară de când îl întâlnise, Cord părea serios.

– Din cauza asta avem nevoie de un doctor nou în orașul ăsta. Doctorul Barnaby are intenții bune, dar în fiecare an îl simt cum se rătăcește.

Billie era surprinsă.

– Doar nu vrei să spui că are probleme emoționale, nu-i așa?

– Nu, numai că se senilizează. Se opri. Soția lui a murit cu câțiva ani în urmă. Ea făcea totul în locul lui, lua toate hotărârile pentru el. Nu cred că și-a revenit vreodată după pierderea ei.

Billie rămase pe gânduri.

– Mulțumesc pentru că mi-ai spus, zise. O să mă ajute în relația cu el.

– Asta înseamnă că mergem la masă?

Ea își scutură capul.

– Am crezut că am clarificat problema asta.

– O.K., ce zici atunci de cină?

– Nu, mulțumesc.

– Dacă te răzgîndești...

– N-am s-o fac. Îi dezinfectă rana cu un antiseptic.

Cord își încheștă mâna pe încheietura ei și o strînse cu putere.

– Ai s-o faci. Mai devreme sau mai târziu.

Patru

În seara următoare, Billie urcă treptele spre apartamentul său și-l găsi pe Cord așezat pe scări. Înclinat un pic în față, cu coatele pe genunchi, părea că se simțea ca acasă.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

Era îmbrăcată sobru, cu o fustă dreaptă, kaki și cu o bluză albă, închisă cu nasturi. Cord încercă să și-o imagineze în ceva mai subțire și mai transparent și simți un gol în stomac. Arăta

bine dar era un pic prea reținută, un pic prea scoarțoasă. Se întrebă oare cum ar fi arătat dezbrăcată, cu corpul umed și înfierbîntat după ce a făcut dragoste.

– Am venit să te iau la cină, zise cu o voce care nu-i trăda gândurile indecente.

– Nu consideri că „nu” este și el un răspuns, nu-i așa? zise cu un zîmbet ușor.

– Ai spus „nu” pentru cina de ieri, dar nu ai spus „nu” pentru cea de azi.

Trecu pe lângă el. Se aplecă într-o parte ca s-o lase să treacă și se încordă un moment cînd îi zări picioarele frumos făcute.

Se ridică încet și o privi în față, analizînd-o fără jenă.

– Cum se face că nu mă placi, doamnă doctor Foster?

Ea se opri un moment și căută cheile în poșetă.

– Nici măcar nu te cunosc, domnule Buford.

– Spune-mi Cord. N-am mai curtat niciodată vreo doctoriță, zise, observînd cum se îmbujorează. O luase pe micuța doctoriță prin surprindere. Din nou.

– Doar nu ai de gînd să începi cu mine.

Billie descuie ușa cu degete tremurătoare. Fir-ar să fie, tipul o buimăcea. După o zi petrecută contrazicându-se cu doctorul Barnaby, nu era pregătită să-i facă față lui Cord Buford.

– Acum, te rog să mă scuzi...

Deschise ușa, păși înăuntru și încuie. Cord îi bătu în geam ca și cum avea să-i spună ceva dar ea pur și simplu lăsă jaluzelele în jos, iar el rămase afară.

Cinci minute mai târziu Billie intră sub duș și încercă să-și spele toate nedreptățile zilei. Fredona un vechi cântec al Beatles-ilor.

Doctorul Barnaby fusese același individ dezagreabil, punându-i la îndoială orice diagnostic. Billie își spălă părul de două ori, se săpuni și se clăti. Nu știa de ce intra tot timpul în bucluc.

Într-un sfert de oră va transpira din nou. Trebuia să facă ceva cu aparatul de aer condiționat. Leși de sub duș, se uscă și își trase pe ea halatul de baie scurt. Deschise ușa de la baie și se îndreptă spre bucătărie. Aproape că i-a sărit inima din piept la vederea lui Cord care stătea în sufrageria ei ca și cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo.

– Cum ai intrat aici? întrebă, strângându-și

halatul la gât.

El îi arată cheile.

– Le-ai lăsat în ușă.

Îi smuci cheile din mână.

– Nu ai nici un drept să intri aici neinvitat.

– Am bătut, dar cîntai atît de tare la duș încît nu m-ai auzit.

Billie se înroși și simți cum îi ard urechile. Cînta adesea sub duș. Nu avea nici o importanță că nu avea voce și că glasul ei suna ca mugetul unei vaci în durerile facerii. O ajuta să scape de stress și o înveselea.

– Te deranjează dacă-ți dau un sfat, doamnă doctor? zise el. Dacă văzu că nu răspunde, continuă. Păstrează-ți slujba pe care o ai.

– Nostim. Presupun că tocmai plecai.

El nu-i dădu atenție.

– De ce-i așa zăpușeală aici? întrebă, ștergîndu-și transpirația de pe frunte.

– Aparatul meu de aer condiționat e stricat. Nu încerca să schimbi subiectul.

– Unde este?

– În dormitor. De ce?

Trecu pe lîngă ea, intră în dormitor și examină micuțul aparat din fereastră.

– O, e chiar stricat, zise. A apăsât pe mai multe butoane și a dat din cap. E mort. Pot să dau un telefon?

– Intri în casa mea nepoftit, ȋopăi prin dormitorul meu ca și cum ar fi al tău – de ce ȋi-aș da voie să folosești telefonul meu?

Zîmbi.

– Nu te condamn. Și eu aș fi afurisit dacă ar trebui să-l fac față doctorului Barnaby și acestei călduri. Nu poți deschide un geam?

– S-au lipit cînd au fost vopsite.

Se așeză pe marginea patului și întinse mîna după telefon.

– Un vechi prieten de-al meu lucrează la un atelier în apropiere. Ar putea să-ȋi repare aparatul imediat.

Billie smulse cămășuȋa de noapte și diverse piese de lenjerie de pe pat și le înghesui într-un sertar. De ce nu folosea telefonul din bucătărie, pentru numele lui Dumnezeu? Ar fi dorit să-ȋi fi făcut patul dimineată, înainte de a pleca la serviciu. O enerva să-l știe așezat atît de confortabil pe cearșafurile ei, cu mîna rezemată pe perna pe care încă se mai afla urma capului ei. Așa cum stătea acum, părea mai puternic și mai viril ca

niciodată.

– De ce ești atît de îngrijorat de aparatul meu? întrebă ea în timp ce el forma numărul la telefon.

– Pentru că eu sînt proprietarul acestui loc, zise.

– Nu mi-a spus nimeni că-i nevoie de un aparat de aer condiȋionat. Se opri cînd răspunse cineva la celălalt capăt al firului. Aș dori să vorbesc cu Pete, vă rog. Da, aștept.

Billie îl privi cum aștepta să intre în legătură cu prietenul său. Se juca cu o pereche de cercei pe care-i lăsase ea pe noptieră, apoi, inspectînd o sticlă de parfum, o duse la nas. Privirea îi lunecă în direcȋia ei, ca și cînd ar fi recunoscut mirosul.

– Nu-ȋi mai băga nasul peste tot, îi spuse ea.

Zîmbetul lui se lărgi.

– Nu pot altfel. Mă fascinezi.

– Din cîte am auzit, o femeie nu trebuie decît să fie vie ca să-ȋi atragă atenȋia.

– Sora Bradshaw ȋi-a spus asta despre mine, nu-i așa? Văzînd că Billie nu răspunse, el insistă. Ce ȋi-a spus?

– Că ești periculos pentru inima unei femei.

– Asta-i din cauză că n-am întîlnit femeia potrivită. Cred totuși că se află o femeie care ar

putea îmblânzi inima mea sălbatică, doamnă doctor.

O tachina. Billie rise ușor, fără să-și dea seama.

– După câte am auzit, ți-ar trebui o femeie mare. Poate că i-ar trebui și pușcă.

El rise și i se aprinse din nou luminița din privire. Își șterse transpirația de pe frunte.

– Aici e mai cald decât într-un furnal, doamnă doctor. Ce trebuie să facă un tip ca să găsească ceva rece de băut?

Cînd Cord intră în bucătărie cîteva clipe mai târziu, Billie preparase două pahare de ceai cu gheață. Îi dădu unul. Îl bău dintr-o înghițitură, apoi lăsă paharul pe masă.

– Prietenul meu e pe drum. Aduce două aparate mai mici. Unul pentru dormitor și unul pentru sufragerie. I-am spus că mai stau pe aici și am să-l pot ajuta să le care sus.

Ea respiră într-adevăr ușurată.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Billie îl privi în ochii negri un moment, ținîndu-și respirația, uimită de atracția ce o simțea față de el. Transmitea o energie și o putere pe care

feminitatea ei nu le putea ignora. Ar putea fi cel mare ticălos dar nu putea să-i nege farmecul bărbătesc ce se afla dincolo de aparențe. Combinația era una puternică. Adăugați la toate acestea și înfățișarea frumoasă și o femeie nu ar fi pierdut ocazia.

Deodată ea își dădu seama că îl analiza. Și era încă în halatul de baie.

– Scuză-mă, te rog, pînă mă schimb, zise dorind să se îndepărteze puțin de el și să-și adune gîndurile. Nu avea nevoie să și-l imagineze pe omul acesta în situații romantice. Servește-te cu ceai, adăugă înainte de a ieși grăbită.

Cord o privi plecînd, cu halatul învolburîndu-se din cauza grabei de a ieși. Îl atrăgea ca un pisoiaș uitat în ploaie. Avea o reputație atît de urîtă încît ei îi era teamă să rămîină singură cu el?

Cu toate acestea, un lucru era sigur: era interesată. Oricît ar fi negat ea, îl găsea atrăgător. Asta dacă nu lua în considerare că ea nu avea încredere în el și-l considera cel mai mare fustangiu.

Trebuia s-o facă să-și schimbe părerea. Dar cum? Era mult prea deșteaptă ca să iasă cu el în oraș. Cum putea el s-o convingă că era un tip

drăguț dacă ea refuza să-și petreacă timpul cu el?

Încă mai medita la aceste lucruri când conducea spre casă, puțin mai târziu, după ce-l ajutase pe Pete să-i instaleze lui Billie cele două aparate noi de aer condiționat.

Drumul de un sfert de milă spre domeniul Buford era impresionant, încadrat de tufe înflorite de azalea, oleandri și de stejari înalți și frumoși. Odată, Cord așteptase cu nerăbdare să se întoarcă acasă la sfârșitul unei zile. Acum se temea de asta, mai ales când zărea uriașa limuzină neagră parcată la intrare. Asta însemna că tatăl său era acasă. Arthur Buford era în propria-i rezidență.

Cord putu să simtă mirosul de pipă al tatălui său chiar în momentul în care pași pe ușa de la intrare, și îl putu auzi vorbind la telefon. Tatăl său nu se ducea nicăieri fără o pipă într-o mână și fără un telefon în cealaltă. Cord trecu pe lângă biroul tatălui său și se îndreptă spre scară.

– Cord, tu ești? strigă Arthur Buford.

Cord se întoarse și coborî scările cu entuziasmul unui prizonier singuratic.

Întră în cabinetul tatălui său și-l găsi pe acesta stînd în spatele unui birou masiv de stejar, cu un telefon fără fir în mînă. Bătrînul puse telefonul în furcă și se întoarse brusc spre fiul său.

– Ce dracu' s-a întîmplat cu fața ta?

– M-am tăiat când m-am bărbierit.

– Arăți ca și cum te-ai fi încăierat din nou prin baruri, zise Arthur cu un aer nepăsător. Sper din tot sufletul ca ea să fi meritat osteneala.

– Asta să-mi spui tu. Trăiești cu ea de șase luni.

– Adică ai început să te culci cu vechile mele iubite? Ei, hai Cord, tu poți mai mult decît atît. Sînt dezamăgit de tine.

Cord ridică numai din umeri.

Tatăl lui oftă adînc. Părea bătrîn și obosit, iar ridurile din jurul gurii și al ochilor, mai accentuate. Asta era taxa pentru ultimul an. Părul îi albise aproape în totalitate. Pielea feței îi atîrna.

– Cît ai de gînd să mai fii furios pe mine, fiule? Cît ai de gînd să mă mai învinuiești de moartea mamei tale? A trecut deja un an. Nu crezi că a venit vremea să mergem înainte cu viețile noas-

tre? Nu ne vom vindeca dacă lăsăm furia să ne scape de sub control.

Cord se apropie.

– Păstrează-ți discursul. Nu cred nici un nenorocit de cuvînt din el. Și nu am de gînd să te las să uiți ce i-ai făcut mamei.

Ieși mîndru din cameră, lăsîndu-și tatăl afundat în fotoliu.

– De cînd tușiți așa, domnule Helms? îl întrebă Billie pe bărbatul de pe patul de consultații, în timp ce-și scotea stetoscopul din urechi.

Omul ridică din umeri.

– De cîteva săptămîni. Nevastă-mea nici nu poate dormi noaptea din cauza asta. Nu am ce-i face. Cîteodată nici nu mă mai lasă să-mi trag respirația.

– Sînteți fumător.

– Nu, doamnă. Se opri. Poate că-i numai un virus al verii, zise el. Cîțiva muncitori de la fabrică îl au și ei.

– Lucrezi la țesătorie? întrebă, gîndurile zburîndu-i automat spre Cord.

Omul aprobă.

– Chiar la țesătorie. Merg pe al treizecilea an.

– Purtați vreun fel de mască pe gură și pe nas, pentru protecție, nu-i așa? întrebă ea. Ca să nu respirați praf de bumbac.

– Noi nu avem probleme cu praful, așa că măștile nu sînt necesare.

Billie notă asta în acte. Cu siguranță că mai marii sănătății vor ști mai bine decît ea dacă angajații care respirau praf erau expuși la riscuri.

– Ei bine, pare un caz de bronșită. Am să-ți fac o rețetă cu inhalajii, dar ceea ce vreau de la tine e să-ți iei cîteva zile libere și să te odihnești. Ai un vaporizator? Cînd el dădu aprobator din cap, ea continuă. Folosește-l, te rog. Și bea multe lichide.

– Mulțumesc, doamnă doctor, zise în timp ce ea îi înmîna rețeta. Zîmbi. Ziceau oamenii că sînteți drăguță dăr eu am vrut să mă conving. Au avut dreptate.

Billie îi zîmbi în timp ce-l conducea spre ieșire.

– Dacă mai flirtezi cu mine, am să-ți fac o injecție.

Sora Brandshaw luă chitanța din mîna bărbatului și-l conduse spre biroul din față ca să încaseze taxa. Billie profită de acest moment și

fugi în micuța bucătărie din spate pentru a-și turna o a doua ceașcă de cafea. Tocmai luase o gură de cafea când sora se repezi înăuntru.

– A mai rămas ceva?

Billie aprobă din cap.

– Destul pentru cel puțin încă o ceașcă de cafea, dacă te grăbești.

În timp ce-și turna în ceașcă, Naomi Bradshaw o studie pe Billie.

– Sînteți încruntată. V-a necăjit domnul doctor azi dimineață?

– Nu mai mult ca de obicei, îi spuse Billie. Părea gînditoare. Îți dai seama că am tratat trei cazuri de bronșită în mai puțin de o săptămînă?

Sora aprobă.

– E cam devreme anul ăsta, nu credeți?

– Toți cei trei pacienți lucrează la fabrică.

– Nu mă miră. Odată ce se îmbolnăvește unul, toți se molipsesc de la el. Ca la școală.

– Deci nu crezi că are legătură cu condițiile de muncă?

– Nu, răspunse foarte hotărît sora. Eu intru în fabrică în fiecare an să le fac vaccin împotriva gripei și vă pot spune că e curat ca-n palmă. Luă o înghițitură de cafea. Dacă tot veni vorba de

fabrică, Cord Buford e în cabinetul doi. Nu părea foarte încîntată.

Billie se învîrți în scaun.

– De ce nu mi-ai spus?

– Tocmai am făcut-o. E aici pentru controlul anual. Vrea ca să i-l faceți dumneavoastră.

– Nu pot face asta, zise Billie simțind că se îmbujorează numai la acest gînd.

– De ce nu? Sînteți medic, nu-i așa? Mai ales că doctorul Barnaby a plecat. Iapa lui Homer Meed fată un mînz și nu au găsit veterinarul pe nicăieri.

– Doctorul Barnaby asistă o iapă? zise Billie cu neîncredere.

– Se mai întîmplă, zise sora. Se uită stăruitor la Billie. Sper că nu aveți de gînd să-i picați în mreje lui Cord Buford, zise. Îmi place să cred că sînteți prea deșteaptă pentru a face acest lucru.

Billie își îndreptă spatele în dreptul ușii cabinetului și înaintă țațoșă ca un medic militar.

– Bună dimineața, domnule Buford, zise simțind că i se oprește inima la vederea pieptului său lat și puternic. Stătea pe pat, cu un cearșaf înfășurat în jurul mijlocului. Avea o piele catifelată ce contrasta cu țesătura albă de bumbac. Înțeleg

că ați venit pentru un control anual. Când l-ați făcut pe ultimul?

– Cam cu un an în urmă.

Billie întinse mîna după formularul ce trebuia completat.

– Te rog să te urci pe cîntar, zise. Trebuie să te cîntăresc și să te măsoz.

El păru amuzat.

– Ce urmărești să măsozi?

Gîndurile ei o luară razna. Se dojeni singură.

– Înălțimea, bineînțeles.

– Bineînțeles. Să-mi păstrez cearșaful pe mine sau să-l dau jos?

– Păstrează-l!

Billie roși cînd își dădu seama că strigase. Ce naiba se întîmpla cu ea? Era medic, pentru numele lui Dumnezeu. Parcă nu mai văzuse o grămadă de corpuri de bărbați.

– Întrebam numai, zise el, coborînd de pe pat și îndreptîndu-se spre cîntar.

Privirea lui Billie îl urmări, observîndu-i spatele și umerii lați, șoldurile solide ce se puteau vedea foarte bine prin cearșaful subțire. Păși pe cîntar. Coapsele îi erau cafenii, cu mușchii ușor conturați și acoperite de același păr negru ca și în cap și

pe piept.

– Optzeci și opt, zise el. Nu se schimbă niciodată. Asta îmi e greutatea de cînd eram în ultimul an la colegiu.

Billie se apropie și privi peste umărul lui. Putu să simtă aroma unui corp bărbătesc curat. Simți un gol în stomac. Aproximarea de el, corpul lui cafeniu și puternic îi făceau inima să-i bată mai iute.

– Arată optzeci și opt și jumătate.

El își întoarse puțin capul și privirile lor se încheștară.

– Asta-i din cauză că am cearșaful ăsta pe mine. Aș putea să-l scot și o să vezi...

– Bine, te cred, zise, notîndu-i greutatea pe fișă.

Îl măsură. Avea cam un metru nouăzeci și cinci.

– Poți să iei loc acum, zise ea.

Timp de cîteva minute, Billie îl controlă cu grijă. Reflexele normale. Ochii, urechile, nasul erau sănătoase. Tensiunea arterială excelentă. Inima bătea puternic. Îi palpă abdomenul și nu găsi ceva în neregulă.

– În familia ta au existat următoarele boli, zise

și citi o listă.

Cord scutură din cap.

– Asta-i tot? Întrebă el, gîndindu-se că era momentul potrivit s-o invite la cină. Țsta era de fapt singurul motiv pentru care începuse cu controlul anual.

Billie era gata să răspundă cînd bătu cineva la ușă. Doctorul Barnaby își introduse capul înăuntru.

– M-am întors, zise. Sper că n-ai omorît pe nimeni cît am fost eu plecat.

Billie era atît de fericită cînd îl văzu pe doctor, că lăsa neobservată această remarcă.

– Grozav. Poate că nu vă deranjează să terminați acest examen în locul meu.

Se apropie de bătrînul doctor și-i șopti:

– Domnul Buford are nevoie de un examen anal și de un consult al prostatei.

Doctorul Barnaby acceptă și luă fișa din mîna ei.

– Mai este ceva? Întrebă Cord, chinuindu-se să audă. Dorea ca bătrînul să plece, ca el să poată discuta o clipă cu Billie în particular.

– Numai cîteva lucruri, zise Billie.

Zîmbi dulce. Cord Buford se va gîndi de două

ori data viitoare înainte de a intra într-o clinică pentru un examen anual.

– Te las cu doctorul Barnaby.

Cord se uită cum doctorul Barnaby își pune o pereche de mănuși de cauciuc. Înghiți în sec.

– Mai durează?

– Nu prea mult, zise doctorul Barnaby. Apleacă-te.

Cinci

Cînd Billie păși pe ușa din spate a clinicii la sfîrșitul zilei, îl găsi pe Cord așteptînd-o. Își încheștă mîna pe încheietura ei și o opri brusc.

– Ai recurs la o șmecherie murdară și de prost gust astăzi.

Billie își eliberă mîna.

– Poftim?

– Știi despre ce vorbesc. Se apropie de ea și expresia încruntată a feței sale îi spuse că nu

avea chef de glume. De faptul că mi l-ai lăsat pe cap pe Barnaby. De ce nu mi-ai spus ce o să urmeze?

– Și să-ți stric surpriza? Billie își înăbuși zîmbetul care amenința să apară. Sper că totul a fost bine pînă la urmă.

– Foarte nostim, doamnă doctor.

Ea văzu că el nu părea cîtuși de puțin amuzat.

– Ei bine, îți doresc o seară plăcută. Porni către apartamentul ei dar el i se postă în față. O.K., ce vrei? întrebă cu o exasperare crescîndă.

– De ce nu mi-ai făcut tu examenul?

– Am crezut că o să-ți fie mai ușor cu bătrînul cioc de șoim, zise folosind porecla utilizată de sora Bradshaw cînd nu se înțelegea cu bătrînul doctor.

– Cu cine?

Ea nu răspunse imediat și el continuă.

– De ce nu mi-ai spus că ți se aprind călcîiele după mine? zise, știind că cele mai bune metode pentru a o face să reacționeze erau întepăturile.

– Poftim?

– Ți-a fost frică să-mi faci examenul pentru că te simți atrasă de mine, așa-i? Pentru că erai sigură că nu-ți poți păstra detașarea profesională.

– Ești nebun, zise încercînd încă o dată să treacă pe lîngă el. Cu toate acestea ea știa că el avea dreptate. Fusese prima dată în viața ei cînd se simțise rău la vederea unui corp bărbătesc. În afară de primele zile ale practicii, bineînțeles. Într-un fel nu fusese corect să-l examineze știind ce simțea pentru el.

– De ce nu vrei să recunoști? zise el. Te atrag, altfel nu te-ai fi năpustit afară ca și cum te-ar fi urmărit diavolul în persoană.

Billie oftă din adîncul sufletului.

– O.K., poate că te găsesc într-adevăr atrăgător. Acum fii atît de drăguț și pleacă din calea mea.

Păru surprins.

– Într-adevăr? Atunci de ce mă necăjești atît și nu vrei să ieși cu mine?

– Faptul că te găsesc atrăgător nu înseamnă că sînt destul de proastă să mă întîlnesc cu tine, zise întorcîndu-se spre apartamentul ei.

El o urmă.

– De ce să fii proastă?

Ea se opri.

– Pentru un singur lucru. Nu intenționez să rămîn aici pentru totdeauna așa că o legătură nu

poate intra în discuție.

El rîse ușor.

– Nu înțeleg de ce. Majoritatea... ăă... relațiilor mele au durat oricum doar cîteva săptămîni.

– Am auzit. Asta este al doilea motiv pentru care nu vreau să ies cu tine. Îți cunosc genul. Urmărești un singur lucru. Erau o grămadă de tipi ca tine la facultate. Se opri în capul scărilor. De ce te ții după mine?

– Credeam că poate vrei să mă inviți înăuntru.

– De ce aș face-o?

– De ce? Se gîndi un pic. Pentru că nu cunoști cu adevărat pe nimeni din orașul ăsta. Și avîndu-mă prieten, oricît de neplăcut ar părea, este oricum mai bine decît să nu ai prieteni deloc.

Billie medită un pic, știind că avusese dreptate. Cînd fusese ultima oară să se distreze? Școala și slujba nu prea îi lăsau timp și pentru asta. Și adevărul era că se săturase de singurătate. Îi lipsea comaraderia medicilor din Virginia. Îi lipsea familia. Doctorul Barnaby și sora Bradshaw nu păreau să dorească s-o includă în cercul lor de prieteni, și chiar dacă ar fi făcut-o, ea nu-și putea imagina ce ar fi avut ei în comun.

– La ce te gîndești? zise ea în cele din urmă.

Seafood Shack se afla pe malul râului, o clădire dărăpănată care părea a fi amenințată serios de următorul vînt mai puternic. Cu toate acestea, parcarea era plină. Cord ținu deschisă ușa de la intrare și așteptă să intre și Billie. Salută și flutură mîna către mai multe persoane în timp ce așteptau să li se ofere o masă. Mirosul mirodeniilor o făcu pe Billie să saliveze.

– Îți plac racii fierți și berea? Întrebă Cord după ce chelnerița îi așeză la masă.

Billie aprobă și el comandă patru sute de grame de raci pentru început.

– Sînt și locuri mai frumoase în oraș, zise el, dar nici unul cu o mîncare mai bună.

Billie descoperi că el avusese dreptate după ce gustă din racii asezonați.

– E minunat, îi spuse.

– Ia spune, nu-i mai bine aici decît singură acasă? De îndată ce ieși în oraș și faci cunoștință cu oamenii, ai să descoperi că îți place aici.

– Presupun că îmi este doar dor de casă, mărturisi Billie în timp ce mesteca. Am fost totdeauna atît de apropiată de ai mei. Tata nu se

simte prea bine. Mă îngrijorează. Luă o înghițitură de bere. Unul din motivele pentru care m-am făcut medic a fost să-i pot ajuta pe părinții mei. Au muncit din greu toată viața lor. Au făcut o grămadă de sacrificii cu studiile mele.

– Și ești dezamăgită că nu câștigi încă bani frumoși, zise el. Ca să te revanșezi față de ei pentru tot ce-au făcut pentru tine.

Ea aprobă.

– Vor mai trece cîtiva ani înainte să pot să-i ajut așa cum mi-am dorit întotdeauna. În primul rînd, trebuie să muncesc aici să-mi achit datoria față de guvern și alte datorii. Zîmbi dintr-o dată. Nu aveam de gînd să-ți povestesc problemele mele personale. Vezi ce face din mine o jumătate de-bere?

El se lăsă pe spate, în scaun.

– Ți-a trecut vreodată prin cap că părinții tăi nu așteaptă ca tu să le dai banii înapoi?

Billie nu răspunse imediat și el continuă.

– Ei cred probabil că tu ai și făcut-o prin absolvirea cu succes a facultății de medicină. Ăsta-i un lucru impresionant în sine.

– Eu încă mai vreau s-o fac, zise ea cu un aer nepăsător și se hotărî să schimbe subiectul.

- Dar tu? Cum e familia ta?
- Ca și a ta. O familie americană obișnuită. Ea rîse.

- Am serioase îndoieli că e ceva normal la tine sau la familia ta, Cord Buford.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, un singur lucru, sînteți bogați. Și cu greu se poate spune că faceți parte dintr-o familie obișnuită a zilelor noastre.

- Ei, nu-mi reproșa mie asta. Familia mea a avut bani cu mult înainte să apar eu pe lume.

- Și tu te culci cu iubita tatălui tău...

- N-am spus niciodată că mă culc cu ea. Sîntem vechi prieteni de liceu care au băut prea mult în noaptea aceea și s-au hotărît să facă baie în pielea goală, ca în copilărie. Se opri și continuă cu o voce scăzută. E îndrăgostită de taică-meu.

Billie nu-și putea imagina de ce o tînă ră frumoasă ar dori un bărbat de două ori mai în vîrstă decît ea. Numai dacă nu-i dorea și banii.

- Mama ta știe despre această legătură?

Ochii lui Cord se încețoșară.

- Mama a murit. Nu bănuiește nimic.

- Îmi pare rău, zise Billie observînd schimbarea ce survenise în comportamentul lui în momen-

tul cînd pomenise de maică-sa. Ai frați sau surori?

- Nu, sînt numai eu.

Ea rîse ușor, sperînd să dezafecteze tensiunea ce plutea în aer.

- Știam eu. Singur la părinți. Ce îngrozitor pentru tine. Pun pariu că ai avut întotdeauna orice ți-ai dorit.

- În afară de un partener de joacă, zise el. Am obosit să mă tot joc cu aurul tatălui meu de unul singur, adăugă cu sarcasm.

- Am putea vorbi despre altceva? Ăsta-i un subiect plictisitor.

El rîse dintr-o dată.

- Aș renunța la tot dacă ai fugi cu mine în lume mîine.

Ea rîse.

- Ești un orator iscusit, Cord Buford dar eu nu mă dau în vînt după acest lucru.

Chelnerița își făcu apariția.

- Doriți încă o bere? întrebă ea.

- Sigur, de ce nu, zise Billie. Nu sînt de gardă în noaptea asta.

Cord zîmbi aprobator.

- Grozav. Relaxează-te și simte-te bine.

- Mă voi relaxa, zise. Dar sub nici o formă nu

voi merge să facem baie în pielea goală mai târziu.

El zîmbi și ridică halba goală în cinstea ei.

– Să nu zici niciodată „hop“ înainte să sari, doamnă doctor.

Luaseră încă o porție de raci și de bere când orchestra se urcă pe scenă și începu să cînte o melodie country lentă.

– Vrei să dansezi, o întrebă Cord.

– Nu dansez, răspunse ea.

– Cum adică nu dansezi?

– Niciodată n-am știut cum. Cînd alte fete de vîrsta mea mergeau la dans, eu învățam la bibliotecă publică. Atunci îmi spuneau tocilara clasei.

– Ești prea drăguță ca să fii totilară.

– Prietena mea cea mai bună lucra la bibliotecă publică. Șterpelea cărțile de medicină importante și eu îmi petreceam un weekend întreg aplecată peste ele. Asta consideram eu distracție.

El rîse ușor.

– Retrag ce-am spus. Cred că ai fost un pic totilară. Dar nu-ți face griji. Dacă ești drăguță, eu însămi am să te învăț să dansezi.

I se acceleră pulsul cînd se gîndi cum o va ține el strîns în brațe pe ringul de dans. Luă o gură de bere.

– Cum erai în copilărie? întrebă ea, devenind curioasă în legătură cu bărbatul din fața ei.

El îi aruncă un zîmbet.

– Nu mi-am petrecut weekend-urile la bibliotecă.

Ea îi întoarse zîmbetul.

– De ce oare nu mă surprinde?

– De abia am dus-o la capăt cu liceul, mărturisii el. Am eșuat la două colegii înainte ca părinții mei să-mi dea un ultimatum.

– Ce fel?

– Ori iau note mari ori mă înrolez în armată. Erau hotărîți să primesc totuși o educație. Ideea de-a intra în armată a fost singurul lucru care m-a determinat să intru în rîndul lumii. Rîse. Am intrat ușor la colegiu. Cred că la asta a contribuit și faptul că tata făcea donații importante acolo, în fiecare an. Făcu o pauză. Presupun că acum îți par un băiețel bogat și răsfățat, adăugă. Poate că am fost. Îmi place să cred că am devenit un pic mai responsabil cu vîrsta. Se opri. De fapt dacă te gîndești puțin, tu ești în avantaj.

Ea nu-și putu da seama ce vrea să spună.

– De ce crezi asta?

– Tu întotdeauna ai știut ce ai vrut. Ai contat

pe un lucru.

– Și tu nu?

– Lucrez la fabrică pentru că asta se așteaptă de la mine nu pentru că dă un sens vieții mele. Tata e trist din această cauză pentru că se așteaptă să se retragă în curînd și eu nu am arătat nici un fel de interes în a prelua ștafeta.

– Ești într-adevăr interesat să preiei ștafeta?

– Nu sînt sigur. Credeam că asta-i tot ce vreau. Țesătoriile sînt ale familiei de mulți ani. E singurul lucru pe care-l știu cu adevărat. Suspînă și se lăsă pe spate. Ca să fiu sincer în fața lui Dumnezeu nu prea știu ce vreau. E un gînd deprimant pentru un bărbat de treizeci și doi de ani, nu-i așa? Zîmbi, dar zîmbetul nu i se reflectă în ochi. Am fost un pic cam absurd în ultimul an, cred.

– Din cauza morții mamei tale?

– Da, cred că da. Se mișcă în scaun subit stînjinit. Fuseseră zile în care nici nu dorise să se scoale din pat dimineața. Acum cel puțin trecuse peste asta. Deci, mai vrei o bere?

– Nu, a doua bere m-a făcut somnoroasă, zise ea și căscă cu toată gura ca să-i demonstreze.

Orchestra cînta acum prea tare pentru

conversație.

– Te deranjează foarte tare dacă-ți cer să mă conduci acasă?

– Nu, dacă îmi promiți că mă servești cu o cafea. Tu bei cafea, nu-i așa? Întrebă misterios și făcu semn să vină cu plata.

– Tone, mărturisi ea. Chiar m-am apucat de fumat în ultimul an de facultate. El păru surprins și ea îi explică. Se stresează și doctorii.

Chelnerița le aduse nota și el plăti.

– Adu-mi aminte să-ți spun o metodă bună de a scăpa de stress, îi zise în timp ce o conducea afară.

Ea preferă să nu-l bage în seamă.

Sosiră în apartamentul lui Billie și ea puse ibricul de cafea în timp ce Cord se juca cu butoanele radio-receptorului portabil. Intră în sufragerie chiar cînd începu un cîntec lent al lui Johny Mathis. Cord, după ce-și aruncă pantofii la ușă, ridică un deget și-i făcu semn să se apropie de el.

– Ce-i?

– Vino aici, doamnă doctor. Ești pe punctul de

Charlotte Hughes

a-ți primi prima lecție de dans.

Se simți imediat stînjinită.

– Ah, nu, Cord, nu sînt într-adevăr...

O trase în brațe înainte ca să protesteze mai mult.

– Nu te mai fandosi și ia-mi mîna. Acum pune-ți mîna în jurul mijlocului meu.

Confuză și simțindu-se cam prostuță, îi lunecă un braț în jurul mijlocului.

– Așa?

– Foarte bine.

El îi puse mîna pe talie. Ea se simțea mică și fragilă în brațele lui. O trase mai aproape și li se atinseră coapsele. O simți încordată.

– Trebuie să stai atît de aproape, Billie, ca să poți să fii condusă de mine.

Îi simți respirația în obraz. Era pentru prima dată cînd îi spunea pe nume și îi plăcu cum sună din gura lui. Era conștientă de locurile unde o atinge; de strînsoarea puternică a mîinii, de faptul că cealaltă palmă se sprijinea jos, pe coloana ei vertebrală. Începu să se miște după muzică. Coapsa i se frecă de a ei. La această atingere ea tresări și-l călcă pe picior.

– Scuză-mă.

Sărutată de o haimana

– Nu-i nimic, continuă și relaxează-te. Ești prea încordată.

– Nu pot altfel.

– Închide ochii și nu te mai gîndi la nimic decît la muzică. Fii atentă la ritm.

Billie încercă să facă după cum spusese el. Își închise ochii și se gîndi la muzică dar nu-i era prea ușor să se concentreze. Fiecare nerv din corpul ei stătea la pîndă și ea era năpădită de un sentiment de așteptare.

Muzica se opri și se opriră și ei. Billie își înălță capul și privirile lor se încleștară și rămaseră așa parcă o eternitate. Ea își putea simți inima bătîndu-i în gît, pulsul accelerat și sîngele alergîndu-i prin vene. Dacă ar fi venit cineva la clinică cu aceste simptome, ea i-ar fi ordonat să facă o electrocardiogramă.

Privirea din ochii lui spunea tot – avea de gînd să o sărute. Faptul că știa acest lucru, o făcu să anticipeze senzația.

Strînsoarea lui Cord se făcu mai puternică, curbele blînde ale siluetei ei se modelară după contururile zvelte ale corpului lui. Privirea îi deveni serioasă. O lumină palidă îi străluci în adîncurile ochilor săi negri.

Charlotte Hughes

– Ești prima doctoriță pe care am sărutat-o vreodată, mărturisi el.

– Ești prima haimana pe care o sărut, zise cu o voce calmă care nu-i trăda nici golul din stomac nici senzația de sufocare.

– Atunci sîntem chit.

Ultimul cuvînt îi fu înăbușit pe buze, în timp ce gura lui i-o lua în stăpînire pe a ei într-un sărut care îi zdruncină calmul și siguranța pe care se baza. Sărutul lui fu grăbit și înfometat; limba iute și nerăbdătoare, trecînd iute peste dinți și explorîndu-i forma umedă a gurii. Era devoratoare și tulburătoare; un sărut care hrănea și sătura în timp ce ispitea și producea plăcere. Billie se scufundă în brațele lui, cedînd dominației gurii sale. Emoțiile ei îi scăpară de sub control, simțurile îi fură scurtcircuitate. Era ca o participare la un carnaval amețitor. În tot acest timp îi luară neliniștite corpul în stăpînire, dar parcă nu putea cuprinde suficient.

Îi exploră talia și îi luă șoldurile în palme. Ea îi mîngîie spatele, umerii largi. Îi trase bluza afară din fustă și îi căută pielea fierbinte.

Ea se aplecă spre el. Degetele ei lacome îi explorau mușchii umerilor și tendoanele încordate

Sărutată de o haimana

ale gîtului.

Nevoia de a respira îl făcu să rupă sărutul și traseră amîndoi cîteva guri bune de aer în piept. Începu un cîntec nou la radio.

Cord suspină cînd trase aer în piept.

– Dacă nu plec acum, n-am să mai plec niciodată.

Ei îi ardeau buzele în urma sărutului, totuși, simțea nevoia altuia. În același timp, știa că se juca cu focul. Se simțea slabă și confuză și mai vulnerabilă ca niciodată. Dacă ar mai sta cinci minute, amîndoi ar sfîrși în pat.

– Atunci ar fi mai bine să pleci, zise știind că era cea mai bună hotărîre, dar nu cea mai lesne.

O eliberă, în ciuda dorinței de a rămîne, în ciuda dorinței de a o lua în brațe și de a o duce în dormitor. Niciodată în viața lui nu dorise atît de mult o femeie. Chiar acum se întrebă cînd o va revedea. Se îndreptă spre ușă și se opri.

– Ce zici de o cină, la mine, duminică? întrebă. Lula moare de nerăbdare să te cunoască.

– Lula?

- Menajera noastră. Ea are grijă de casă.
- Sînt de gardă duminică.
- Nu-i nimic. Stăm pe-aproape, în caz că sună telefonul.

Ea dorea să meargă dar nu dorea să pară prea nerăbdătoare. Era sigură, Cord Buford avusese parte de multe femei nerăbdătoare.

- Zici că Lula va fi acolo? întrebă, încă ezitînd.
 - Locuiește la noi. El îi analiză expresia feței.
- Doar nu ți-e frică să rămii singură cu mine, nu-i așa?

- Sigur că nu.

El rîse.

- Vin să te iau pe la unsprezece.

Șase

Billie vru să o ia la fugă în momentul cînd zări reședința lui Buford. În timp ce Cord conducea mașina pe șoseaua întinsă, copacii se dădură în lături ca să lase locul unui castel în stil franțuzesc, din cărămidă, ce părea smuls din paginile cărții *Viața în Sud*.

- O, la naiba, murmură ea, mișcîndu-se stingherită pe scaun.

Cord îi căută mîna și i-o strînse.

- Nu te lăsa intimidată, nu-i decît o casă.
- Nu, nu e numai o casă, e un muzeu. Cîte camere are castelul ăsta, poţi să-mi spui?

Rîsul lui ușor veni blazat și cinic.

- Prea multe. Lula zice că e o nenorocire să-l cureți.

- Nu știu, zise. Părinții mei s-au hotărît să-și construiască ceva mai compact.

Se gîndi la căsuța în care crescuse și care nu avusese niciodată suficiente băi sau toalete.

Cord rîse.

- Cred într-adevăr că noua noastră doctoriță e un pic snoabă, zise privind-o cu ochii lui negri și glumeți.

- De ce crezi asta? întrebă ea, gîndindu-se că din toate etichetele ce i se puteau pune, asta i s-ar fi potrivit cel mai puțin.

- Crezi că un om e demn de dispreț dacă nu s-a luptat din greu toată viața. Banul nu dă răspuns la toate întrebările, Billie. Și oamenii bogați au probleme. Și ei îmbătrînesc; și ei suferă și mor.

- Da, dar o fac în sătulețele de vacanță pentru bogați, cu o soră la căpătîi, zise. Nu încerca să mă convingi că oamenii sînt creați egali, Cord.

Asta-i o escrocherie. E ceva ce-și spun bogații lor înșile ca să nu se simtă vinovați din cauza lipsei de locuințe sau a înfometării copiilor din Africa. Bogații se duc imediat să-și cumpere haine de zibelină...

- Mama mea era o luptătoare pentru drepturile animalelor, o întrerupse el. Ea purta numai articole din înlocuitori.

Billie îl privi amuzată.

- Ei, iată că am fi avut ceva în comun. Și eu port tot articole din înlocuitori.

- Avea foarte puține bijuterii, adăugă. Și în majoritatea timpului era îmbrăcată în blugi vechi și în tricou. Conducea o camionetă galbenă care i se strica mai tot timpul. Se ocupa de un program de adopție a animalelor, înțelege. Zicea că e o nebulie să porți lucruri frumoase cînd ții tot timpul în brațe o pisică sau un cîine.

- Cred că mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe mama ta. Îi reveni din nou privirea aceea în ochi. Cum a murit?

Cord se uită pe fereastră.

- Un accident. Mergea cu viteză și a intrat într-un copac. În cele din urmă o privi. Vrei să știi de ce gonea? Nu așteptă un răspuns. Îl părăsea

pe taică-meu. Îi trebuiseră ani mulți să se hotărască. La început, nu plecase din cauza mea. Apoi bunica a suferit un atac cu puțin înainte de a intra eu la colegiu, și mama a luat-o la noi și a petrecut următoarele opt sau nouă luni îngrijind-o. De îndată ce bunica a murit și eu m-am făcut mare, nu mai avea nici un motiv să rămână. Îi adresă un zîmbet trist. Presupun că atunci cînd a avut ocazia să plece, în sfîrșit, n-a putut s-o facă destul de repede.

– Îmi pare rău, Cord.

Billie știa ce înseamnă să pierzi pe cineva apropiat. Chiar dacă durerea dispare cu timpul, nu-ți revii niciodată după această pierdere.

El zîmbi, se aplecă și o sărută pe vîrfurile nasului.

– Ești pregătită să intri? o întrebă. Sau preferi ca Lula să ne aducă tava la mașină?

– Sînt pregătită.

Menajera micuță și solidă o analiză pe Billie cu un ochi critic, apoi dădu aprobator din capul cărunt.

– Declar că e cei mai drăguț lucrușor pe care

I-am văzut vreodată. În afară de mama ta, bineînțeles.

Cord se întoarse către Billie.

– Țasta este chiar un compliment din partea Lulei, zise. Nimeni nu s-a apropiat atît de mult încît să fie comparată cu mama mea.

– E un pic cam slăbănoagă, adăugă femeia, uitîndu-se mai îndeaproape la constituția fragilă a lui Billie. Dar cred că se poate rezolva.

– Îmi pare bine ce cunoști, Lula, zise Billie gîndindu-se că femeia aceasta avea cei mai blînzi ochi căprui din cîți văzuse vreodată. Instinctul îi spuse că Lula a contribuit la refacerea lui Cord după pierderea mamei sale.

– Unde îți sînt manierele, Cordell Buford, zise Lula, lovindu-l ușor pe umăr cu polonicul. Poftește-o pe doamna doctor pe terasă și oferă-i din limonada făcută de mine.

– Da, să trăiți, zise Cord, apucînd mîna lui Billie și trăgînd-o spre ușa din spate. Să ne grăbim pînă nu scoate făcălețul, adăugă el cu un rîs ușor.

leșiră pe un fel de terasă decorată cu scaune și șezlonguri bleumarin și umbrită de parasolare în dungi albe cu bleumarin. Dădea spre o piscină sclipitoare, în formă de rinichi.

Cord turnă limonadă în două pahare.

– Te poți schimba în costum de baie acolo, zise, indicînd o aripă a casei ce pretindea că este rezervată oaspeților.

Billie își bău jumătate din limonadă și plecă să se schimbe. Observă o suită de camere cu pereții într-o culoare verde liniștitoare și cu canapele și scaune albe și pufoase și se întrebă dacă mama lui Cord le aranjase așa. La fel ca bucătăria și acest loc era primitiv și decorat cu gust, în contrast cu aranjarea austeră a sufrageriei. Billie se schimbă într-unul din dormitoare. Costumul ei de baie, ca toate lucrurile ce-i aparțineau, era vechi și tocit. Dar privirea din ochii lui Cord cînd ea ieși cu un prosop pe umeri, îi spuse că nu arăta chiar deloc rău.

– Frumos, zise. Voi doctorii știți într-adevăr cum să vă îngrijiți.

Billie zîmbi ca să-și ascundă stinghereala cu privire la această analizare amănunțită.

– Vezi care sînt efectele unei vieți cumpătate? zise.

În același timp nu se putu abține să nu constate ce bine arăta și el în costumul său de baie. Nu exista nici un gram de grăsime pe corpul

lui. Numai piele cafenie și păr negru pe piept. Știindu-i reputația, ea hotărî că viața cumpătată nu avea nimic în comun cu înfățișarea unei persoane. E o problemă genetică. Ea încă îl mai fixa cînd el se scufundă în bazin.

Ieși la suprafață și își scutură capul ud, aruncînd picături peste tot.

– Nu vii și tu?

Billie lăsă prosopul deoparte, pe marginea piscinei.

– Ba da, dar nu vreau să-mi ud părul. Să fiu pregătită dacă sună cei de la clinică. Lăsase la serviciu numărul lui Cord, în caz de urgență.

Cord rîse, își puse mîinile pe marginea piscinei și ieși afară din apă. Avea o înfățișare impunătoare.

– N-ar fi trebuit să-mi spui acest lucru, doamnă doctor Foster.

Billie observă expresia neîmblînzită a feței sale. Făcu un pas înapoi.

– Ce vrei să spui?

Dintr-o dată el făcu o săritură înainte, o prinse de o mîină și pur și simplu o luă pe umerii săi. Billie țipă.

– Ce faci? Pune-mă jos, brută!

– Nici nu poate fi vorba, doamnă. Ești pe punctul de a plăti pentru șmecheria pe care mi-ai făcut-o alaltăieri la clinică.

Billie știa că era pe punctul de a fi aruncată în apă.

– Nu, așteaptă, Cord, ți-pă lovindu-i umerii cu pumnii.

– Nu a fost o șmecherie. Făcea parte din examinare.

– Ei bine, data viitoare să te asiguri că i-ai spus doctorului Barnaby să nu țină mâinile în frigider înainte de a se hotărî să mă consulte acolo, jos.

Cord decolă în fugă și sări în piscină, făcînd ca apa să sară în lături ca și cum ar fi sărit trei oameni cît el de mari.

Billie deschise gura să protesteze, dar i se umplu pe loc cu apă. Se eliberă de Cord și porni să înoate spre marginea piscinei, dar cineva o apucă de o gleznă și o trase înapoi. Leși la suprafață tușind și pufnind.

– Brută uriașă ce ești! ți-pă. Lasă-mă să ies!

– Numai dacă îmi spui „unchiule“, ceru el cu un surîs ștrengăresc pe care ea îl cunoscuse atît de bine într-un timp atît de scurt.

– Niciodată!

O băgă din nou la fund. Ea apăru din nou la suprafață, încercă să-l lovească dar greși ținta.

– Spune! Cord e cel mai frumos lucru pe care am pus vreodată ochii, o provocă el, ținîndu-i palma pe creștetul capului. Era clar ca bună ziua ce avea de gînd să facă.

– Dacă mă mai bagi o dată la fund, jur că o să regreți ziua în care m-ai cunoscut, Cord Buford, zise ea.

O lăsă imediat să scape și deodată îi îngheță surîsul pe buze. Se uita dincolo de ea. Billie se răsuci și descoperi că un om în vîrstă stătea lîngă piscină. Arăta bine, în ciuda vîrstei. Părul alb-argintiu, costumul negru elegant îl făceau să arate ca un bogătaș desprins din paginile revistei *Money*. Bărbatul îi zîmbi și Billie observă imediat asemănarea acestuia cu Cord.

– Nu mi-ai spus că astăzi vii însoțit, fiule, zise el.

Cord avea maxilarul încleștat; îi dispăruse orice lumină din ochi.

– Credeam că pleci din oraș.

– Mi-am schimbat planurile.

Bărbatul se întoarse spre Billie.

– Nu ai de gând să mă prezinți prietenei tale?
Cord se uită la Billie.

– Ți-o prezint pe doamna doctor Billie Foster, zise. Billie, fă cunoștință cu tatăl meu, Arthur Buford.

Billie se întinse să-i strângă mîna bărbatului, scuzîndu-se pentru că era udă.

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule Buford, răspunse dorind să înțeleagă răceala subită din vocea lui Cord.

Bărbatul înțelese lipsa de entuziasm a fiului său atunci cînd apăruse și nu mai zise nimic.

– Deci dumneavoastră sînteți noul nostru medic de care tot aud vorbindu-se. Bine ați venit la Ruckers. Înțeleg că i-ați impresionat cu adevărat pe unii din muncitorii noștri de la fabrică. Ei pretind că arătați mult mai bine decît doctorul Barnaby. Zîmbi din nou. Vă las singuri acum. Mă bucur că ne-ați vizitat, doamnă doctor. Vă rog să mai poftiți pe la noi.

Billie îi zîmbi și ea. Deși el fu destul de amabil, era mult prea oficial, și prea rezervat.

– Spuneți-mi Billie.

Bărbatul acceptă și apoi îl salută scurt din cap pe fiul său.

– Pe curînd, Cord.

Cord nu zise nimic pînă nu rămaseră singuri.

– Ce a fost asta? întrebă. Nu mi-ai spus că ai tratat și muncitori de-ai noștri.

Billie ieși din piscină și el o urmă.

– Au venit mulți cu bronșită. Întinse mîna după prosop și își zvîntă fața și părul.

– De ce nu mi-ai spus?

Ea îl privi curioasă.

– De ce aș fi făcut-o? Pe vremea aceea nu credeam că are vreo legătură cu condițiile de muncă și eu nu am obiceiul să discut despre pacienți cu alți oameni.

El întinse mîna după propriul prosop.

– Stai puțin, nu înțeleg. Cum adică pe vremea aceea nu credeai că au vreo legătură cu condițiile de muncă? Asta înseamnă că te-ai răzgîndit?

Ea ridică din umeri.

– Nu sînt sigură. Pot să pricep că oamenii care lucrează în același loc se molipsesc de gripă dar nu pot să-mi dau seama cum se face că mulți din muncitorii voștri au bronșită. Se opri. Numai dacă nu inspiră ceva care...

– Sper că nu insinuezi ce cred eu, zise el, analizînd-o cu atenție. Țesătoriile noastre sînt în

Charlotte Hughes

conformitate cu prevederile regulamentului guvernamental și salariații noștri respectă regulile de protecție a muncii de la A la Z.

– Cum poți fi sigur?

– Pentru că văd eu însumi. Se șterse și-și puse prosopul după gât. Cu câțiva ani în urmă a avut loc un accident la o țesătorie la nord de Atlanta. Au murit câțiva oameni. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu era a noastră. Dar m-a pus pe gânduri. Unele utilaje ale noastre erau vechi; unii din salariații noștri nu erau bine pregătiți. Așa că am creat o misiune specială și în șase luni toate țesătoriile noastre lucrau la cel mai mare nivel de siguranță posibil. Îmi place să cred că noi stabilim standarde și pentru alte țesătorii. Ai fi surprinsă să vezi cât de multe ne cer sfatul.

– Ei bine, m-ai convins, zise Billie, luînd loc pe unul din scaune. Directorul fabricii mi-a spus cam același lucru.

El își ridică o sprânceană.

– Ai luat legătura cu Billie Creshaw?

– I-am făcut o vizită acum câteva zile. De ce, am făcut ceva rău?

– Sigur că nu. Bill face parte din familie. Numai că nu pricep de ce nu ai venit să-mi spui mie.

Sărutată de o haimana

– Mergeam numai pe filiera corectă, zise. Mai mult, nu știam cât de implicat erai în fabrică.

Ochii lui se încetoșară din nou.

– Obişnuiam să mă implic mai mult decît acum.

– Are vreo legătură cu tatăl tău, nu-i așa?

Păru suprs.

– De unde știi?

– Credeam că o să înghețe piscina din cauza privirilor de gheață pe care i le aruncai.

– Nu prea ne înțelegem, nu ne înțelegem cam de mult timp.

– De cînd a murit mama ta?

– Puneți o grămadă de întrebări, doamnă doctor. Se opri. Dar, așa e, moartea mamei are o mare legătură cu asta. Dar și faptul că e un egoist nenorocit și că așa a fost mereu. Mama a fost nefericită în căsătoria cu el, dar el a refuzat divorțul. Din această cauză ea a plecat așa cum a plecat. Îl fac direct responsabil de tot ce s-a întîmplat.

– I-ai spus tatălui tău ce simți?

– Știe.

Billie era gata să spună ceva cînd Lula deschise ușa din spate.

– Vă caută de la clinică, doamnă doctor.

Billie se uită la Cord.

– Știam că era prea frumos ca să fie adevărat.

Se ridică de pe scaun și intră iute înăuntru. Când intră Cord în bucătărie o clipă mai târziu, ea tocmai închidea.

– Ce-i? întrebă el.

Ea oftă.

– Cineva pe nume Gus crede că și-a rupt glezna căzînd din camionetă azi dimineată.

Cord dădu din cap.

– Țsta trebuie să fie Gus Jennings. Pun pariu că era beat cînd s-a întîmplat.

– I-am spus că trebuie să ne întîlnim la clinică să-i pot face o radiografie. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

– Te duc cu mașina.

– Ar fi trebuit să-mi aduc și eu mașina.

– Gus e un bețiv înrăit, Billie. E mai bine să nu te las singură cu el. Sînt sigur că Lula poate păstra mîncarea caldă.

Lula aprobă din celălalt colț al bucătăriei.

– Oricum nu va fi gata într-o oră. O să las focul mai mic.

– Ești sigur? îl întrebă Billie. Urăsc ideea de a-ți

încurca planurile.

Lula își șterse mîinile pe un prosop.

– Du-te cu ea Cord, zise. Știu ce caracter îngrozitor are Gus. Se uită la Billie. Anul trecut și-a ciocnit mașina și Shorty a trebuit să-l ia cu salvarea. Ei bine, Shorty a zis ceva ce nu i-a plăcut lui Gus și acesta i-a tras un pumn în nas.

– S-a făcut, îi zise Cord lui Billie. Merg și eu.

În cîteva minute erau pe drum. În timp ce Cord conducea, Billie încerca să-și aranjeze machiajul și părul în oglindă. Când îl prinse privind-o, Cord zîmbi.

– Nu mă lua în seamă, zise el. Îmi place să te privesc cînd faci asta.

– Ce să fac?

– Te sulemenеști.

– Nu mă sulemenesc. Nu pot să intru în clinică cu părul în toate direcțiile.

– Nu minți, doamnă doctor. Miros sulemenеala de la o poștă.

Ea închise oglinda.

– Și presupun că egoismul tău fără limită îți opune că o fac pentru tine.

– Tu ai zis-o. Dar, cred că mai degrabă ai lua un șarpe viu în mînă decît să o recunoști.

Gus Jennings era un bătrîn slăbănog, cu o barbă cărunță și încurcată și cu sprîncene stufoase. Fu introdus în clinică, în timp ce-i ieșeau din gură numai cuvinte din trei litere, de către o soție supraponderală și de un bărbat ce pretindea că-i este ginere. Cord sări imediat în ajutor.

– N-ar trebui să-l ridici, Bea, îi zise femeii corpolente în timp ce o înlocuia.

– Puneți-l aici, zise Billie, indicînd masa de lîngă aparatul de radiografie.

– Cine dracu' mai ești și tu? întrebă bătrînul.

Billie îl privi.

– Sînt doctorița Foster. Cum te-ai accidentat?

– Căzui din camioneta aia nenorocită azi dimineață. Mă doare ca dracu'.

– Poți să te sprijini pe acest picior?

Omul se uită mirat la ea.

– Dac-aș fi putut, crezi că m-aș fi lăsat cărat aici de către familia mea ca un bou înjumătățit?

Cord puse o palmă pe umărul bătrînului.

– Gata, gata, Gus, nu ai motiv să țipi la doamna doctor. Trebuie să te întrebe cîte ceva ca să-ți pună un diagnostic.

Gus pufni violent, apoi se uită la nevastă-sa care stătea lîngă ușă.

– Îmi aduseși întăritor' din camion?

Femeia aprobă din cap și scoase o sticlută de sub fusta ei bogată pentru a i-o da lui Gus.

– Ce-i asta? întrebă Billie cînd bătrînul deschise sticla și simți un miros neplăcut.

– Un leac împotriva artritei.

– Nu știam că ai artrită, zise Cord.

Gus luă un gît și-și șterse apoi gura cu dosul palmei.

– N-am, da' mașinăria trebuie să fie unsă.

Billie îl văzu pe Cord zîmbind.

– Ei bine, acum trebuie să lași sticla deoparte să te pot consulta, zise ea. Se uită spre nevasta și spre ginerele lui. Am să vă cer să așteptați afară, le zise. Trebuie să-i fac o radiografie. Ei ezitară. Nu durează mult, îi asigură ea.

Gus lăsă să-i mai scape cîteva expresii mai colorate în timp ce Billie și Cord trebuiră să-i aranjeze glezna de mai multe ori ca să obțină o imagine clară. În momentul cînd termină radiografia, nervii lui Billie erau la pămînt.

– E fractură, îi anunță o clipă mai tîrziu după ce **okluse** radiografia. Trebuie să te trimit la spital,

Charlotte Hughes

domnule Jennings.

– La spital! mugi el atît de tare încît tresăriră amîndoi. Vrei să spui că mă duc în celălalt oraș?

– Da. Trebuie să-ți pună glezna la loc.

El dădu cu pumnul în masă.

– Au!...

– Nu are rost să te cerți cu doamna doctor, Gus, îi aminti Cord. Dînsa încearcă să te ajute. Poate că, data viitoare o să fii mai atent cînd cobori din mașină.

– De ce naiba nu-ți vezi de treburile tale, Cord Buford, zise bătrînul. De fapt ce cauți aici? Nu ești doctor.

– O ajut pe doamna doctor azi.

Gus se uită de la unul la altul.

– Ce, nu poate să-și ridice singură pantalonii?

Billie se aprinse la față. Maxilarul lui Cord se încheștă. Îl apucă pe Gus de guler. Billie îi puse mîna pe braț.

– Stai, îi zise.

Îl văzu ezitînd, apoi eliberînd strînsoarea. Îl dădu drumul bătrînului. Billie dădu un suspin de ușurare.

– Pot să înțeleg cu siguranță îndărătnicia domnului Jennings de a merge pînă în celălalt

Sărutată de o haimana

oraș cînd și noi sîntem perfect capabili să-i aranjăm glezna, zise.

Gus îi aruncă lui Cord o privire satisfăcută în timp ce-și aranja gulerul.

Cord se uită la ea nedumerit.

– Da?

– Sigur. Îți amintești cum am vindecat noi ultima gleznă ruptă? îi zise, ridicînd o sprînceană, sugerîndu-i să nu îndrăznească să o contrazică.

Cord își dădu seama imediat.

– O, da, îmi aduc aminte. Deodată se încruntă. Dar, doamnă doctor, pacientul a murit.

Billie ridică din umeri, observînd că Gus le acorda toată atenția.

– Ei, nu a fost vina noastră, Cord. Cum puteam noi să bănuim că artera lui cataclismică o să i se spargă în flibertigibetul flotsam?

– Corect, zise Cord, ca și cînd ar fi înțeles perfect.

– Ce dracu' e ăla fibrăgibit? zise Gus.

– Flibertigibet, îl corectă Billie, pronunțînd pe litere.

– E un vas de sînge care merge de la gleznă la inimă, îi zise Cord.

– Și flibertigibetul pacientului s-a rupt cînd a

Încercat Cord să-i rupă din nou glezna.

– Să i-o rupă din nou? Țipă Gus. De ce dracu'?

– Așa se procedează, domnule Jennings, zise Billie scriind ceva pe fișă. Nu putem să tratăm o fractură care a avut loc cu ore în urmă. Arată spre glezna lui osoasă. Vezi cât e de strîmbă? Trebuie să ți-o spargem încă o dată și s-o îndreptăm înainte să ți-o punem în ghips.

– A, nu, doamnă doctor, așa a fost ea dintotdeauna, zise Gus în grabă. Uitați-vă numai și la cealaltă. Puse și celălalt picior sus așa încît Billie să se poată uita. Era la fel de strîmbă și de osoasă.

– O, nu, zise aruncîndu-i o privire tristă lui Cord.

Cord scutură din cap.

– Doar nu te gîndești la ce mă gîndesc și eu?

– La ce se gîndește? Întrebă Gus uitîndu-se de la unul la altul.

– Că ar trebui să ți rupem ambele glezne.

– Cel Gus își acoperă gleznelor cu palmele.

– Și unde ești tu, domnule chirurgical, acum? Că, Că, Cord? Îl întrebă Billie, spălîndu-se pe mîini la chiuvetă și purtîndu-și o pereche de mînuși de cauciuc.

– Așteptați! Țipă Gus. Mai stați un nenorocit de minut. Continua să-și țină gleznelor acoperite. Sînteți amîndoi nebuni, știți? Nebuni de legat dacă credeți că o să stau aici să-mi rupeți voi gleznelor. Chemați-mi familia înapoi. Nu-mi pasă dacă trebuie să mă duc și în Texas după un doctor ca lumea. N-o să vă las pe nici unul să puneți mîna pe mine.

Fața lui Billie era o mască a dezamăgirii.

– Dar, domnule Jennings... Își împreună mîinile în față. Știu că pot s-o fac, zise cu o expresie de speranță pe chip. Dați-mi numai o șansă.

– Ar trebui s-o lași să ți-o sucească un pic, Gus, îi zise Cord. Asta o va face cu siguranță fericită, după tot ce s-a întîmplat ultima oară.

– Nu mă atinge! zise Gus cînd Billie se apropie. Băgă mîna în buzunar. Am aici un briceag. O să-l pun în funcțiune pe primul care se apropie de mine.

Își strigă nevasta și ginerele de afară. Veniră alergînd. Se opriră în ușă.

– Duceți-mă la spital! le ceru Gus. Oamenii aștia au încercat să mă omoare.

Fără nici un cuvînt, cei doi îl ridicară de pe masă și se îndreptară spre ușă, lovindu-i de două

ori glezna fracturată a lui Gus înainte de a reuși să iasă. El încă mai înjura când l-au scos pe ușa din față.

Billie îi întâlnește privirea lui Cord și amândoi izbucniră în râs.

– Apropo, îi zise el când încuiau. Ce naiba e ăla flibertigibet?

Ea rîse amuzată.

– Cred că e o persoană împrăștiată. Mi se cerea să pronunț acest cuvînt la concursul de pronunție din liceu. Eu n-am reușit atunci și am pierdut ocazia să ajung la faza națională. Zîmbi. De atunci am învățat să-l pronunț.

Șapte

Ținîndu-se de cuvînt, Lula a păstrat mîncarea caldă pînă s-au întors ei. Billie și Cord au servit friptură împănată, macaroane și sparanghelul proaspăt. La desert, Lula aduse o plăcintă cu cremă și insistă ca Billie să ia o feliuță deși ea pretinsese că nu mai suportă nimic altceva. De îndată ce Billie declară că a fost cea mai bună mîncare din viața ei, Cord duse două cești de cafea pe terasă astfel încît să le poată bea stînd

pe o canapea confortabilă lângă piscină.

Era o noapte senină, înstelată. Își băură cafelele în liniște, ascultînd greierii. Billie era conștientă că li se atingeau coapsele, că el mirosea a after-shave.

– Îmi place mult cerul noaptea, zise lăsîndu-se pe spate, încercînd să se relaxeze acum, cînd erau singuri.

Camaraderia lor de mai înainte era încă alături de ei, dar i se adăugase o anumită încordare. Toată ființa ei era în așteptare.

– Odată, de Crăciun, eu și fratele meu am primit un telescop, continuă ea. Obişnuiam să ne uităm prin el ore în șir, pînă cînd ne chema mama la culcare. El m-a învățat numele tuturor constelațiilor. Acum le-am uitat aproape pe toate, adăugă.

– El unde e acum?

Billie nu răspunse imediat.

– A murit înainte să intru eu la liceu. Leucemie. Văzu privirea tulburată a lui Cord și zîmbi cu blîndețe. Nu a fost o surpriză. O avea de mai mulți ani. Oftă. Cred că am citit aproape toate cărțile despre leucemie pe care le-am găsit pe vremea cînd era bolnav. Speram să descopăr

ceva ce alții au trecut cu vederea. Ceva ce i-ar fi salvat viața. Chiar înainte de a mă hotărî să urmez medicina, îmi imaginam că am să descopăr un tratament pentru leucemie.

– Acum știu de ce te-ai hotărît să te faci doctoriță, zise Cord. Dar de ce medic generalist? De ce nu un oncolog?

– N-am putut, Cord, zise. Nu eram născută pentru asta. L-am văzut pe fratele meu murind. Cînd s-a terminat totul, mi se părea că întreaga familie avea cancer. Se opri și oftă. Cum ți-am spus, nu am chemare. Presupun că mi-a fost foarte aproape de suflet.

– Ești fericită cu ceea ce faci acum?

Ea aprobă din cap.

– Îmi place să fiu generalist, ca doctorul de altădată. Îmi place să tratez diverse simptome. Nu mă plafonez, ca să spun așa. Deveni serioasă. Știu că am să întîlnesc și pacienți cu cancer cînd în cînd, și sînt pregătită pentru asta. Dar pur și simplu nu vreau să fie preocuparea mea principală. Să retrăiesc experiența din timpul bolii fratelui meu. Rîse ușor după o scurtă pauză. Bineînțeles, asta s-a întîmplat înainte de a veni la Ruckers. Acum, preocuparea mea principală este

Charlotte Hughes

cum să mai supraviețuiesc încă o zi alături de doctorul Barnaby.

Cord rîse și el.

– Cred că după Gus Jennings, doctorul Barnaby e floare la ureche.

Pufni.

– Nu-mi dau seama cum îl suportă nevastă-sa pe Gus.

– Poate că-l iubește.

– Nu pot să-mi imaginez din ce cauză?

Cord o studie atent la lumina lunii.

– Ai fost vreodată îndrăgostită, doamnă doctor?

Se uită la el, apoi înapoi, către cer.

– Cred că am fost, odată.

– Ce s-a întîmplat?

– El a fost silit să renunțe la facultate și să-și ia o slujbă. A fost mare păcat pentru că ar fi fost un doctor bun. Am pierdut legătura. Se întrerupse și cînd vorbi din nou i se simțea amărăciunea în glas. Puteai să-i recunoști pe studenții care se luptau să-și plătească taxele la facultate, zise. Erau aceia care învățau cel mai mult. Aceia care puteau plăti foarte ușor, nu păreau să ia școala foarte în serios.

Sărutată de o hainana

– Ăsta-i un alt motiv pentru care îi urăști pe bogați, zise Cord cu un zîmbet ușor.

– Nu-i urăsc pe bogați, zise apoi se întrerupse cînd îl văzu că se îndoia de acest lucru. Bine, poate că îi resping un pic. Presupun că dacă părinții mei ar fi avut bani, l-ar fi putut ține mai mult în viață pe fratele meu. Poate că l-ar fi putut trimite la un spital mai bun.

– Banii nu au putut să o țină pe mama în viață, îi spuse Cord.

Conștientizarea acestui lucru o făcu să tresară și fu obligată să reexamineze micile prejudecăți pe care le strînsese în suflet atîția ani înainte de a mai găsi justificări pentru moartea fratelui ei. La cincisprezece ani avusese nevoie de ceva sau de cineva pe care să arunce vina.

– Da, bine, ai dreptate.

La camera de urgențe ea le acoperise fețele și bogaților și săracilor, la fel. În cele din urmă, cu gîndul acesta în minte, se întoarse și-l descoperi pe Cord analizînd-o cu o privire pătrunzătoare.

– Ce este?

– Ești frumoasă.

Rîse ușor și-și strecură brațul în jurul taliei sale cînd ea păru dintr-o dată stingherită.

– De ce nu-ți place să auzi asta?

– Nu mă simt frumoasă.

– Atunci cu siguranță că nu te-ai uitat în oglindă în ultima vreme.

Se uită la ea, apropiindu-și fața, cu ochii lui negri blânzi și contemplativi.

– A mai existat cineva în viața ta de atunci? Întrebă.

– Nu prea am avut timp.

– Dar acum?

Se aplecă mai mult spre ea.

– Știi că mă aflu aici doar pentru o vreme.

– Asta mi-ai spus-o de cel puțin douăzeci de ori, zise el. Nu ai de gând să ai o viață particulară, în afara clinicii, cât te afli aici? Ea nu răspunse imediat și el continuă. Știi la ce mă gândesc?

– La ce?

– Mă gândesc că ți-ar plăcea să te încurci cu mine, dar ți-e frică.

– De ce?

– Că ne vom îndrăgosti și tu vei sfârși prin a rămâne în acest oraș.

Billie aproape rîse zgomotos. Nu-și putea imagina un bărbat precum Cord îndrăgostit de cineva pentru mai mult timp. Imediat ce dispărea

noutatea relației el își pierdea interesul.

– Glumești, așa e?

– Fii sinceră, doamnă doctor, gîndul ăsta ți-a trecut prin minte. Mi-a trecut și mie, și știi ceva? Mă sperie de moarte.

– De ce te-ai teme? Întrebă ea, oprindu-i-se respirația din cauza apropierii lui.

– De faptul că m-aș îndrăgosti de tine, ce altceva? Niciodată nu am fost îndrăgostit cu adevărat în afară de perioadele acelea scurte în care îmi pierdeam capul, la colegiu. De ce n-aș fi speriat?

Billie se uită la el, prea șocată ca să reacționeze. În cele din urmă își regăsi glasul.

– S-a făcut târziu, Cord.

– Nu mă crezi. Ai impresia că e numai o înșelătorie ca să te prind în plasă. Nu crezi că am totuși niște scrupule, nu-i așa?

– Scrupule? Așa se numește mai nou faptul că te culci cu iubita tatălui tău?

– Credeam că ne-am înțeles în legătură cu asta. Am fost cu Sheila la cîteva petreceri. Și ce-i cu asta?

El nu putea pricepe de ce ea nu-l credea. Și nu numai asta, nu-și putea da seama cum o

Charlotte Hughes

femeie ca Billie, care se bucura de atâtea avantaje, ar fi geloasă pe Sheila, a cărei singură ambiție în viață era să se mărite cu un om bogat. Totuși, lui îi plăcea să creadă că poate, cine știe, Billie era geloasă pe orice femeie cu care fusese el. Poate că acum nu era momentul să-și declare inocența în legătură cu faptul că nu o cunoscuse pe Sheila în sensul biblic.

– Te...ăă... deranjează prietenia mea cu Sheila? o întrebă plin de speranță.

– Ca medic, nu pot trece cu vederea faptul că te culci cu cine-ți iese în cale.

O analiză prin întuneric. Ce dracu' răspuns mai era și asta? Nu putea să mai continue discuția. El nu-i ceruse părerea de medic, dorise să-i răspundă ca femeie.

– Știi care-i necazul cu tine, Billie Foster? zise. Ai citit prea multe cărți de medicină.

– Ce vrea să însemne asta?

– Poate că ai uitat ce este într-adevăr un corp omenesc. Nu e numai o colecție de mușchi, oase și țesuturi, să știi. Este și sentiment și emoție. Îi mîngîia brațul în timp ce vorbea și Billie tremură fără să vrea. Este o senzație. Sau a trecut atît de mult timp de cînd ai fost cu un bărbat că ai și

Sărutată de o haimana

uitat?

Billie se mișcă jenată în scaun. Era prea ușor să te pierzi în sunetul grav și răgușit al vocii lui. Simți o senzație plăcută jos în stomac.

– Corpurile noastre sînt echipate și cu conștiință, zise ea încercînd din răsputeri ca vocea să-i pară rațională și indiferentă.

Pentru a ne reaminti că noi nu facem ceva pur și simplu că ne place la un moment dat. Ne amintește și de anumite riscuri asociate cu asta. De ce îi spunea toate acestea? Privi într-o parte, încurcată.

– Sînt băiat mare, Billie. Cunosc riscurile și îmi iau precauțiunile necesare. Răgușeala îi rămăsese în glas.

Nesiguranța o făcuse să reacționeze mai dur decît ar fi dorit.

– Nu e treaba mea.

– Cred că tocmai asta vrei, să faci să fie treaba ta.

Ea își înălță capul, prea uimită ca să poată obiecta. Se aprinse la față. Încercă să se ridice dar el rîse și o trase la el în poală. Automat, ea încercă să reziste dar el o strînse și mai tare. Deodată ea se simți nepregătită să facă față

situației.

– Să știi că imediat ce ai să încetezi această dispută dintre noi, vom fi în stare să clădim ceva amândoi.

Billie deschise gura să protesteze, apoi o închise. Liniștea se așternu între ei, amestecată cu tensiunea ce se accentuase.

Privirea lui o străfulgera, stomacul îi tremura din cauza neliniștii, respirația i se oprise. Se simțea ca un vulcan gata să erupă și asta numai din cauza lui. De ce naiba trebuia să fie atât de frumos, atât de irezistibil de masculin? Observă maxilarul regulat, umbrit de barbă; gura, hotărâtă și senzuală și un pic ridicată la colțuri, pe punctul de a surîde. Dorea să creadă că era atrasă de el numai din cauza singurătății și din cauză că-i era dor de ai ei, dar nu se putea păcăli. Nu putea să și-l scoată din minte oricât ar fi încercat. Îi păsa de viața lui sexuală și dacă se simțise bine în brațele iubitei tatălui său. Gîndul ăsta o măcina pe dinăuntru. Nu-l dorea cu o altă femeie alături. Nu atunci cînd îl dorea cu disperare pentru ea însăși. Îi plăcea Cord Buford mai mult decît ar fi vrut să recunoască. Fir-ar să fie, putea chiar să fie îndrăgostită de el, după toate aparențele.

– Ce sugerezi? Întrebă după ce înțelese toate aceste lucruri, înspăimîntată.

O trase brutal către el. Cînd vorbi, nu-i simți respirația în obraz.

– Lasă-mă să te conduc acasă și ai să vezi.

Cord o duse acasă în liniște. Pe la mijlocul drumului, îi căutase palma, i-o ridicase la buze și i-o sărutase, apoi i-o pusese pe genunchi și i-o acoperise cu palma lui. Gestul era intim și posesiv și trimise un curent fierbinte prin corpul lui Billie. Îi simțea mușchii puternici sub degete, făcînd-o să fie conștientă de puterea ce se afla înăuntrul lui. Cînd se opriră, în spatele clinicii, ea simți cum i se înnoadă stomacul.

Cord opri motorul și o privi atent în semi-întuneric, cu o expresie întrebătoare.

– Ești O.K.?

Ea zîmbi și dădu afirmativ din cap, în ciuda faptului că se lupta cu propria ei nesiguranță. Se gîndise la ea însăși numai ca doctoriță alături vrome înalt uitase cu desăvîrșire că era femeie. De unde venea sentimentul ăsta de nesiguranță, de nepotrivire?

– Sînt bine, zise, zîmbind și încercînd să-l convingă.

Se pare că a reușit. El coborî din mașină și apoi o ajută și pe ea. Fără a spune nici un cuvânt, o urmă în sus pe scări, îl luă cheia și descuie ușa. O deschise larg și îi făcu ei semn să intre prima.

– N-ai spus două vorbe de când am plecat de la mine, zise, înmînîndu-i cheia.

Billie înghesui cheile în poșetă și o puse pe masă. Își scoase pantofii, dar mișcărilor ei erau confuze și încordate. Era conștientă că el îi urmărea fiecare mișcare.

– Sînt nervoasă.

El îi observă liniile încordate ale gurii și ar fi dorit să facă ceva s-o relaxeze. De ce trebuia să fie atît de stînjenită cînd inima lui îi sărea din piept de bucurie că erau amîndoi. În același timp, el nu dorea să o grăbească. Dorea ca prima lor noapte împreună să fie ceva de care ea să-și amintească mult timp. Deodată, se simți nesigur. De ce trebuia să-i dea atîta importanță? Ea acceptase, în ciuda faptului că va rămîne în oraș numai pentru un timp. De ce-i păsa lui ce se va mai întîmpla după aceea? Dar îi păsa, la naiba. Pentru prima oară în viața lui nu căuta numai un loc în fin. Dorea să simtă ceva și după ce totul se va termina.

– Nu trebuie să rămîn, zise în cele din urmă, mirîndu-se că putuse spune așa ceva. Sigur, nu mai era Cordell Buford pe care îl cunoștea și-l iubea.

Billie se uită la el, cu o ciudată pornire de afecțiune. El dorea să plece dacă îi cerea ea. Acest gînd o mișcă în adîncul sufletului, acolo unde fusese pustiuit atîta amar de vreme, un pustiuit care nu putuse fi înlocuit nici de dragostea ei pentru familie nici de meseria atît de solicitantă. În loc de a mai spune ceva, ea se duse la el, simțindu-se mai mică decît niciodată. Îi puse mîna pe piept și îi simți mușchii încordîndu-se, drept răspuns. El se simțea la fel de vulnerabil ca și ea.

– Vreau să rămîi, îi șopti cu blîndețe.

O mișcare ușoară a obrazului îi trădă un sentiment de ușurare. Zîmbi și căldura acestui zîmbet i se reflectă în voce și în ochi. El se întrebă dacă ea știa că el își ținuse respirația.

– Cred că pot să-ți fac loc în programul meu.

Zîmbetul ei era timid și provocator. Își coborî mîna de-a lungul brațului lui și îi prinse degetele,

încrucișându-le cu ale sale. Îl trase din cameră spre holul îngust. El se întrebă dacă ea își dăduse seama cât de fermecător fusese acest gest, cât de dulce. În acel moment ar fi lăsat-o să-l culce și pe cărbuni încinși.

Ajunseră în dormitorul ei. Billie îl eliberă, își făcu drum pînă la noptieră și aprinse o veioză. Din ușă, Cord se uită prin cameră. Semăna cu ce văzuse prima oară numai că, de data asta, patul era foarte bine făcut. Halatul ei de baie se afla pe un scaun și o pereche de teniși, nu mai mari decît ai unui copil, stătea pe podea în fața dulapului. I se aducea încă o dată aminte cât de micuță era. Cît de delicată. Închise ușa și se îndreptă spre ea, cu ochii ațintiți pe fața ei.

Billie stătea acolo, cu respirația tăiată, așteptîndu-l s-o atingă, moment cu atît mai dulce cu cît el fusese mai răbdător. Stomacul îi tremura ca și cum ar fi fost gata să se desprindă de la locul său dacă nu o lua mai repede în brațe. În loc de asta, el se opri la un centimetru de ea. Simți o durere înăuntrul ei. El simțise o mîncă spre fața ei și i cuprinsese obrazul în palmă. Acest gest blînd și tandru venise o dată cu senzația pierderii de care ea îl credea capabil. Simți o durere acută în

gît și apoi i se răspîndi în tot pieptul. Cînd încercă să vorbească, îi tremură vocea.

– Am o singură rugămintă.

– Spune-o.

– Să nu te mai culci cu nimeni altcineva dacă vrei să te culci cu mine, zise încercînd ca vocea să-i pară relaxată.

Veselia îi jucă în ochii negri și îi ridică marginile gurii.

– Te subestimezi, doamnă doctor. Ce te face să crezi că eu aș mai dori acest lucru?

O căldură nouă și neașteptată îi alergă prin trup. Îl privi, fără a rosti nici un cuvînt. Inima îi bătea în corp ca tobele africane. El se apropie, îi trase corpul către al său și-l ținu așa o clipă lungă și tăcută. Îl simți zvelt și tare în comparație cu moliciunea corpului ei. Billie se relaxă, scufundîndu-se în brațele lui. Se uită la ea cu ochii lui măslinii numai o clipă înainte de a-și apropia capul și de a-i captura buzele.

Sărutul a fost lung și precaut, surprinzător de blînd. Cu toate acestea, gîndurile ei o luară razna. Cînd limba lui încercă sigiliul buzelor ei, Billie le deschise și se ridică pe vîrfuri, încolăcindu-i strîns brațele pe după gît, ca și cînd s-ar fi temut să nu-l

piardă.

Cord cedă în fața buzelor ei întredeschise. Pînă în acel moment fusese mîndru de auto-controlul său. Dar acesta se evaporă ca și promisiunea făcută sieși de a nu se grăbi. Zdrobind-o de el, îi luă gura cu o intensitate care-i surprinse pe amîndoi la fel. Limba lui deveni puternică și încrezătoare, avînd parcă un singur gînd, să devoreze. Billie se agăță de el, slabă, confuză și tremurătoare, cu gura în flăcări. Era aceeași căldură care suda două metale. La fel de fierbinți îi erau palmele cînd o modelă după corpul lui. Se auzi bumbacul frecîndu-se de nailon cînd el îi trase fusta peste cap. O clipă mai tîrziu el își strecură aceleași palme înăuntrul ciorapilor ei, frecîndu-i coapsele catifelate înainte de a porni mai în față.

Lui Billie îi vîjîiau urechile în timp ce degete nerăbdătoare căutară și găsiră căldura ei umedă. Ea se arcui după palma lui întinsă, în timp ce el tachina și chinuia porțiunea dintre coapsele ei, pînă cînd se temu că trupul său va face scurt circuit și va exploda. Fără a rupe sărutul, o împinse înapoi pînă cînd simți cuvertura de pe pat cu coapsele. Foarte blînd, el o așeză pe pat,

urmărind-o. Cu degete iuți și nerăbdătoare îi dădu hainele la o parte; fusta și bluza căzură pe podea ca o șoptă. Urmără ciorapii și chiloții. În cele din urmă Billie fu dezbrăcată. Ochii lui alergau năprasnic peste trupul ei ca și cum ar fi vrut să memoreze fiecare detaliu.

– Am avut dreptate, zise cu voce șoptită. Ești frumoasă.

Dorindu-i din nou buzele, o trase aproape brutal la pieptul său. În cele din urmă se opri pentru a-i putea săruta tot trupul. Îi sărută valea dintre sîni înainte de a-i lua fiecare sfîrc rozalii între dinți. Îi supse și îi tachină cu dinții pînă cînd aceștia se înălțară tremurători. Billie încercă să-l ajungă dar el îi scăpă din mîinile nerăbdătoare și alunecă mai departe pe trupul ei, îi linse buricul, mușcînd-o jucăuș de abdomen.

Îi simți respirația înainte de a-i simți gura; caldă, cu un aer umed ce-i atinge coapsele și triunghiul maroniu ce-i acoperea feminitatea. Îngheță, anticipîndu-i următoarea mișcare. Blînd ca o șoptă, o sărută.

– Cord...

Numele lui îi alunecă de pe buze ca mierea fierbinte.

El îi luă fundul în palme, o ridică ușor și gustă tot ce-i putea ea da. Billie își ținu respirația în timp ce gura și limba lui luau un contact intim cu zonele calde cu miros de mosc ale trupului ei. O tachină, fluturându-și limba blînd, ca aripa unui fluture. Billie gemu ușor, numele lui zbură ușor de pe buzele sale. Se încordă din cauza pasiunii care iradia din mijlocul catifelat al corpului ei, crescînd treptat pînă cînd se aprinse albă, înfierbîntată și își luă zborul infinit. Pînă cînd ea rămase înțepenită iar gîndurile ei fragmentate ca și cuvintele de iubire pe care i le spunea el.

Cord se depărtă un pic numai pentru a se dezbrăca, lăsîndu-și hainele grămadă lîngă ale ei. Billie se uită la el cu ochi pasionați, obișnuindu-se din nou cu corpul lui în timp ce-l privea luîndu-și precauțiunile necesare. Afecțiunea ei se adînci. Pătura se afundă cînd el i se alătură din nou, de data asta desfăcîndu-i picioarele. Îl primi în corpul ei, înconjurîndu-l atît de strîns pînă la sufocare. Se agăță de el, venind în întîmpinarea fiecărei mișcări, descoperindu-i ritmul cum făcuse în noaptea în care dansaseră în sufragerie. El își îngropă fața la pieptul ei și se zvîrcoli în brațele sale la o secundă numai de orgasmul ei.

Au făcut dragoste încă de două ori în noaptea aceea, printre discuții și puțin somn. În zori, Cord sări din pat, trezind-o și pe Billie. O sărută blînd.

– E mai bine să nu-mi fie văzută mașina aici dimineată. Știi cum sînt orașele de provincie.

Era impresionată că el se îngrijora de reputația ei.

– Te voi vedea mai tîrziu? întrebă în timp ce-și trăgea pătura în jurul său.

Cord se uită la fața înfierbîntată cu părul în dezordine. Era caldă și goală sub pături și el se excită din nou la acest gînd.

– Nu-ți face griji, îi zise. Nu scapi de mine așa ușor.

O mai sărută o dată înainte de a-și pune pantofii și a ieși din cameră.

Opt

Florile sosiră înainte de prînz, doisprezece trandafiri galbeni înghesuiți într-o vază de cristal masiv ce era impresionantă în sine. Aranjamentul arăta ca și cum ar fi fost șterpelit din holul principal al hotelului *Hyatt Regency*. Billie era în cabinetul din față, căutînd fișa unui pacient cînd comisionarul cără totul înăuntru, producînd rumoare în sala de așteptare. Sora Bradshaw primi florile apoi se încruntă cînd citi cartea de

vizită.

– Sînt pentru dumneavoastră, doamnă doctor, dar nu zice de la cine. Îi aruncă lui Billie o privire bănuitoare. Dar Cordell Buford a sunat de două ori și a întrebat de dumneavoastră, așa că presupun că pot să pun cap la cap aceste două lucruri.

– Domnul Buford m-a căutat pe mine? întrebă, îndreptîndu-și automat spatele din motive de care nu era prea sigură.

– Aha. Nu s-a recomandat, dar îl știu pe băiatul ăsta de cînd s-a născut, și i-aș recunoaște vocea pătrunzătoare și într-o stație aglomerată de autobuz.

– A lăsat vreun mesaj?

Femeia mai în vîrstă scutură din cap.

– I-am spus că sînteți ocupată cu un pacient. Presupun că vrea să vă mulțumească pentru că ați luat cina cu el vineri seara. Se întrerupse cînd Billie rămase cu gura căscată. Nu fiți așa surprinsă, doamnă doctor. Nu poți nici măcar să scuipi în orașul ăsta fără ca să afle toată lumea. Sper că știți ce faceți. Umblă vorba că domnul Buford și-a găsit o nouă iubită.

– Domnul Buford și cu mine sîntem doar

prieteni, zise, încercînd să pară indiferentă.

O irita să știe că bîrfa se pornise atît de repede. Căldura pe care o simțise în trup de cînd se trezise se transformă în răceală. Era medic, o profesionistă. Reputația trebuia să-i fie fără reproș. Nu-și putea permite de a fi numită ultima cucerire a lui Cordell Buford.

– Cum spuneți dumneavoastră, doamnă doctor.

Sora Bradshaw nu păru convinsă.

Pe la ora două unul din salariații fabricii intră plîngîndu-se de tuse și de dureri în piept.

– Trebuie să fiți logodnica domnului Buford, zise.

Lui Billie aproape că-i scăpă stetoscopul din mîină. Stînjeneala i se vedea pe față.

– Logodnică?

Bărbatul fu cuprins de un acces de tuse ce-i făcu ochii să lăcrimeze. Billie îi dădu un tifon și așteptă să se potolească.

– Oamenii zic că de data asta e serios, continuă el. Spun că domnul Buford a fost lovit drept în inimă de săgeata lui Cupidon.

Billie încercă să-și mascheze șocul și furia cu o privire indiferentă.

– Domnul Buford și cu mine nu sîntem logodiți și nu pot să-mi dau seama cum a pornit un asemenea zvon.

Omul nu păru mai convins decît sora Bradshaw. Billie îi puse stetoscopul pe piept, apoi îl întrebă și despre alte simptome.

– Ce faci la fabrică? Întrebă de îndată ce omul i le descrie.

– Sînt țesător.

– De cînd ai erupția asta?

Îi arătă pe piept unde o pată roșiatică începuse să-i înainteze spre osul gîtului.

Omul ridică din umeri.

– Nici nu o observasem, să vă spun adevărul. Săptămîina asta am lucrat în grădină. Poate că m-a mușcat ceva și nu mi-am dat seama.

– Rămîi nemișcat o clipă, zise. Aș dori să te consulte și doctorul Barnaby.

Billie îl găsi pe bătrînul doctor în cabinetul lui, citind o fișă. Se încruntă cînd o văzu.

– Ce se petrece între tine și Cordell Buford?

Ea se înroși puternic.

– Oare nu mai aveți și altceva de discutat? Și de cînd viața mea privată a devenit atît de importantă pentru toată lumea?

Charlotte Hughes

El continuă ca și când nu ar fi auzit, smulgându-și ochelarii de pe nas.

– Nici măcar nu știam că voi doi vă întâlniți, zise. Acum se pare că ați devenit nedespărțiți.

– Vă asigur că nu, îi spuse Billie, crescându-i și mai mult stînjeneala și frustrarea. Pur și simplu am cinat împreună vineri seara. Nu mare lucru. Ea nu avea de gînd să-i povestească mai departe, adică și faptul că el rămăsese peste noapte în apartamentul său. Ați putea să vă uitați un pic la un pacient de-al meu? Întrebă, hotărîndu-se că cel mai bine ar fi să schimbe subiectul.

– De ce? Ce-i cu el?

– E de la fabrică. Pare un caz de bronșită.

– Ei, și? Spune-i să bea ceai de plante cîteva zile și pune-i o compresă cu muștar...

– Cred că e mai serios decît atît, zise, întrerupînd o întreagă listă de ingrediente necesară pentru a prepara o pastă pentru pieptul pacientului.

– Vă amintiți că am mai avut ați trei pacienți de la fabrică nu cu mult înainte? Ei bine, doi dintre ei nu par să se însănătoșească. Omul ăsta se plînge și el de dureri de cap și de amețeală.

– Ce vrei să spui?

Sărutată de o haimana

– Cred că se îmbolnăvesc la fabrică.

– Prostii. Fabrica aia e la fel de curată ca policlinica asta.

– Știu că pare greu de crezut. Bill Crenshaw, directorul fabricii mi-a spus același lucru.

– L-ai sunat pe Bill Crenshaw? Fără să discuți cu mine înainte de asta?

– I-am pus numai cîteva întrebări, zise. Am vrut să mă asigur că salariații respectă protecția muncii și că nu au fost accidente.

– Sper că nu ai formulat vreo acuzație, zise tăios. Familia Buford a fost foarte bună cu acest oraș.

– Nu am acuzat pe nimeni de nimic încă, domnule doctor.

– Ce vrei să spui prin încă?

Se uită la ea.

– Cineva e răspunzător că acești oameni se îmbolnăvesc, îi spuse, dispoziția ei schimbîndu-se rapid către furie. Nu avea de gînd să dea înapoi cum făcea adesea. Credeți că e o coincidență că numai țesătorii se îmbolnăvesc? Poate e ceva în fibre. Nu li se cere să poarte măști pentru praf. Chiar când spunea asta, ea nu-și putea da seama cum un simplu praf cauza simptomele.

El se ridică, aruncându-i o privire de pură neîmblinzită ostilitate.

– Știi ce cred? Cred că te simți frustrată pentru că n-ai fost în stare să pui un diagnostic corect. Poate că ai nevoie să mai răsfoiești cărțile de școală.

Furia aproape că îi dădu pe dinafară. De ce insista în a-i nega cunoștințele și practica de medic?

– Diagnosticul meu de bronșită este clar, domnule doctor, zise cu o voce tăioasă, înciudată. Singurul lucru pe care nu îl cunosc în acest moment este cauza.

El aproape că urlă la ea.

– Nu-i treaba noastră să descoperim cum se îmbolnăvesc pacienții?

– Ba este atunci când nu răspund la tratament, răspunse la fel de tare. Și când apar simptome fără nici o legătură. Este ca și cum sistemele lor ar fi otrăvite.

Șocul provocat de rostirea a ceea ce numai gândise pînă atunci, lovi în plin. Erupții, tuse și dificultăți în respirație, umflarea feței erau simptome ale otrăvirii atunci când apăreau simultan și când nu se puteau găsi alte cauze. Cu toate

aceleia, otrăvirile implicau multă incertitudine din cauza faptului că nu se știa cauza exactă.

Doctorul Barnaby o analiză îndelung într-o încăpere apăsătoare.

N-ai spus nimic, nimănui, nu-i așa? o întrebă. Billie scutură din cap.

Am crezut că ar trebui să discut întâi cu dumneavoastră.

El păru ușurat.

Asta-i primul lucru inteligent pe care l-ai spus de când ai intrat în biroul meu. Îi întinse fișa pe care o citea când a intrat ea. În sala de așteptare se afla o familie care are nevoie de niște vaccinuri pentru o călătorie în Japonia pe care o vor face peste cîteva săptămîni. Aș dori să verifici tu ce trebuie să facă și să te și ocupi de acest lucru.

Dar cum rămîne cu pacientul din cabinetul unu?

De ce nu mă lași pe mine să mă ocup de el? Doctorul îi acordă ceva ce semăna cu un zîmbet. Odată un ochi proaspăt ajută.

Billie avu impresia clară că încerca s-o împiedice. Dar de ce?

Dar cum rămîne cu ceilalți? întrebă ea. Nu renunționează la tratament.

- Voi avea eu grijă și de cazurile lor.
- Dar, domnule doctor...
- Asta-i tot, zise scurt. Ea ezită și el continuă.

Mi se pare că eu sînt șeful aici.

Billie se mai gîndea la cum se schimbă lucrurile cînd termină de vaccinat familia cu patru membri pentru excursia în străinătate. Intră în vizuina micuță care era biroul ei și închise ușa. Merse imediat la telefon, îl ridică și formă numărul de la fabrică.

- Vreau să vorbesc cu Cord Buford, vă rog, zise cînd răspunse secretara. Aici doctor Foster de la clinică.

Fu pusă în legătură imediat.

- Billie, scumpo! Cord păru bucuros că o aude. Chiar mă întrebam cînd ai de gînd să mă suni.

- Trebuie să te văd, Cord, șopti ea în receptor. El rîse.

- Ei, asta îmi place să aud.

Ea roși.

- Nu asta vreau să spun, zise repede. E o problemă.

- S-a întîmplat ceva?

- Sper că nu. Poți veni la mine la cină?

- Sigur.

- Și încă un lucru. Sînt tot felul de zvonuri care circulă despre noi. Aș prefera ca oamenii să nu știe ce-i între noi.

El rămase tăcut o clipă.

- Doar nu-ți pare rău pentru noaptea trecută, nu-i așa?

- Pur și simplu nu vreau ca alți oameni să știe ce fac eu, Cord. Se opri. Putem vorbi despre asta diseară, O.K.?

- Da, sigur.

La celălalt capăt al firului, Cord închise telefonul. Nu mai zîmbea.

Cord sosi la șapte fix și o trase brutal pe Billie în brațele sale, făcînd-o aproape să-i scape din mîini lingurile din lemn pentru salată.

- Mi-a fost dor de tine astăzi, zise sărutînd-o apăsător. Hai să ne dezbrăcăm.

Billie care era pe cale să facă o salată, protestă ușor în timp ce el o împinse în dormitor și trînti ușa în urma sa.

- Ce facem cu cina?

– Mai târziu. Era deja ocupat cu desfacerea șortului. Îi luă lingurile de salată din mână și le analiză. Îmi place o femeie care are imaginație în dormitor, zise.

Ea rîse.

– Astea-s pentru salată, prostuțule. Încercă să pară serioasă în timp ce-și scoase șortul și-și desfăcu bluza. Trebuie neapărat să discutăm.

El o reduse la tăcere cu un sărut lung. Când s-au oprit amîndoi tremurau.

– Vorbim după aceea, zise iar în ochi i se citea o dorință fără limite. Îi scoase bluza și se uită la sutienul dantelat pe care-l purta. Nu zise nimic pînă nu-i scoase toate hainele. Apoi o ținu strîns o clipă. Îmi place cum miroși. Și îmi place și ce gust ai, adăugă, aplecîndu-se să-i sărute pîntecul. Se ridică privind-o din nou în ochi în timp ce-și desfăcea cureaua.

Făcură dragoste mai puțin grăbiți decît prima oară, dar nu mai puțin pasionați. Cord o sărută peste tot așteptînd-o de două ori să atingă punctul culminant înainte de a o pătrunde.

– Sînt nebun după tine, doamnă doctor, zise tremurînd convulsiv în brațele ei.

După aceea, Billie se uită gînditoare în tavan

fără a dori să-i strice dispoziția dar dorind răspuns la întrebările care o frămîntau.

– Ai mai spus cuiva de la fabrică de relația noastră? întrebă.

Cord se ridică într-un cot și o privi. Ochii lui negri îi alunecau vijelios pe trupul ei.

– Nu discut despre viața mea personală cu nimeni. De ce întreb?

– Bîrfa din stradă ne-a și logodit, zise.

– Trebuie să-mi fi văzut cineva mașina aici astă-noapte. De asta mă temeam. Zîmbi înțelegător. Îmi pare rău. În orașul ăsta, dacă te culci cu cineva înseamnă că ești logodit.

Ar fi vrut să-l întrebe cîte logodnice a avut, dar renunță.

– Aș fi vrut să-mi fi spus înainte.

– Nu m-am gîndit că o să te neliniștească o bîrfă mică.

– Mă neliniștește foarte mult cînd îmi afectează viața personală.

– O, capcanele unui orașel provincial, zise.

Ea era furioasă din cauza indiferenței lui.

– Te porți ca și cum nu ți-ar păsa.

– Sînt obișnuit, zise. Dar nu-ți face griji. Mîine vor bîrfi pe altcineva. Văzu că vorbele lui făcuseră

prea puțin ca s-o liniștească. Sau poate că ți-e rușine ca numele tău să apară alături de al meu, zise după o clipă.

– Nu-mi doresc să fiu etichetată drept ultima cucerire a lui Cord Buford, dacă asta ai vrut să spui.

– Vrei să nu mai vin?

– N-am spus asta, zise enervată.

– Nu poți să le ai pe amîndouă, doamnă doctor.

– Nu vreau ca oamenii să gîndească despre mine că sînt aici numai ca să-mi găsesc un amant, zise, rostindu-și, în sfîrșit, gîndurile de pînă atunci.

El o privi mai atent.

– Dar nu asta vrei? întrebă el.

O cuprinse indignarea și fața i se aprinse sub privirea lui iscoditoare.

– Bineînțeles că nu. Era cert că el nu avea idee cîți ani fusese ea singură. Îmi doresc tot ceea ce implică o relație intimă. Îmi doresc grija și încrederea și ajutorul.

– Ai uitat să pomenești dorința ca relația să fie monogamă.

– Bineînțeles că așa va fi. Se înțelege și fără să

mai spun.

– Bun. Dar cum rămîne cu implicarea? Credeam că voi femeile vă implicați mai mult.

– Am discutat deja asta.

– Vrei să spui atunci cînd ai hotărît să nu stai aici decît cîțiva ani? Ea aprobă și el continuă. Se pot întîmpla multe în doi ani, doamnă doctor.

– Nu am nici o intenție să mă stabilesc la Ruckers, Georgia și să lucrez cu doctorul Barnaby mai mult decît trebuie, zise, amintindu-și ultima ei ceartă cu bătrînul.

El se gîndi un pic.

– Bun, poate că voi merge cu tine cînd va veni vremea să pleci. Îmi va lua mai mult timp să călătoresc pe la fabrici dar pot s-o fac dacă trebuie.

Sugestia lui o luă complet prin surprindere.

– Nu crezi că grăbim un pic lucrurile? reuși ea să întrebe. Nici nu știm măcar dacă relația noastră o să meargă. Știi că sîntem foarte diferiți unul de altul.

– Ăsta-i un lucru atît de rău?

– Este, atunci cînd te gîndești să-ți împarți viața cu cineva. Scutură din cap și se ridică, trăgînd și un cearșaf cu ea. Se întîmplă totul prea

repede, Cord. Nici nu știu ce voi face cu restul vieții mele. Dacă doctorul Barnaby o ține tot așa, poate că am să sfârșesc prin a-mi schimba numele și a părăsi țara săptămîna următoare.

– Pot să tratez eu cu doctorul Barnaby, zise el.

– Nu! strigă Billie. Nu vreau să se bată altcineva în locul meu. Am crescut. Pot să-mi port și singură de grijă. Întotdeauna am făcut-o.

El observă că ea nu avea de gînd să dea înapoi în această problemă, așa că, pentru moment renunță.

– Deci, tu crezi că eu te zoresc, nu-i așa?

– Da.

Se gîndi la asta.

– Bun, mă retrag și am să merg mai încet dacă te face să te simți mai bine.

Fără un alt cuvînt, se ridică din pat și întinse mîna după haine.

Billie îl urmări cu privirea, încercînd să-i citească expresia feței în timp ce-și punea lenjeria pe el, dar era impenetrabil.

– Te-ai supărat pe mine? Întrebă cu o voce scăzută.

Își scutură blugii și o privi.

– De mult nă am mai ținut la cineva. De cînd

nu am mai prețuit ceva, adăugă. Relația asta este evident că înseamnă mai mult pentru mine decît pentru tine.

O liniște încordată se așternu în încăperea în timp ce el se îmbrăca. Expresia lui era golită de căldură și de umorul ce păreau a face parte integrantă din personalitatea lui.

– Cord, aș vrea să înțelegi în ce situație mă aflu, zise ea.

El se așeză pe marginea patului și își luă șosetele și pantofii.

– Te ascult.

În vocea lui se simțea o indiferență care o îngheță și Billie nu putu să nu se întrebe dacă el încerca în acest fel să-și ascundă dezamăgirea.

– Tatăl meu a avut un atac de inimă acum șase luni. Era gata să moară, așezat la masa din bucătărie. Acum e mai bine dar nu putem ști dacă nu se va repeta. Se luptă să-și păstreze vocea calmă. Nu am vrut să vin aici. Am vrut să fiu lîngă el, în caz că... Se opri. În caz că se întîmplă din nou.

– Nu poți să aranjezi să fii trimisă undeva, mai aproape de familie? Întrebă el.

– Am refuzat deja două oferte de serviciu. Asta

a fost cea de-a treia alegere. Mi-a fost teamă să nu o accept. Nu-mi pot permite să nu dau înapoi împrumutul guvernamental.

– Cît de mult le datorezi?

– Mii, de ce? Se uită la ei. Nu, nu îți cer bani, Cord, și nu aș accepta chiar dacă mi-ai oferi.

– De ce nu?

– Pentru mine înseamnă foarte mult să trăiesc pe picioarele mele. Încerc numai să te fac să înțelegi cît sînt de nerăbdătoare să fac ce am fost trimisă să fac aici înoft să...

– Să scapi dracului de aici, încheie el în locul ei.

– Da. Nu am avut niciodată intenția să mă încurc cu cineva.

– Și atunci de ce ai făcut-o? o întrebă. Ea păru șocată și el continuă. De ce, Billie? Numai din nehotărîre?

Fața i se îmbujoră.

– Eram sigură. E aît de greu de înțeles?

– Așa că te-ai folosit de mine ca să scapi de singurătate?

– Nu m-am folosit de tine. Se ridică din pat și-și luă și ea hainele. Am vrut să fiu cu tine la fel de mult cît ai vrut și tu. Dar nu mă gîndeam la

asta.

– Nu te gîndeai că eu vreau mai mult în relația asta pentru că nu eram un astfel de tip, așa-i? Ce sînt eu, un papițoi care să te ajute să treci mai ușor prin următorii cîțiva ani?

Chiar cînd spunea toate acestea, Cord nu putea să creadă că au ieșit din propria sa gură. Era obișnuit ca în astfel de discuții, să fie de cealaltă parte a baricadei.

– Nu cred că m-am gîndit la toate acestea, mărturisi ea. Nu sînt un mare manipulator. Așa stau lucrurile. Îmbrăcată cu sutienul și cu chiloșii, ocoli patul. Încerc numai să fiu cinstită cu tine, Cord. Să nu cumva să ne înțelegem greșit unul pe altul.

– Ce vrei de la mine Billie?

– Pentru început, aș dori prietenia ta.

Prietenia era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit. Se excitase din nou, dar cum putea fi altfel cînd o privea îmbrăcată sumar, arătînd mai sexy decît orice femeie.

– Vrei o bere rece? o întrebă el, deși, nevoia de a scăpa de femeia aproape goală și de dormitorul ei cu miros îmbătător, era mai puternică decît setea.

Billie acceptă.

– Am cumpărat un pachet de șase când mi-ai spus că vii la cină.

Cord părăsi încăperea, îndreptându-se spre frigiderul din bucătărie de unde scoase o sticlă de bere. Îi scoase dopul și luă o înghițitură. Femeia! Cine poate s-o înțeleagă? Toată viața lui adultă de pînă acum fusese preocupat doar de împerechere. Acum, iată, încerca să obțină puțină implicare din partea micuței doctorițe și ea folosea cam aceleași scuze pe care le folosise el de-a lungul timpului pentru a evita acest lucru. În afară de povestea cu tatăl, bineînțeles. Dacă sănătatea acestuia era atît de șubredă după cum afirmase ea, atunci va respinge toată perioada în care a fost obligată să stea departe de el. Își înclină capul cu tristețe. Ăsta-i era norocul, să-și piardă capul după o femeie care nu dorea sau nu putea să-i răspundă cu aceeași monedă.

Billie intră în bucătărie peste cîteva minute, îmbrăcată, și-l găsi pe Cord așezat la măsuță, tolănit pe spate, cu picioarele lui lungi încrucișate în față și cu o expresie gînditoare pe chip. Băuse deja aproape toată berea dar refuză o nouă porție. Îi puse în față o gustare cu brînză și el își

își ridică privirea.

– Despre ce doreai să-mi vorbești? Întrebă el.

Billie scoase o băutură nealcoolică din frigider și băgă o tigaie cu lasagna în cuptor după ce îl aprinse. Luă scaunul din fața lui și se întrebă oare cum să înceapă.

– Îți amintești că ți-am spus că am consultat mai mulți țesători de la fabrică? Îl întrebă, hotărîtă să intre direct în subiect. El dădu aprobator din cap și ea continuă. Nici unul din ei nu pare să reacționeze la tratament. Astăzi a venit altul la cabinet. Se plînge de durere în piept.

Toți par să sufere de bronșită, dar am observat și alte simptome care nu au nici o legătură cu inflamarea căilor bronhice.

– De exemplu?

– Toți trei au o erupție pe piept și pe stomac. Bărbatul pe care l-am consultat azi se plîngea de dureri de cap și de amețeală. L-a consultat și doctorul Barnaby. Imediat ce a plecat de la clinică am verificat ce scrisese pe fișa pacientului.

– Continuă.

– Se pare că doctorul Barnaby i-a pus întrebări amănunțite pacientului și l-a găsit puțin dezorientat și confuz. Eu nu l-am mai văzut

vreodată și nu știam nimic despre el. Doctorul Barnaby probabil că-l cunoștea bine, pentru că a observat ceva în neîngălă.

– Nu a discutat cu tine despre asta?

– Nu. De fapt nu-și discută cazurile cu mine. Zîmbi forțat. Între noi e o relație mai greu de priceput.

Zîmbetul lui fu la fel de forțat.

– Ca cea dintre mine și tine, nu? Ea nu-i răspunse și el continuă. Ce crezi tu că se întâmplă cu oamenii ăștia?

– Cînstit?

– Bineînțeles. Doar nu crezi că vreau să mă minți.

– Cred că într-un anume fel sînt otrăviți.

Șocul îl lăsă fără cuvinte.

– Cum?

– Asta nu am descoperit. Evident că ei nu mănîncă și nu beau ceva otrăvitor, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi avut arsuri în gură.

– Și crezi că se întâmplă ceva la fabrică?

Ea ridică din umeri.

– Unde altundeva s-ar putea întâmpla? Locuiesc la adrese diferite. I-am întrebat chiar despre pasiunile lor. Ei nici măcar nu merg la bowling

împreună sau la biserică. Nicăieri.

– Ce-a zis Barnaby?

– Pe scurt, că să-mi văd de treburile mele.

– Deci ce vrei tu de la mine?

– Lucrul ăsta nu te preocupă cîtuși de puțin?

– Sigur că mă preocupă. Chiar am discutat cu Bill Crenshaw după ce am văzut că l-ai vizitat. M-a asigurat că fabrica lucrează la cele mai înalte cote de protecție a muncii și că nu a fost nici un accident. Se opri. Dar dacă te face să te simți mai bine, putem să ne întîlnim amîndoi cu el mîine dimineață la prima oră.

– N-am putea la prînz? Întrebă știind că doctorul Barnaby ar fi fost bănuitor văzînd-o că vine tîrziu.

El acceptă.

– Vin să te iau la doisprezece fix. Chiar am să te duc să vizitezi fabrica și să observi măsurile de siguranță pe care le-am impus personal.

– Mulțumesc, Cord. Zîmbi, simțindu-se mai relaxată acum că se bucura de ajutorul lui. Sper că nu ești supărat din cauza asta.

– Deloc. Se uită la ceas și se ridică. Ei bine, cred că am s-o șterg, dacă n-ai nimic împotriva.

Se uită la el surprinsă.

– Dar cum rămîne cu cina? Am făcut o tigaie întreagă de lasagna. E aproape gata.

– Cred că am să iau ceva în drum, dacă nu te superi, zise, îndreptîndu-se spre ușă. Am avut o zi grea și sînt obosit.

Billie se ridică și-l conduse, încercînd să-și ascundă dezamăgirea și uimirea. Nu înțelegea de ce el pleca înainte de a gusta din mîncarea pregătită de ea timp de două ore.

– Cord, s-a întîmplat ceva?

El se întoarse și-i zîmbi.

– Nimic ce nu se poate remedia printr-un somn bun. Dacă îți amintești, nici unul din noi nu prea a avut parte de el noaptea trecută.

Se aplecă, o sărută pe frunte și ieși. Ultimul lucru pe care-l văzu a fost fața ei uimită.

Douăzeci de minute mai tîrziu Cord oprea în fața casei sale. Bănuia că o rănise pe Billie, părăsind-o atît de brusc, dar nu putea să facă altfel. Trebuia să se gîndească la multe lucruri, mai ales la ea și la sentimentele lui față de ea. Trebuia pur și simplu să se retragă. Altfel ea ar fi continuat să se miște în direcție opusă. Nu putea să riște.

De abia trecuse de ora unsprezece cînd Billie îi sună pe părinții ei, știind că după această oră taxele erau mai mici. Vorbi pe scurt cu tatăl ei și apoi vorbi mult cu mama ei care o asigură că tata e bine și că își ținea regimul recomandat.

– Ai primit scrisorile de la mine? o întrebă mama.

– Pe toate trei.

Mama ei n-ar fi cheltuit banii pe o convorbire telefonică la distanță cînd putea face același lucru într-o scrisoare numai pentru douăzeci și nouă de cenți. Billie le telefona cel puțin de două ori pe săptămînă dar mama ei refuza să vorbească mult pentru că știa că e prea scump.

– Mi-e dor de casă, zise Billie.

– Cum îți place slujba? întrebă mama.

– E minunat! îi spuse Billie. Cunosc o grămadă de oameni.

Avea tendința să îndulcească lucrurile deoa-rece simțea că părinții ei aveau destule probleme cu banii și cu boala tatălui ei. Nu dorea să adauge și problemele ei la toate acestea.

– Sînt sigură că celălalt doctor e bucuros că ai venit, zise Martha Foster, cu o mîndrie în glas care-i umplu lui Billie ochii de lacrimi. Scumpo,

trebuie să vorbim despre banii pe care ni i-ai trimis săptămîna trecută.

– Nu vreau să vorbim despre asta mamă, zise Billie cu severitate. Acum că am și eu salariu, vreau să mă lași să mă achit de datorii.

– Dar nu ne datorezi nimic, draga mea și, mai mult, tu ai și alte datorii.

– Mă descurc.

Billie nu avea de gînd să-i mărturisească faptul că aduna bănuț cu bănuț să le trimită suma hotărîtă de ea. Își imagina că cel puțin atîta putea face. Deși părinții ei nu avuseseră niciodată datorii, ea dorea ca mama ei să le plătească și pe acelea care existau în caz că tatăl ei se îmbolnăvea din nou.

– Lui tata n-o să-i placă asta, șopti mama de la capătul firului. E un om mîndru, Billie. Dacă ar bănuî numai că tu ne trimiți acești bani cîștigați cu greutate...

Billie o întrerupse.

– Avem o înțelegere, mamă. Ai promis.

– Nu sînt obișnuită să am secrete față de tatăl tău.

– Este pentru o cauză bună, îi spuse Billie. Știm amîndouă cît de important este să-l ferim de

griji. O metodă bună este să-i plătim toate datoriile.

– Și eu fac bani frumoși cu curățenia, știi asta.

– Eu vreau să-i economisești pe aceia. Poate vei avea vreodată nevoie de ei.

Mama ei rămase tăcută un moment.

– Bine, scumpa mea, zise în cele din urmă. Tu ești medic și știi ce-l poate ajuta pe tatăl tău. Sper că nu sacrifici mai mult decît ar trebui. Trebuie totuși să-ți plătești chiria și să cumperi mîncare.

Billie rîse.

– Ți-am mai spus că mi-am aranjat un apartament drăguț aici. Și doamnele de la biserica din apropiere îmi aduc mereu bunătăți pentru acasă. Cred că în curînd am să mă îngraș.

Putu chiar să audă zîmbetul mamei ei cînd aceasta vorbi.

– Mă bucur atît de mult că ești fericită și că îți merge bine. Pentru asta am muncit toată viața, îți amintești? Nu o lăasă pe Billie să răspundă. Acum, închide telefonul înainte să te coste mai mult decît poți să-ți permiți.

– Noapte bună, mami. Te iubesc.

Mama ei îi trimise sărutări prin telefon înainte de a închide.

Billie mai zîmbea încă în timp ce se dezbrăca să meargă la culcare, dar zîmbetul îi era trist din cauza nostalgiei și a dorului față de oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Se gîndi la Cord și se întristă și mai mult, dorind ca el să nu o fi părăsit atît de brusc. Poate că ar fi trebuit să încerce să-l facă să înțeleagă de ce îi era ei imposibil să-și facă o viață la Ruckers. Se urcă în pat, luă o revistă și încercă să o citească. Faptul că discutase cu părinții ei o făcuse să se simtă mai singură ca niciodată. Se gîndi să-l sune pe Cord dar se răzgîndi. Nu era cinstit să-l cheme și apoi, în următorul minut să-i ceară să plece.

În cele din urmă stinse lumina și închise ochii.

Nouă

Cord o aștepta, la doisprezece și cîteva minute cînd ea păși afară din clinică. În timp ce conducea spre fabrică, îl simți la fel de stîngenit ca și ea. Nu știa dacă avea legătură cu întîmplarea de la fabrică, cu relația lor personală sau cu amîndouă aceste probleme. Își parcă mașina la intrarea principală și o conduse prin clădire, pe coridor, mai înainte de biroul lui Bill Crenshaw.

– La ce oră trebuie să te înapoiezi la clinică? o

întrebă în timp ce-i făcu semn să se așeze pe un scaun de lângă biroul său.

– La două.

Billie se uită la biroul curat, încercînd în acest fel să descopere mai mult despre personalitatea bărbatului din fața ei. Deși era decorat cu gust, nu erau modificări personale, nu erau fotografii de familie, nimic. Putea să fi aparținut oricui.

– M-am gîndit să-ți prezint întii metodele noastre de securitate înainte de a-ți face turul fabricii, zise, întinzînd mîna după un dosar. Cînd ea aprobă, el continuă. E foarte simplu, într-adevăr. Prin lege, salariații noștri au dreptul să știe exact ce substanțe chimice, periculoase sau de alt fel, folosim, ca și riscul implicat în cazul ingerării vreuneia dintre acestea. Avem un director angajat special pentru protecție și el călătorește la fiecare fabrică și verifică dacă se respectă tot regulamentul. Nu a putut fi aici azi pentru că este în alt loc. Dar, atîta vreme cît eu sînt cel care i-a creat acest post, îți pot răspunde la toate întrebările.

Billie dădea aprobator din cap în timp ce îl asculta prezentîndu-i întregul program de prevederi pe care un salariat trebuia să-l completeze

înainte de a fi angajat în vreo secție.

– Fiecare supraveghetor are o copie a acestui manual, zise el. Aici sînt enumerate regulile de protecție precum modul cum trebuie etichetat fiecare container să fie văzut foarte bine și să conțină avertizarea de pericol. De asemenea, aici sînt prezentate nivelele de toxicitate ale fiecărei substanțe chimice, prevederile ce trebuiesc luate în caz că cineva vine în contact direct cu ele. Vei observa că s-au menționat aici secțiile care folosesc anumite substanțe. Îi dădu o foaie de hîrtie. Această listă prezintă substanțele chimice folosite la secția țesătorie. Nici una nu este extrem de periculoasă. Și aceasta... Se opri și îi înmînă un pliant. Acestea sînt exemplare din documentele de Siguranța Materialelor din ultimele șase luni. Poți să le iei dacă vrei. O să observi că nici o substanță chimică folosită la noi în această perioadă nu a fost schimbată sau modificată.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că noi cumpărăm exact aceeași substanță de la același producător, așa că nu ai absolut nici un motiv să crezi că bolile sînt din cauza chimicalelor. Îi dădu un alt formular. Astea sînt exemplare făcute după compensațiile

acordate angajaților noștri în ultimul an.

Billie luă formularul și îl citi, recunoscînd semnătura familiară a doctorului Barnaby în calitate de medic responsabil. Fusese o întindere a spatelui, o mîină tăiată pentru că un salariat fusese neatent cu o mașină și multe alte răniri ușoare care nici nu meritau a fi menționate. Cu toate acestea, fiecare rănire fusese menționată, precum și tratamentul administrat.

– Sîntem mîndri de situația protecției muncii de la noi, îi spuse Cord în timp ce ea închidea formularul.

Au mai stat o jumătate de oră în biroul lui înainte de a face turul fabricii. În cele din urmă ajunseră în secția de țesătorie în care funcționau mai bine de două sute de războaie. Ea făcu semn din cap și flutură mîna spre numeroși salariați, în timp ce încerca să vorbească, în ciuda zgomotului. Billie nu putu să nu observe privirile iscoditoare.

– Nu solicităm măști pentru praf în această secție pentru că luăm alte măsuri de verificare a densității prafului, îi spuse Cord. Vezi cît este aerul de umed aici? Cînd Billie dădu aprobator din cap, el arătă spre tavan. Dacă te uiți mai atent, o să vezi jeturi de apă ce țîșnesc prin țevile

acolea orizontale din tavan. Fiecare jet împrăștie o ploaie fină. Așa purificăm noi aerul. El continuă să explice pe scurt sistemul de țesere, pericolele implicate, indiferent de cît de mici ar fi fost și măsurile de urgență luate în caz de accident. În timp ce era condusă înapoi spre birourile administrației, Billie simțea că aflase mai multe lucruri decît își va putea aminti.

Bill Crenshaw păru încîntat să o vadă pe Billie și chiar îi dădu cam multă atenție, asigurîndu-se să aibă în față o ceașcă de cafea și să stea cît mai confortabil înainte de a începe discuția.

– Înțeleg că avem probleme, zise el, iar vocea îi deveni serioasă.

Billie îi spuse despre evoluția proastă a bolii salariaților și observă că știrea îl îngrijoră.

– Aș dori să le fac analiza sîngelui, zise. Dar ei vor dori să știe de ce.

Crenshaw dădu din cap ca și cum ar fi înțeles perfect.

– E dreptul lor să știe.

Cord tuși.

– Nu sînt sigur că e o idee bună, Bill. Ar putea intra în panică. Cine știe dacă nu se vor împrăștia tot felul de zvonuri.

– Mai bine să se împrăştie nişte zvonuri decît să fim suspectaţi că le ascundem ceva, zise celălalt bărbat. Mai ales că nu avem nimic de ascuns.

– Şi ce se va întîmpla dacă va auzi despre asta vreo agenţie guvernamentală? zise Cord. Vor dori să investigheze. Ar putea să închidă şi fabrica în acest timp. Gîndiţi-vă cît de mult i-ar afecta pe muncitori. Unii dintre ei trăiesc de la un salariu la altul. Mai mult, ştii cum ar reacţiona tata la vreo campanie de presă proastă în legătură cu una din fabricile lui. Se va simţi ca naiba. Îi place să creadă că noi ridicăm standardele şi pentru alte fabrici.

Bill Crenshaw păru să mediteze la acest lucru.

– Îl cunosc de mult timp pe Art Buford ca să nu ştiu că ar dori să se verifice totul, în ciuda apariţiei unor zvonuri sau a unei prese nefavorabile.

Cord pufni.

– Atunci cu siguranţă că-l cunoşti mai bine decît mine, pentru că eu cred că va face un atac cînd va auzi.

– Nu poţi lăsa ca sentimentele personale faţă de tatăl tău să-ţi umbrească judecarea lui din punct de vedere profesional, sublinie Billie cu

blindeţe.

Cord medită un pic şi apoi se întoarce spre Billie cu un oftat adînc.

– O.K., haide să punem răul înaintea acum, zise el. Să presupunem că descoperi că fabrica noastră e într-adevăr responsabilă de îmbolnăvirea ţesătorilor noştri. Nu spun că sîntem, dar, dacă ai descoperi acest lucru? Care va fi următoarea ta mişcare?

– Ar trebui să raportezi asta, zise ea. Salariaţii tăi vor primi compensaţii pentru acest lucru. Şi, cine ştie, poate că Asociaţia Lucrătorilor va porni propria sa cercetare.

În timp ce vorbea, se uita de la Cord la Bill Crenshaw. Cel mai în vîrstă părea să suporte mai bine aceste ştiri. Cord era singurul care avea probleme. Dacă era atît de sigur că fabrica nu era răspunzătoare, de ce se temea atît să nu afle oamenii?

– Cînd vreţi să le iau sînge ţesătorilor? întrebă Billie.

– Chiar acum. Înainte ca starea lor să se înrăutăţească.

– Poţi să-mi laşi timp să vorbesc cu bătrînul meu? întrebă Cord. A plecat din oraş de dimi-

neață dar îl voi găsi.

– Sigur. Billie îi era recunoscătoare că mergeau în aceeași direcție. Încercă să-i surîdă. Îmi pare rău pentru toate acestea, zise cu blîndețe. Nu aş fi vrut să avem parte de ele.

– Asta o credem cu toții, zise Crenshaw. Dar dacă se întîmplă cu adevărat ceva în fabrica asta, eu unul, vreau să știu și nu-mi pasă dacă află toată țara.

Cord nui împărtăși acest sentiment. Se ridică, își înfundă mîinile în buzunare și se îndreptă spre ușă.

– Am să vă țin la curent, îi spuse lui Billie înainte de a ieși.

Bill Crenshaw se ridică punînd capăt întîlnirii.

– E cam supărat acum, dar o să-i treacă, zise, arătînd spre ușa închisă pe care ieșise Cord. Noi îi considerăm pe muncitorii noștri ca fiind o adevărată familie și ne dă peste cap dacă cineva se îmbolnăvește. Mă tem că evaluarea lui Cord față de tatăl său e foarte corectă, totuși nu vreau să recunosc asta în fața băiatului.

– Ce vrei să spunei? zise Billie, ridicîndu-se.

– Art s-a schimbat în decursul timpului. În trecut îi păsa mai mult de fabrici și de oamenii

care lucrează în ele. Acum nu vede decît pragul de jos, profiturile. Nu a fost întotdeauna așa.

– Dumneavoastră și domnul Buford sînteți prieteni vechi, nu-i așa?

El aprobă din cap în timp ce o conducea pe Billie spre ușă.

– Eu am început de jos și am muncit să ajung aici. Art m-a considerat promițător pentru că m-a folosit în toate secțiile în decursul timpului. La contabilitate, la ingineri, la personal, chiar la laborator, dacă vrei să mă crezi. Acum zece ani m-a făcut directorul fabricii. Se opri, ca și cînd și-ar fi amintit totul. Da, eu și cu Art ne cunoaștem de mult. Știi, eu i l-am prezentat soției sale. Am fost acolo în noaptea în care s-a născut Cord și nu-mi amintesc să nu fi fost invitat în fiecare an de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun. Mă gîndesc la ei ca la familia mea adevărată.

– Atunci cu siguranță că știți și de acuzația lui Cord că tatăl e răspunzător de moartea mamei, zise și imediat se întrebă dacă nu cumva vorbise în plus.

Fața bărbatului se umbri.

– A fost răspunzător, zise cu un glas în care i se putea distinge atît jalea cît și furia. A omorît-o

la fel de clar ca și cum i-ar fi pus pușca la timp. Își îndreptă umerii și îi zîmbi pentru a mai îndulci un pic cuvintele sale dure. Vă doresc o zi bună, doamnă doctor.

Doctorul Barnaby nu fu deloc încîntat să afle cum își petrecuse Billie după-amiaza și îi zise chiar în clipă în care ea intră pe ușă:

– Ți-am spus să o lași baltă, dar nu ai vrut să ascultîi. Ai uitat că numai datorită familiei Buford avem această clinică?

– Nu am uitat, zise, mirîndu-se cum aflase el atît de repede. Dar nu am de gînd să întorc spatele faptului că noi le tratăm trei salariați de ceva ce pare a fi cauzat de condițiile de muncă.

– Patru, zise, aruncînd o fișă pe birou.

Billie clipi din ochi.

– Poftim?

– A mai venit unul astăzi. O femeie care e țesătoare. Zice că a răcit la plămîni acum două săptămîni. Se plînge și de dureri de cap și de amețeață.

Billie întrebă, plină de încredere.

– Asta înseamnă că acum mă credeți?

– Nu știu ce să mai cred, murmură el, în afară de faptul că sînt prea bătrîn pentru astfel de

lucruri. Mi-aș da și viața să aflu ce se întîmplă cu oamenii aștia.

Billie fu emoționată de această mică mărturisire.

Ei bine, dacă vă face să vă simțiți mai bine, nici eu nu știu.

Se uită la ea.

– Nu ți-am spus asta ca să-ți câștig compătimirea, doamnă doctor. Și dacă sînt de acord cu dumneata în acest caz, nu vreau să crezi că m-ai atras de partea dumitale sau că am devenit în vreun fel prieten.

– Nici o clipă nu m-am gîndit la asta, zise blînd, chinuindu-se să nu zîmbească. Nu vom fi niciodată camarazi.

O clipă păru că era să zîmbească și el.

– Acum vă sugerez să-i aducem pe toți aici pentru o analiză a sîngelui.

– Sînt în totalitate de acord, zise Billie cu cea mai profesionistă voce.

Cei trei bărbați și femeia fură chemați a doua zi. După ce le luă sînge, Billie luă mostrele și le

duse în orașul vecin pentru a afla rezultatele.

– E ceva în neregulă la fabrică, nu-i așa? zise Kay Nettles, o femeie între două vârste de îndată ce Billie termină consultația.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Billie, încercînd să nu dea un răspuns exact.

– Domnul Buford ne-a întrebat pe toți, ieri, dacă a fost vreun accident la țesătorie. Nu-mi aduc aminte de nici un fel de accident care să ne îmbolnăvească în felul ăsta.

Billie se hotărî să fie cît de cinstită putea, fără a da prea multe informații.

– Ca să fim sinceri, nici noi nu știm dacă are legătură cu fabrica sau nu, îi spuse femeii. Investigăm toate posibilitățile. Aștept să primim mai multe informații peste cîteva zile.

Femeia păru îngrijorată.

– Sper că nu-i nimic serios. Cresc doi nepoței.

– Sînt sigură că nu, doamnă Nettles, zise Billie deși, nu putea ști nimic precis.

Rezultatele analizei veniră două zile mai tîrziu. Negative. Doctorul Barnaby aruncă raportul pe biroul lui Billie și așteptă să termine de citit apoi zise:

– Ești mulțumită?

Bineînțeles că nu, îi spuse ea. Încă nu știu de ce se îmbolnăvesc acești oameni.

El pufni cu dezgust.

– Ei, cel puțin știu ce nu-i îmbolnăvește. Sper numai că familia Buford nu se va hotărî să ne dea în judecată.

Mă îndoiesc serios că familia Buford ne-ar putea da în judecată pentru acest lucru, zise ea înainte ca bătrînul să iasă.

Billie încă se mai chinuia să înțeleagă analizele negative cînd părăsi clinica la cinci și jumătate și-și croi drum prin curtea din spate spre apartamentul ei. Cord era așezat pe ultima treaptă.

– Ce faci aici? îi întrebă. Ai venit să jubilezi?

Ea regretă imediat cele spuse, mai mult, regretă tonul vocii sale.

– Să jubilez? întrebă ea și cum nu prea putea să înțeleagă ce dorise să spună.

– Sînt sigură că doctorul Barnaby te-a informat de rezultatul analizelor.

– M-a sunat azi după-amiază.

– Ei bine, felicitări.

Încercă să treacă pe lîngă el.

– Billie, stai... Cord se ridică, o apucă de încheietura mîinii și o forță să se oprească. Am

venit pentru că știam ce mult te va întrista asta, pentru că știam ce mult te bazai ca analizele să-ți spună de ce se îmbolnăvesc oamenii. Îmi pare rău că nu te-ai apropiat de răspuns.

Ea se eliberă, clipind furioasă și încercînd să nu plîngă. Deși nu dorise să implice *Țesătoriile Buford* în aceste îmbolnăviri, dorise cu disperare să afle ce pățise bunica Kay Nettles. Fără a mai vorbi de cei trei bărbați, toți muncind din greu și avînd familii.

– Credeam că ai să răsufli ușurat la aflarea veștilor.

Descuie ușa și o împinse cu putere.

– Atunci nu mă cunoști deloc. Sigur, urăsc faptul că oamenii ăștia se îmbolnăvesc la fabrica mea, dar sînt hotărît să descopăr ce-i cu ei, la fel ca și tine. Se opri. Te deranjează dacă intru?

Billie ridică din umeri, îl lăasă să intre și apoi închise ușa după el.

– Vrei o bere rece?

– Cu plăcere.

O urmă în bucătărie și o privi cum scoate o bere și o băutură nealcoolică. Luă berea, mulțumind scurt și se așeză lîngă ea la măsuta de bucătărie.

– Nu ai mai trecut pe aici, zise ea după o clipă.

– Mi-ai cerut să o iau mai ușor.

– Ești sigur că ăsta-i singurul motiv?

– Afacerea asta cu fabrica nu are nici o legătură cu ce-i între noi. Mai mult, aș fi venit mai curînd dar am fost plecat din oraș cîteva zile. O văzu cum i se împlînzește privirea. Sînt iertat? Ea ridică din umeri și rîse. Cine-i de gardă la noapte?

– Doctorul Barnaby. Cred că nu mai are încredere în mine de cînd am făcut atîta tevdură cu lucrătorii de la fabrică. Și ca și cînd asta nu ar fi fost destul, mi-a spus că a dat peste Gus Jennings la farmacie și Gus i-a zis că nu am nici o legătură cu medicina. Acum înclin să cred că are dreptate.

– Barnaby o să treacă peste asta. Și tu la fel.

Ea nu păru convinsă.

– Cel mai trist lucru e că doctorul Barnaby începuse să aibă încredere în mine.

– Și acum?

– E clar că l-am încurcat.

Cord îi luă mîna și i-o strînse încrezător.

– O să treacă, Billie. Lasă-mă să te invit la cină.

– Ultima oară cînd am luat cina cu tine, oamenii începuseră deja să colinde magazinele pentru cadoul de nuntă.

– Din cauza asta te voi duce la un restaurant în orașul vecin, zise el. Ea păru surprinsă și el rîse. Vezi? M-am gîndit la tot. Acum, gata, nu te mai certa cu mine și du-te să te îmbraci.

Douăzeci de minute mai tîrziu, erau pe drum. Peddler Steak și Chap House erau numai la patruzeci și cinci de minute depărtare, dar timpul trecu repede pentru că Billie și Cord discutară și ascultară o bandă cu Garth Brooks. Printr-o înțelegere tacită, nu discutară despre fabrică și despre boala ciudată, ori despre munca ei. Cînd ajunseră la restaurantul intim ce semăna cu o cabană de lemn uriașă, dispoziția lui Billie se îmbunătățise vizibil.

Cord o conduse pe ușa de la intrare spre locul de așteptare în care un platou demodat domina camera.

– Vezi, îți alegi friptura chiar de aici, zise el arătînd spre locul unde bucăți groase de fripturi și cotlete erau expuse. Îți recomand cu căldură filet mignon.

Fură poftiți la o masă. Billie trase cu ochiul la

masa vecină unde zărise un daiquiri rece de căpșuni și se hotărî să comande și ea unul. Veni imediat, garnisit cu frișcă și cu o căpșună uriașă. Zise că era cel mai bun din cîte băuse vreodată. Comandară un filet mignon. Cord așteptă să plece chelnerul și zise:

– Îți pare bine că ai venit? În timp ce Billie își lîngea smîntîna din colțul gurii.

– Cu siguranță.

– Cîteodată simt nevoia să plec, mărturisi el. Atunci vin aici. Nu e foarte departe, dar suficient să mă facă să mă simt ca și cînd aș fi într-o vacanță scurtă. Îi zîmbi larg. Am fost foarte des aici în ultimul an.

– Crezi că ți-a ajutat la ceva?

El aprobă din cap.

– Nu mai sînt atît de furios ca înainte. La început eram măcinat de ură pentru tata. Singurul om căruia puteam să-i vorbesc era Bill Crenshaw, dar chiar și asta era dificil.

– Pentru că era atît de apropiat de tatăl tău?

Cord dădu din cap.

– Nu, pentru că era îndrăgostit de mama. Billie ridică mirată din sprîncene și el continuă. Înainte de a o prezenta tatălui meu, Bill se logodise cu

mama. Tata a curtat-o însă cu flori și cu restaurante de vis. Se cunoșteau numai de două săptămîni cînd au pornit spre Las Vegas pentru o căsătorie rapidă. Pe vremea aceea încă mai purta inelul de logodnă al lui Bill. Cred că a regretat imediat pasul făcut, dar era prea tîrziu. În luna de miere a rămas gravidă cu mine.

– Din cauza asta nu s-a însurat Bill Crenshaw niciodată?

Cord ridică din umeri.

– Nu l-am întrebat. Dar sînt sigur de asta. Niciodată nu și-a revenit după pierderea mamei și nici ea după pierderea lui.

– Și asta nu a afectat prietenia cu tatăl tău?

– La început. Dar bătrînul meu a continuat să-i acorde promovare peste promovare. Ăsta-i tata. Crede că poate cumpăra orice și pe oricine.

– Probabil că i-a mers. El și Bill sînt din nou prieteni.

– Asta înseamnă că oricine poate fi cumpărat la un anumit preț, zise Cord dezamăgit. El tăcu un moment pentru a se gîndi. Presupun că din acest motiv am vrut să obțin tot ce mi-am dorit, zise, privind-o lung. Altfel, riști să pierzi.

Billie mai medita încă la discuția lor cînd

ajunseră înapoi în apartamentul ei, imediat după ora zece.

– Nu dorești să intri? îl întreabă cînd Cord o conduse sus și-i deschise ușa.

O studie.

– Știi că doresc asta. Dar am întîlnire mîine dimineață la prima oră. Mă întrebam dacă ești liberă la sfîrșitul săptămîinii.

– E rîndul doctorului Barnaby să fie de gardă, de ce?

– Trebuie să merg în Carolina de Nord mîine să controlez una din fabricile noastre. Am putea lua cina și petrece noaptea împreună.

Ea dori din toată inima să meargă. În ciuda faptului că se temea să nu se implice și mai tare cu el, în ciuda faptului că, încă nu descoperise ce-i îmbolnăvea pe salariații fabricii.

– Trebuie să lucrez la clinică pînă la prînz. După aceea sînt liberă.

O sărută ușor pe buze.

– Ne vedem mîine după-amiază.

Zece

Sîmbătă, Cord sosi la Billie în apartament imediat după ora douăsprezece și o găsi grăbindu-se, disperată să fie gata la timp. O urmă în dormitor de unde ea luă o valiză mică de pe un sertar al șifonierului. În grabă, lovi o cutie de pantofi, împrăștiindu-i pe aceștia pe podea.

– Hei, mai încet, îi zise, aplecîndu-se să recupereze pantofii. Nu sîntem chiar atît de grăbiți.

El puse pantofii înapoi în cutie și o așeză pe

aceasta în șifonier, apoi se opri la ușă prinzînd din zbor o ușoară dîră de parfum. I se strînse stomacul cînd își aminti că așa mirosea și pielea ei răcoroasă.

Billie îi aruncă o privire justificatoare.

– Plănuisem să împachetez aseară, zise, dar nu am putut. Îi povesti despre un accident al unui autobuz al bisericii, cu treizeci de oameni înăuntrul lui. Doctorul Barnaby a trebuit să mă cheme să-l ajut. Nu am plecat de la clinică înainte de ora trei.

– Am auzit despre asta azi-dimineață, îi zise Cord, stînd pe marginea patului ei nefăcut și încercînd să nu și-o imagineze acolo. A fost cineva rănit serios?

– L-am trimis pe șofer la spital, cu încheietura fracturată, dar majoritatea rănilor au fost superficiale. A trebuit să stăm să găsim alt autobuz să ducă pasagerii acasă.

Se grăbi spre noptieră și trase sertarul de sus, scoțînd de acolo chiloți și sutiene. Le înghesui în valiză apoi cotrobăi prin numeroase alte sertare după șosete și dresuri și după cea mai frumoasă cămașă de noapte. Se întoarse să le pună în geamantan și-l găsi pe Cord răsucind pe un

deget danteluța unei perechi de chiloți. Roși la vederea acestora și aruncă celelalte obiecte peste ei.

– Să mai iau altceva?

– Nu, e suficient.

Îi aruncă o privire severă.

– Nu pot să-mi petrec tot weekend-ul în chiloți.

El rîse.

– Ba da, poți.

Li se întîlniră privirile. Ea avea totdeauna probleme cu respirația cînd o privea în felul acesta. Nu mai avea bandaj și fruntea i se vindeca foarte bine. Niciodată nu arătase mai frumos și mai umil decît în acea clipă.

– Perversule, răspunse ea, cu o voce voit indiferentă în ciuda nervozității, în ciuda tensiunii crescînde din cameră. Apucă o pereche de șosete din geamantan și o aruncă în el, jucăușă.

Cord se feri, dar nu destul de iute. Șosetele îi loviră drept în față.

– N-ar fi trebuit să faci asta, îi zise, cu un glas scăzut și seducător. Acum va trebui să plătești.

Billie făcu un pas înapoi, sigură că voioșia ei se datora unor nervi puternic zdruncinați. Vocea lui Cord, cu amenințarea din final o trezi la

realitate. Privirea aproape sălbatică din ochii lui îi lăsă un gol în stomac. Cu viteza și iscusința unei feline, sări să o prindă. Încercă să scape dar nu fu atît de agilă ca el. O luă pe sus, cu mîinile atîrnînd și o duse în pat unde o puse prea puțin ceremonios. Încercă să se ridice dar el o împinse la loc, își pierdu echilibrul și căzu peste ea. Ea se luptă zadarnic să scape.

– Cord! zise, hohotind. Dă-te la o parte de pe mine!

O reduse la tăcere cu un sărut.

Billie renunță la luptă în momentul în care gura lui o acoperi pe a ei. Orice gînd rațional încetă să mai existe și ea era ținută locului de intensitatea senzației. Îi forță deschiderea buzelor cu o limbă iscoditoare care izbuti să înainteze adînc. Sărutul se adînci și deveni înfometat. Se opriră în cele din urmă pentru că nu mai aveau aer.

Se uită fix în ochii ei, respirînd greu ca și cînd ar fi alergat într-o cursă.

– Te vreau, zise, aici și acum.

Stomacul lui Billie o luă în jos. Îi răspunse, apropiindu-se mai mult. Fusta îi lunecă pe coape. El o luă ca pe o invitație și-și băgă o mîină sub ea, nerăbdător s-o atingă iarăși, să o guste. Se luptă

cu dresurile ei, înjurându-l pe individul care le inventase. În grabă, își încurcă un deget cu un picior al acestora. Ochii lui negri o implorară.

– Ajută-mă să-ți scot porcăriile astea și o să-ți cumpăr un șifonier plin cu ele.

Billie nu se putu abține să nu ridă în timp ce-și scotea dresurile acum făcute praf. Nici nu avuseră timp să atingă podeaua când li se alătură și lenjeria intimă, cu o șcapteră. Fără să piardă vreo secundă, Cord îi ridică fusta și-și îngropă fața în smocul de păr maroniu care-i acoperea feminitatea. Billie închise ochii și se arcui, gemând ușor. Îi apucă strâns coapsele, iar gura lui o devora ca și cum ar fi fost făcută din cel mai dulce nectar.

Dorința îi făcu singele să-i alerge prin trup, ca un riu înspumat, ridicând-o pe o culme fierbinte a pasiunii. Se ridică din ce în ce mai sus apoi atinse culmea și toată ființa ei fu inundată de dorință. Era incandescentă. Cutremurătoare. Îi prinse capul, tipînd într-un moment de pasiune necontrolată. Apoi o lăsă un moment. Billie deschise ochii și îl văzu aruncându-și pantofii și dezbrăcându-se repede.

Privirea de pe fața lui îi opri respirația.

Cînd se întoarse la ea era gol și era excitat și mai frumos decît oricare alt bărbat pe care îl văzuse vreodată. Îi desfăcu violent picioarele. Așezat peste ea, îi întâlni privirea pentru o clipă electrizantă înainte de a pătrunde adînc în ea. A fost un act sălbatic de posedare. Un suspin de extaz lunecă pe buzele ei. El îl prinse cu buzele în timp ce o pătrundea încet, cu grijă. Mișcările li se intensificară și încă o dată Billie pătrunse într-o zonă în care nu exista nimic altceva decît sentiment și senzație. Ajunseră la punctul culminant și orgasmul lui îl urmă imediat pe al ei. Lumea se învîrtea cu ei și ei se țineau agățați unul de altul, temîndu-se parcă să nu se piardă. Se convulsionară și apoi coborîră pe pămînt.

Patruzeci și cinci de minute mai tîrziu ei erau pe drum, după un duș rapid și după îmbrăcare. În loc să o ia pe drumul național, totuși, Cord îl ocoli.

– Știu o scurtătură, îi zise lui Billie cînd ea îl privi întrebător.

Scurtătura se dovedi a fi un Cessena cu un

singur motor parcat lângă o pistă îngustă în afara oraşului. Cord îşi parcă maşina lângă o clădire din fibre de sticlă ce servea atît ca hangar cît şi ca birou. Billie îl privi.

– Ne duce cineva cu avionul pînă în Carolina de Nord? zise ea.

– Eu.

– Zbori?

– Nu eu, avionul meu. Văzu că ea nu părea amuzată. Relaxează-te, am permis de zbor de mulţi ani.

– Nu mi-ai spus că mergem cu avionul.

– Nu m-ai întreat.

– Ar fi trebuit să-mi şpui, Cord. Zborul mă face nervoasă. Iar zborul cu chestia aia mă va face de două ori mai nervoasă.

– Nu ai motiv, Billie, zise el, întorcîndu-se în scaun pentru a o privi în ochi. Călătoria cu avionul e mai sigură decît cu maşina.

– Atunci se pare că n-ai auzit de nişte avioane Lincoln Continentals care au eşuat într-un lan de porumb, la ştirile de la ora unsprezece?

– Ai încredere în mine, zise, coborînd din maşină. Merse pe partea ei şi apoi o ajută să coboare. Luă bagajul din spatele maşinii. Mai

mult, adăugă cu un zîmbet, nu sînt lanuri de porumb prin apropiere.

– Asta a fost spusă ca să mă liniştească?

El puse bagajele lângă avion şi o conduse în clădire.

– Trebuie să completez o fişă de zbor, îi spuse. Poate vrei să mergi la toaletă înainte să urcăm la bord.

Billie era încă nervoasă cînd o ajută să urce în avion cîteva minute mai tîrziu. Cord puse geamantanele în spate şi o ajută să-şi pună centura de siguranţă.

– De ce-mi trebuie centură? întrebă ea. Dacă o să cădem, mor oricum, indiferent dacă am centură sau nu.

– Nu o să cădem şi tu ai nevoie de centură în caz că dăm peste un gol de aer.

– Dacă dăm peste un gol de aer o să fac în pantaloni.

El rîse în timp ce-şi lega propria centură de siguranţă.

– Ba nu ai să faci. Din cauza asta te-am trimis la toaletă înainte să decolăm.

Billie încă se mai lupta cu nervozitatea cînd porniră pe pistă, aşteptînd permisiunea de deco-

lare. Cord părea a se simți ca acasă în cabină, umblînd la diverse discuri și răsucind butoane cu aceleași mâini cafenii cu care o mîngîiase cu mai puțin de o oră înainte. Se mișca încrezător, răspunzîndu-i la fiecare întrebare și încercînd s-o liniștească. Cu toate acestea, Billie nu răsufală mai ușurată decît cînd ajunseră în aer. Cord îi căută mîna și i-o strînse.

– N-a fost chiar așa de rău, nu-i așa?

Billie își eliberă mîna.

– Te rog, ține amîndouă mîinile pe instrumentele tale, îl zise.

– Mai degrabă aș ține mîinile pe instrumentele tale.

El văzu că ea nu avea chef de tachinare.

– Bine, bine, mormăi el.

Urmărind planul de zbor, Cord se îndreptă spre est, zburînd chiar pe deasupra mlaștinii Okefenokee înainte s-o ia spre nord. Cîmpiile se transformă într-un platou ușor înalt, înconjurat de un lanț muntos roșiatic, în depărtare. În curînd zburau chiar peste munții Blue Ridge. Încîntată de priveliște, Billie își uită nervozitatea.

– E frumos, zise ea.

Se întoarse spre Cord și-l văzu privind-o cu un

Amulet cald pe față. Se întrebă dacă avea idee cît de bine îi făcuse zîmbetul acela. Simți că devine sentimentală.

Știam că o să-ți placă. Țasta-i alt fel de a fugi.

În timp ce zburau – de fapt Billie hotărî că nemîna mai mult cu plutitul, pentru că nu păreau să se miște. Cord îi arăta diverse priveliști. Cînd, după cîteva ore de zbor, aterizară, Billie declară că fusese cel mai lin zbor din cîte făcuse vreodată. Era chiar nerăbdătoare să pornească din nou. Cord luă bagajele, trecu pe la centrul de lucru și o conduse spre un model mai vechi de Jeep ce îl aștepta în parcare.

Drumul spre fabrică nu dură mult.

– Ești sigur că vrei să vii și eu? întrebă Billie cînd își dădu seama că mergeau la fabrică. Nu mă deranjează să te aștept la hotel.

El scutură din cap.

– E ceva ce aș dori să vezi și tu.

– Da?

Cînd răspunse, nu o privi în ochi.

Ar fi trebuit să-ți spun de la început, zise dar nu doream să spui nimănui.

Ce să-mi spui? întrebă ea. El ezită și ea insită. Cord, ce se întîmplă?

Charlotte Hughes

- Am nevoie de părerea ta, zise el. De medic.
- Despre ce?
- S-au îmbolnăvit câțiva oameni la fabrica asta. Vreau să-mi spui dacă au aceeași boală ca cei din Ruckers.
- Billie îl urmări atentă în timp ce parca.
- Nu mi-am adus geanta cu instrumente.
- Nu cred că ai nevoie. Din câte înțeleg, simptomele sînt similare. Respirația grea și tuse. Dureri de cap și amețeală. Câțiva dintre ei au și o erupție.
- Nu știu, Cord. Sînt sigură că ei au fiecare un doctor de familie. El sau ea nu ar aprecia amestecul meu.
- Tot ceea ce vreau e să-mi spui părerea ta, Billie, zise el, bazată pe ce ai văzut dincolo. Nu vreau un raport oficial.
- După o clipă, acceptă.
- Atîta vreme cît ne înțelegem unul pe celălalt.

Pacienții, un bărbat și două femei, stăteau în fața lui Billie și a lui Cord și răspundeau la diferite întrebări în legătură cu simptomele lor. Billie nota

Sărutată de o haimana

- pe o hîrtie oficială. Una dintre femei mărturisi că avea o erupție redusă deasupra sînului stîng.
- Lucrați toți în aceeași secție? întrebă Billie. Bărbatul dădu afirmativ din cap.
 - Sîntem țesători.
- Cord și Billie părăsiră fabrica cîteva ore mai tîrziu, fiecare avînd pe chip o încruntare perplexă. Nici unul nu vorbi decît cînd ajunseră în Jeep.
- Trebuie să faci ceva Cord, îi spuse Billie. Oamenii-ăștia au dreptul la o compensație. Fabrica ar trebui să le plătească tratamentul.
 - Chiar dacă nu știu ce se întîmplă cu ei?
 - Dar știu că e ceva în legătură cu condițiile de muncă. El nu spuse nimic și ea continuă: Tu știi asta cu adevărat?
 - Nu știu ce dracu' să mai cred.
 - Ce zice tatăl tău?
 - Nu vrea să se afle. Am venit aici împotriva dorinței lui. Oftă. Dar nu e cîstit să acoperim totul în secret numai pentru că nu ne dorim o presă nefavorabilă sau că nu vrem ca să se amestece guvernul federal. Oamenii se îmbolnăvesc. După cîte știu, lucrul ăsta ar putea să-i ucidă.
 - Ce ai de gînd să faci?
 - Ce am eu de gînd să fac? repetă el. Ei bine,

de îndată ce ne înapoiem la Ruckers am să închid secția țesătorie pentru câteva zile și o să analizez apoi amănunțit. Bătrînul meu o să facă un atac, bineînțeles, dar nu e prima oară cînd ne ciocnim cap în cap. Într-un fel sau altul am de gînd să descopăr ce-i îmbolnăvește pe acești oameni. Se uită la ea. Între timp, totuși, am de gînd să încerc să-mi scot asta din minte ca să ne putem distra. Îți place înghețata?

Schimbarea subiectului fu atît de bruscă, încît o surprinse.

– Mor după ea, de ce?

– Ține-te bine, știu locul potrivit.

Cofetăria era situată pe o stradă pavată și îngustă, într-un cartier cu magazine, în care casele vechi fuseseră transformate în galerii de artă, magazine pentru amintiri și antichități. Orașul era înconjurat de munți. Billie comandă o porție dublă de înghețată și Cord comandă ceva cu multe alune. Își lingeau înghețata în timp ce-și croiau drum pe lîngă tot felul de magazine, oprindu-se adesea să se uită în vreo vitrină. Temperatura scăzuse serios și Billie fu surprinsă cît de rece era pentru sfîrșitul lui iunie.

– La ce hotel stăm? îl întrebă pe Cord cînd se

urcă din nou în Jeep și porniră pe șosea.

Nu stăm la hotel.

Altă surpriză, întrebă ea, gîndindu-se la micuțul avion care-i adusese aici.

– Familia mamei mele era de prin părțile astea. I-au lăsat o casă cînd au murit. Obişnuia să vină aici de cîte ori putea. Acum o folosesc eu.

Casa se dovedi a fi o cabană micuță din piatră, aflată pe un drum de munte. Billie trebui să zîmbească atunci cînd intră în sufragerie unde pereții albi placați cu lemn și canapelele uriașe cu huse înflorate dădeau locului o impresie de caldură.

– Îmi place, zise, urmîndu-l pe Cord într-o bucătărie în care dulapurile zidite contribuiau la sentimentul ei de nostalgie și de căldură. Cord puse pe masa de marmură două pungi cu cumpărături lîngă un uciur plin cu flori de cîmp.

– Menajera probabil că le-a cules din spatele casei, zise cînd Billie se aplecă să le miroasă.

Billie zîmbi.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai adus aici, Cord. E minunat. Se opri. Te deranjează dacă arunc o privire?

– Simte-te ca acasă, îi zise. Vin și eu cu tine de

îndată ce pun lucrurile astea undeva.

– Acum știu de ce ne-am oprit să cumpărăm mâncare, zise ea. Nu prea găsești restaurante aici sus.

El rîse în timp ce deschise frigiderul și puse înăuntru o cutie de lapte și una de suc.

– De asta îmi place.

Billie petrecu minutele următoare explorînd casa. Dormitorul principal era la fel de plăcut ca restul casei, cu patul vechi de fier și cu dulapul de pin ce servea și ca birou. Dincolo de coridor găsi baia visurilor ei, completă, cu o baie înaltă, de porțelan. Îl auzi pe Cord venind pe scări în spatele ei.

– Presupun că știi unde o să-mi petrec tot timpul, îi zise arătînd spre cadă.

El îi strecură brațul în jurul taliei și o trase iute spre el, apoi se înclină ușor într-o parte ca să-i poată mușca lobul urechii. Ea tremură și ceafa îi amorți.

– E destul de mare pentru doi, zise Cord cu respirația lui fierbinte mîngîind-o pe obraz.

O întoarse spre el și o sărută lung pe buze. Era un sărut lung, elaborat, îndulcit de faptul că el avusese multă răbdare. Cînd o eliberă, el îi zîmbi.

Hai să punem pe noi ceva mai confortabil și să facem o plimbare. Vreau să-ți arăt zona.

Zece minute mai tîrziu părăsiră casa, îmbrăcați cu vechii lor blugi și adidași. Billie îmbrăcase și un tricou de bumbac iar el un pulover simplu. Ținîndu-se de mînă, porniră pe un drum neasfaltat, printre copaci.

– Dacă aș trăi aici, n-aș mai vrea să plec niciodată, îi spuse.

El îi zîmbi.

– Poate că nu vom mai pleca.

– Nu pot să-i fac asta doctorului Barnaby. Mi-ar duce dorul îngrozitor.

Cord îi strînse mîna.

– Dacă îl lași puțin, vine după tine.

Ea rîse ușor.

– Nu crezi ce spui și nici eu nu cred.

Merseră o distanță scurtă cînd Cord o îndrumă prin pădure pe o potecă ce ducea către un loc la marginea muntelui, de pe care se putea vedea valea adîncă. Stînd în spatele ei, Cord își strecură mîna în jurul taliei lui Billie. Stătura un timp acolo, privind munții maiestuoși ce ar fi inspirat și sufletul cel mai dur.

– Ți se oprește respirația, zise Billie, plăcîndu-i

faptul că o înconjurau mîinile lui Cord.

El o sărută pe ceafă.

– Așa ești și tu.

– Chiar așa?

– Nu știi? Îmi oprești respirația.

– Vrei să mă ametești, Cord Buford.

– Și cînd vom veni din nou, la toamnă, vom putea face focul în cămin.

– La toamnă? Se întoarce și-l privi în ochi cu o expresie uimită pe față. Nu-mi dai o întîlnire puțin cam pripită? Sper că asta nu înseamnă că acum ești sigur de mine.

El o strînse la piept.

– Tot ce vreau să spun e că nu-ți voi da voie să te întîlnești cu alți bărbați.

Ea își apăsă nasul pe decolteul puloverului lui, acolo unde părul de pe piept i se zărea prin gulerul desfăcut.

– Îmi place de tine cînd te porți ca un stăpîn, îl tachină ea.

– Pot foarte bine să-ți spun că sînt un tip gelos, mărturisi el.

O apucă de bărbie și-i înălță capul. Ochiul ei străluceau ca smaraldele. În cele din urmă îi prinse buzele și i le sărută îndelung. El îi auzi

stomacul vociferînd, o împinse ușor și rîse lîngă gura ei.

– Asta înseamnă că ți-e foame?

– Aerul de munte și dragostea mă înfometează întotdeauna.

– Nu mă tachina, Billie, o avertiză el, mîngîind-o pe spate, să nu te pun cu fundul în sus, aici, pe genunchiul meu.

Ea rîse, se eliberă și făcu un pas înapoi. Era o prostie să se simtă alfit de fericită cu bărbatul acesta, dar așa stăteau lucrurile.

– Îți mai trebuie o armată întreagă, Cord Buford.

Tonul ei îl provocă. Se apropie de ea încet, cu pași socotiți.

– Faci pe grozava, pișpirico.

– Pișpirică! Billie își îndreptă spatele și-l privi sever, cu mîinile pe șolduri. Cui îi zici tu, pișpirică, lunganule?

Bravada ei fu întreruptă cînd puse mîna pe ea. Nici nu apucă să țipe și fu ridicată peste umărul lui.

– Lasă-mă jos, Cord Buford, țipă, observînd că, deși, poziția îi era cam dificilă, avea totuși o vedere nestîinjenită asupra spatelui său. Blugii

strîmți i se mulau pe coapsele puternice.

– Nici gînd. Te iau cu mine acasă, domnișoară.

– Așa vă purtați voi, oamenii munților cu femeile? Întrebă ea, luptîndu-se în van. Ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi înotat împotriva curentului.

– Exact, zise, luînd-o pe poteca de munte. Vedem o femeie care ne place și o aruncăm pe umăr ca pe un sac cu cartofi. Dacă mă întrebi, femeile și cartofii sînt buni numai pentru un singur lucru.

Încă mai agitîndu-se pe umărul lui, Billie se întrebă care ar fi putut fi acel lucru.

– Singurul lucru pe care-l faci cu cartofii este... Ea își înghiți restul propoziției, îmbujorîndu-se. Cord! Dădu din picioare. Ești îngrozitor.

El rîse.

– Te gîndești numai la prostii, micuț, știi? O lăasă jos. Crezi că poți merge singură tot restul drumului?

– Cred că mai bine aș lua-o la fugă, zise însă, un pic stînjinită de vorbele lui.

– Nu pleci nicăieri, doamnă doctor.

Obrajii lui Billie luară foc și ea se gîndi la o metodă de a schimba subiectul. Soluția veni

poste cîteva secunde cînd, ținîndu-și respirația, se opri numai la cîteva centimetri de o stîncă pe care un șarpe uriaș se hotărîse să-și facă somnul de după-amiază.

– Cord?

Numele lui se auzi ca o șoaptă răgușită.

Cord văzu șarpele în același moment ca și ea. Îngheță. Întinse mîna s-o oprească, apoi răsufală ușurat cînd văzu că nu era șarpele coral de care se temuse. Semăna foarte bine cu așa numiți „șerpi Louisiana“ din care el văzuse o grămadă ca să poată recunoaște modelul portocaliu, alb și negru ce-i făcea adesea pe oameni să creadă că era un șarpe veninos. Șarpele ăsta era total inofensiv. Dar el nu avea nici o intenție să-i spună asta lui Billie.

– Nu te mișca, îi zise.

Billie nu s-ar fi mișcat nici dacă i-ar fi pus cineva o pușcă la timp. Era pur și simplu paralizată de groază.

Încercă să vorbească.

– Este...

– Da, e foarte periculos, șopti el. Dar nu-ți fie teamă, te salvez eu.

Prea îngrozită ca să-și miște capul, Billie îl privi

cu coada ochiului.

– Cum?

– O să sar peste el, în timp ce tu o să fugi.

Privirea îngrozită pe care i-o aruncă, îl convinge pe Cord că era un mare șarlatan pentru că făcea ceea ce făcea. Totuși, nu se putea abține, știind cât de recunoscătoare îi va fi ea mai târziu.

Ea fu cuprinsă de panică.

– Nu, Cord. Nu te pot lăsa să faci asta.

– Un om face ce trebuie pentru a-și salva femeia, Billie.

Ea fu impresionată pînă la lacrimi de cuvintele lui și de privirea tandră de pe fața sa.

– Ții într-adevăr atît de mult la mine? îl întrebă. Atît cît să mori pentru mine?

El fu atît de copleșit de vinovăție și știi că minciuna nu mai putea continua.

– Nu e otrăvitor, Billie, zise, arătînd spre șarpele care-i privea acum.

– Să nu mă minți pe mine, Cord. Pot să recunosc un șarpe coral atunci cînd îl văd.

– Nu e coral, Billie, îți jur insistă el, văzînd că nu o putea convinge. Te-am lăsat să crezi asta ca să mă dau mare. Este total inofensiv. Și bineînțeles, tîmpit, altfel n-ar sta numai acolo.

El se apropie de șarpe. Ca și cum ar fi hotărît că ființa umană se aventurase prea aproape, șarpele se tîrî în direcție opusă, dispărînd într-un tufiș. Cord se întoase și o văzu pe Billie privindu-l cu un zîmbet ciudat pe față.

Am auzit bine? îl întrebă. Ce-ai zis adineauri?

Te referi la faptul că te-am mințit? o întrebă, parînd destul de încurcat. Presupun că sînt un nenorocit, nu?

– Nu asta, prostuțule, zise cu timiditate. Partea cu salvarea femeii. Credeam că oamenii spuneau chestiile astea numai în westernurile de pe timpuri.

– Da, să știi că am fost sincer, zise. Presupun că ești gata să fugi cît de repede poți în direcție opusă.

Ea zîmbi afectuos, cu inima plină de iubire față de omul care părea gata să intre în pămînt, așa cum făcuse șarpele în tufiș. Știa că era foarte aproape de a se îndrăgosti de el. Sau poate că o făcuse deja și acum se mințea pe ea însăși, de groază. Groază să nu se dedice unei vieți care nu se potrivea cu planurile ei și unui bărbat care va sfîrși, probabil prin a-i sfîșia inima. Crezu că vede o sclipire de înțelegere în ochii lui și îi trecu prin

cap, pentru prima oară, că el putea fi la fel de neliniștit ca și ea, în legătură cu ce se întâmpla între ei doi. În cele din urmă, respiră adânc.

– Te-aș minți dacă nu ți-aș spune că mi-a fost frică de sentimentele mele față de tine, zise în cele din urmă. Dar niciodată nu am dat înapoi, așa că nu am de gând s-o fac nici acum.

Vru să o ia în brațe, dar propriile lui îndoieli îl făcură să se retragă. Ea nu prea îi arătase mare lucru și el fu îngrozit să-și deschidă sufletul atîta vreme cît nu era sigur de sentimentele ei. I- ar fi dat toată averea lui numai ca să știe ce credea despre el.

– Și acum ce va mai fi? o întrebă. Ce ai de gând să faci acum cu mine, după ce m-ai înfășurat pe degetelul tău mic?

Inima-i bătea să-i spargă pieptul la gândul că lui i-ar păsa de ea atît cît afirmase. Se apropie de el și-i puse mîna pe obraz. Era atît de tulburător de frumos că ea avea probleme cu gîndirea cînd se uită la el. Ochii lui negri o străfulgerau. El încerca să-i citească gîndurile. De ce nu-i spunea ce simțea pentru el. Tot ce avea ea de făcut era să-i aducă mîna la piept ca să-i dovedească faptul că inima ei bătea mai iute cînd el era

aproape.

Cînd văzu că nu-și putea alege cuvintele, ea hotărî că era o lașă. În schimb, se apropie și-i puse mîinile în jurul taliei ei.

– Am de gînd să mă îngrijesc serios de sentimentele tale, Cord, îi zise cu blîndețe. Promit.

Nu era chiar ceea ce el dorise să audă, dar știa că, deocamdată, era suficient.

– Îmi e suficient, zise, luîndu-i mîna și apăsînd un sărut în podul palmei ei. Cel puțin pentru o vreme.

Mîna în mîna, lăsară în urmă pădurea și-și făcură drum pe poteca de munte în timp ce Cord își povestea amintirile despre verile pe care le petrecuse jucîndu-se în pădurea aceea, în copilărie.

– Bunicii mei erau oameni simpli, cu picioarele pe pămînt. Am petrecut aici cîteva din cele mai fericite clipe ale vieții mele. Apoi, după ce bunicul a murit și bunica a avut un atac, mama a insistat ca ea să vină să locuiască la noi. Îi zîmbi cu tristețe lui Billie. Sărmana femeie nu a vrut în ruptul capului să plece de aici.

– Cum a reacționat tatăl tău atunci cînd a locuit sub același acoperiș cu soacra? întrebă

Billie.

Cord ridică din umeri în timp ce mergeau spre casă.

– Habar nu am, zise. Tatăl meu nu și-a împărtășit niciodată sentimentele.

Billie încă se mai gîndea la cele spuse de el cînd intrară în casă, cîteva minute mai tîrziu. Cord cotrobăi prin frigider după salată, pe care o puse apoi lîngă chiuvetă.

– Sper că ești o bucătărească bună.

Ea se gîndi la lasagna pe care o pregătise pentru el și care acum stătea acasă, în frigider. Dacă nu ar fi plecat așa în grabă, el ar fi descoperit singur că ea se descurca binișor în bucătărie. Dar nu zise nimic. Ca să aducă vorba, ar fi riscat să sublinieze că erau și momente problematice în relația lor, cărora nici unul din ei nu era pregătit să le facă față.

– Mă descurc la bucătărie, zise după o clipă.

El păru ușurat.

– Eu pot să prăjesc o amărită de friptură dar numai la atît se limitează experiența mea în bucătărie.

Ea îi zîmbi dulce.

– Ai noroc. Mie îmi place să gătesc. Nenoro-

circa e că mi-e groază de spălatul vaselor după aceea și văd că aici nu-i nici o mașină de spălat vase.

– Recunosc că trebuie să trec la treabă.

Ea luă salata și-i desfăcu ambalajul de plastic.

– Presupun că o vei face.

El îi zîmbi. Nu-și aducea aminte ca o femeie să-i fi spus vreodată să spele vasele după masă. De obicei, ele erau încîntate să facă asta în timp ce el stătea întins pe canapea.

– Crezi că te descurci singură cît timp o să mă duc eu să caut un grătar?

– O să încerc.

Porni către ușă și se opri.

– O, și nu uita să pui cartofii în cuptor să se coacă. Știi că mă dau în vînt după cartofi.

Unsprezece

Imediat ce au terminat de mâncat, Cord o ajută pe Billie să facă curat în bucătărie, și puse un vas cu cafea la fiert.

– Știi ce, îi zise, împăturind un prosop și atîrnîndu-l deasupra chiuvetei, du-te și fă o baie și eu o să torn cafeaua în cești cînd va fi gata.

– Drăguț din partea ta.

– Eu sînt un tip drăguț.

Ea îl sărută ușor pe buze.

– Încep să cred și eu asta.

Îi trase o palmă peste funduleț cînd se întoarse să plece.

Billie urcă scările și intră în baia întinsă în care admiră robinetele frumoase, din alte vremuri. Observă un borcan cu aromatizant pentru baie și nu putu rezista. Peste cîteva clipe oftă de plăcere cînd se scufundă în apa cu miros de liliac. Închise ochii și se lungi în cadă, simțindu-se mai fericită și mai relaxată, așa cum se simțise numai cu foarte mult timp în urmă.

În inima ei știa că totul avea legătură cu bărbatul de la parter.

Cînd Cord intră în baie cu două cești de cafea, Billie era pe punctul de a ațipi. Se opri la ușă și o privi lung, în tăcere. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă și mai ispititoare și el nu ținuse atît de mult la nici o femeie. Se apropie de ea. Urechile începură să-i vijîie cînd se uită în cadă. Pielea ei era lucioasă, sînii îi străluceau din cauza uleiului ce înmiresmase apa. Ochii ei se deschiseră cu o ușoară fluturare.

– Doar nu ai adormit din cauza mea, zise el cu o voce calmă. Își dădu seama că tremura cînd cafeaua i se vărsă peste marginea ceștii și-i arse

mîna. Puse ceștile jos pe măsura de lîngă cadă. Dacă Billie îi observase stînjeneala, nu-i spuse totuși nimic.

– Niciodată în viața mea nu m-am simțit atît de relaxată, mărturisi, încercînd să vorbească în timp ce căska larg.

El îi zîmbi și trase un scăunel de lîngă chiuvetă, mai aproape de cadă.

– Trebuie să fie aerul ăsta de munte și porția bună de dragoste, îi zise cu o privire ștremgărească în ochi. Întinse mîna după un burete uriaș. Dar nu poți să adormi înainte să te spăl.

Ceva înăuntrul ei se trezi la viață.

– Să mă speli?

Vocea îi tremura.

– Exact.

Se așeză pe scăunel, scufundă buretele în apă și îl săpuni bine cu unul din săpunurile speciale pe care mama lui le ținuse la îndemîna înainte.

Începu cu picioarele. Erau delicate, frumos arcuite. Degetele de la picioare îi erau roz, unghiile făcute cu un roșu aprins. Le săpuni, de sus pînă jos, alunecîndu-și degetele caferii printre degetele ei în timp ce ea rîdea ca o fetiță și

încerca să-și elibereze piciorul.

El chicoti.

– Nu mi-ai spus niciodată că te gîdili.

– Nu m-ai spălat niciodată pe picioare.

Ea îi fu recunoscătoare cînd urcă pe glezne și pe gambe. În cele din urmă trecu de genunchi, spre coapse. Billie își ținu respirația cînd el lăsă buretele deoparte și frecă săpunul înainte și înapoi pe smocul de păr maroniu de la îmbinarea coapselor, creînd o spumă abundentă. Ea se curbă pe mîna lui, ușor, desfăcîndu-și coapsele. El o luă ca pe o invitație, își strecură degetele printre ele și începu să exploreze. Ea trase brusc aer în piept la atingere apoi gemu ușor cînd el introduse un deget în umiditatea ei.

Cord îi privea atent fața în timp ce, încet, ca un profesionist, îi mîngîia căptușala de satin, făcînd forări blînde cu degetul. Degetul mare îi lovea ușor floarea întredeschisă care o excita întotdeauna. Fața ei era înfierbîntată, sîinii rozalii din cauza dorinței. El fu foarte răbdător cu ea, aducînd-o ușor pe piscuri, simțind aceeași plăcere, numai privind-o. Era ca și cum ar fi privit o floare înflorind, prin microscop. În cele din urmă ea țipă, într-un moment de pasiune

nestăpînită.

Cînd Billie deschise ochii, îl văzu pe Cord privind-o, cu o expresie tandră pe față, cu mîinile sprijinite pe marginea căzii. Simțea o împlinire totală. În același timp era sleită de puteri.

– Nu vii înăuntru? îl întrebă.

Cord îi observă oboseala din voce.

– Nu acum, iubito, zise. Cred că ai nevoie de somn mai mult decît orice altceva. Cînd ea încercă să se scuze, el o opri. Avem și ziua de mîine. Cord se ridică și luă un prosop. Haide, ridică-te să te șterg.

Billie se ridică și el o ajută. Nu se putu abține să nu caște.

– Cred că nu am dormit destul azi-noapte, zise, simțindu-se ca și cum cineva i-ar fi atîrnat greutatea pe pleoape. Cînd termină de șters, Cord cotrobăi în geamantan după o cămașă de noapte.

Cearșafurile erau apretate și răcoroase cînd Billie intră în ele.

– Cît e ceasul?

– Opt.

– Ce jenant.

– Nu-i nimic, oamenii de la munte merg

devreme la culcare. Din cauză asta au atîția copii.

Ea zîmbi și închise ochii în timp ce el îi aranja pătura. Adormi înainte ca el să iasă din cameră.

Cînd Billie deschise din nou ochii, era dimineată. Clipi de cîteva ori în timp ce analiza dormitorul plăcut, apoi zîmbi cînd își aminti unde se afla și ale cui erau brațele uriașe și păroase aruncate peste ea. Se întoarse și se uită la fața frumoasă a lui Cord. Dormea adînc, cu părul negru ciufulit, cu buzele întredeschise. Ea stătu întinsă acolo multă vreme, privindu-l, ascultîndu-i respirația ritmică și dorind ca niciodată să nu trebuiască să părăsească paradisul descoperit în îmbrățișarea lui.

Gîndul de a se întoarce la clinică și la doctorul Barnaby o deprimă dar știa că nu avea încotro. Poate că acum, cînd i se oferise o șansă de scăpare, ar putea fi mai îngăduitoare cu el și cu critica lui. Billie se ridică din pat, avînd grijă să nu-l trezească pe Cord. Se îndreptă spre baia unde își

aminti imediat cum se sfîrşise săpunitul ei cu o noapte în urmă. Stomacul i se strînse cînd îşi aduse aminte cum mîinile lui Cord o aduseseră la orgasm şi apoi cum o băgase drăgăstos în pătură. Se spălă pe faţă şi se şterse cu un prosop. Coborî scările în vîrfurile picioarelor şi puse la fiert un ibric cu cafea. Tocmai turnase într-o ceaşcă cînd îl auzi pe Cord coborînd. Luă repede altă ceaşcă din dulap şi o umplu. El se opri în uşă.

– Bună dimineaţa. Ai dormit bine?

Era îmbrăcat numai în pantalonii de pijama, gol de la mijloc în sus. Faţa nerasă îi dădea un aer de vagabond. Billie se simţi stînjinită în cămaşa de noapte.

– Asta-i cam tot ce am eu mai bun în ultima vreme. Iartă-mă că te-am lăsat baltă azi-noapte.

– Nu mai aveai nevoie şi de restul. Luă ceaşca de cafea pe care i-o întinse ea. Nu vrei să stăm pe verandă să le bem?

– În pijamale?

– Cine ne vede?

Ea rîse.

– Iartă-mă, am uitat unde mă aflu.

Îl urmă pe verandă unde se aşezară pe nişte scaune înalte, care se legăneau şi băură prima înghiţitură de cafea. Aerul de munte era proaspăt şi-i răcori obrajii lui Billie. Păsările ciripeau într-un copac din apropiere.

– Ştii, dacă mai mulţi oameni ar trăi în felul acesta, am avea mai puţine atacuri de cord în ţara asta.

El îi aruncă o privire întrebătoare.

– Vrei să spui că asta-mi face bine la inimă?

– Cu siguranţă.

El îi prinse mîna şi i-o strînse cu putere.

– La fel ca tine, doamnă doctor, zise. Eşti al naibii de bună pentru inima mea.

Ea îi întîlni privirea ochilor negri.

– Şi tu eşti bun pentru a mea. Atîta vreme cît nu o răneşti.

– Crezi că o voi face vreodată?

Ea se mişcă stînjinită în scaun, dorindu-şi să nu fi spus lucrul acesta.

– Mi-a trecut prin minte.

Punîndu-şi jos ceaşca, el întinse mîna după

Charlotte Hughes

ea.

– Vino aici.

Billie își lăsă și ea ceașca, se ridică din scaun și rămase în picioare în fața lui. El își depărtă genunchii și o înconjură cu brațele, sprijinindu-și mâinile pe spatele coapselor ei. O trase mai aproape, apăsându-și fața pe abdomenul ei. Ea mirosea a săpun și a femeie. Cord își dădu capul pe spate și îi privi fața de care se îndrăgostise atât de repede.

– N-am să te rănesc, Billie, îi zise iar ochii lui o încredințară de acest lucru. Țin prea mult la tine. Se opri și-i zîmbi din toată inima. Tu, pe de altă parte, dacă ai vrea, mi-ai putea sfîșia inima cu dinții.

Ea fu emoționată de sinceritatea lui, de vulnerabilitatea ce i se oglindea în ochi. Îngenunche în fața lui și-și puse capul pe genunchii săi. El îi mângîie părul și ea pluti pe-o mare de pace și de mulțumire, la atingerea lui. Îi păru puțin încordat cînd își dădu seama că se mișca pe scaun. Fusese excitat de apropierea ei. Billie îi zîmbi, și ridică spre el privirea ei pătrunsă de o afecțiune adîncă.

– După cîte îmi amintesc, mai avem o afacere

Sărutată de o haimana

neîncheiată, de azi- noapte, îi zise.

El își ridică o sprînceană:

– Într-adevăr?

Ea dădu foarte convingător din cap în timp ce întinse mîna spre nasturii pantalonilor de pijama.

El își ținu respirația la atingerea ei.

– O, domnule Buford, îi zise, folosind tonul ei profesional. Se pare că avem ceva crescut aici. Ceva foarte mare, adăugă, strecurîndu-și mîna măuntru și încleștîndu-și degetele în jurul în- lăturii. Îl mîngîie și el gemu. Te deranjează? întrebă.

El chicoti și se lăsă pe spătarul scaunului.

– Da, acum.

Ea îi desfăcu nasturii de la pijama.

– Ei bine, devreme ce nu am geanta cu instrumentele la mine, presupun că trebuie să iau lucrurile în propriile mîini, ca să spun așa.

Privirea lui surprinsă se transformă în uimire.

– Aici? Acum?

– Cine ne vede?

Zborul înapoi spre Ruckers fu lipsit de neplăceri, și, după câte își dădea Billie seama, însemna că avuseseră un zbor bun. Căzuse noaptea când aterizară, Cord înghesui bagajele în portbagajul mașinii și se îndreptară spre apartamentul lui Billie. Își parcă mașina în garajul de sub apartament ca să nu se mai stîrnească o altă bîrfă. Îndată ce ajunseră în sufrageria intimă, se sărutară lung.

– M-am distrat grozav, îi spuse el.

– Și eu.

El continua să o strîngă la piept.

– Ar trebui să plec. Se face tîrziu.

Ea se agăța mai strîns de el.

– Nu vreau să pleci, îi zise, simțindu-se mai aproape de el ca niciodată. Există acum, între ei, o legătură mai puternică și mai intensă decît avusese ea cu oricare alt bărbat. Am putea face floricele de porumb și să ne uităm la televizor, îi sugera ea.

El își mîngîie barba, parcă meditănd.

– Nu știu, doamnă doctor. Începeți să vă cam implicați; am petrecut două nopți la rînd împreună. Știți cît de nervoasă vă face.

El o tachina din nou.

– Asta înseamnă da sau nu? zise, înclinîndu-și capul pe spate ca să-i poată privi fața.

El o sărută apăsător pe frunte.

– N-aș putea să te refuz niciodată, Billie l'oster.

Ea îl sărută la rîndul său, apoi îl conduse la baie, unde făcură duș împreună, distrîndu-se foarte bine și spălîndu-se unul pe celălalt.

– Vezi ce e la televizor că eu o să fac floricelele, îi spuse ea.

Sfîrșiră prin a se uita la un vechi film cu spionaj din care Billie nu prea înțelese mare lucru, obligîndu-l pe Cord să-i explice tot timpul ce se întîmplă.

– Ne uităm cumva la același film? o întrebă el cînd văzu că ea nu pricepea nimic din toată acțiunea.

– Uite de ce nu îmi plac mie filmele astea, îi zise. Niciodată nu știu cine e individul periculos.

– Păi, ție ce fel de filme îți plac? o întrebă el.

– Cele de groază. Sînt o mare admiratoare a lui Hitchcock. I-am văzut aproape toate filmele de cîte trei ori.

– Acum știu ce să-ți cumpăr de ziua ta, zise, o

să țin minte acest lucru. Se încruntă. Apropo, cînd este?

Billie începu să spele vasele de floricele și de băuturi.

– Peste șase luni. Ai destulă vreme să faci cumpărături. Aruncă resturile de floricele la coș și căscă. Nu știu ce ai de gînd, dar eu sînt obosită.

– Și eu sînt gata să merg la culcare, zise, căscînd și întinzîndu-se ca și ea.

Dintr-un anume motiv ea deveni timidă cu el. Nu era obișnuită să doarmă un bărbat la ea și era sigură că se vedea acest lucru.

– Dacă vrei, poți să te speli tu primul pe dinți. Eu am să fac patul.

Cord aprobă și intră în baie. Era sigur că Billie se simțea un pic stînjinită de șederea lui și era hotărît s-o facă pentru ea cît de confortabilă putea. Petrecuseră un weekend furtunos și în același timp minunat la munte, dar acum se întorseră înapoi la lumea adevărată, cu slujbe și cu ceasuri deșteptătoare. El avea probleme la fabrică; ea avea probleme la clinică. Fuseseră atenți să nu vorbească despre problemele lor tot weekend-ul de teamă să nu-și strice dispoziția,

clar ziua următoare le vor avea din nou de înfruntat. Totuși, el nu putea să se gîndească la altcineva cu care ar fi împărtășit mai degrabă aceste necazuri.

– Ea a ta acum, zise Cord cu cîteva minute mai tîrziu, ieșind din baie.

Billie se grăbi înăuntru să se spele pe dinți și să-și dea pe față cu o cremă hidratantă. Cînd ieși, îl găsi pe Cord stînd în picioare lîngă pat.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă, mirată că nu se urcase în el.

– Mă întrebam pe ce parte îți place să dormi.

– Pe partea dinspre baie.

– Bun, înseamnă că eu o să dorm lîngă aparatul de aer condiționat. Mă încălzesc peste noapte.

– Acum îmi dau seama de ce ai dat toate păturile jos din pat azi-noapte.

Ea luă ceasul deșteptător, îl învîrti și apoi se uită la Cord.

– Șase jumătate e bine? întrebă ea. Îmi place să mă scol și să citesc ziarul înainte să plec.

El fu de acord și apoi se urcă în pat, simțindu-se încordat și nenatural.

– Șase jumătate e bine.

– O pernă sau două?

– Una.

– O să iau eu două, atunci.

Ea stinse lumina și se întinse, trăgându-și paturile pînă sub bărbie. Nici unul nu se mișcă.

– Vai! zise ea, ridicîndu-se brusc.

– Ce-i?

– Nu pot dormi cu ușa deschisă. Sări din pat, închise ușa și se băgă din nou în pat. În caz de incediu, zise. Părinții mei m-au învățat să-mi țin întotdeauna ușa de la dormitor închisă. Închise lumina.

– Ăsta-i un lucru bun.

El se întoarse pe o parte, cu fața la ea, băgîndu-și o mîină sub pernă. Era gata să o sărute.

– Vai!

– Acum ce mai e?

Veioza se aprinse din nou.

– Am uitat să las radioul deschis. Se ridică încă o dată și deschise radioul de pe noptiera ei. Cîteodată nu pot să adorm. Tu?

El căscă larg.

– Nu, pînă în noaptea asta. Mai e ceva?

Ea făcu o pauză.

– Dacă-ți spun, ai să crezi că e o prostie.

– Pune-mă la încercare.

– Vezi ventilatorului acela micuț de pe noptiera ta? De obicei îi dau drumul la prima treaptă.

El se uită în direcția ventilatorului.

– De ce ai nevoie de un ventilator cînd ai aer condiționat?

– Sunetul lui mă face să adorm.

El medită un pic.

– Dar cum poți să auzi ventilatorul dacă merge radioul?

– Ai încredere în mine. Aș ști dacă nu ar funcționa.

El oftă, se ridică într-un cot și căută butonul ventilatorului.

– Bine?

– Perfect.

– Ce-ai zice și de televizor? Nervii ei îl făcură și pe el nervos. Vrei să-l aduc și pe el aici?

– Nu, nu pot dormi cu televizorul deschis.

Atunci, noapte bună, zise el, băgîndu-se încă o dată în pătură.

Noapte bună.

Billie închise lumina și se întinse și ea.

– Vai!

– Nu, urlă el.

Întinse mîna după ea prin întuneric și o trase spre el. Îi căută și-i găsi gura și o sărută lung.

Pînă atunci Billie nu-și dăduse seama că se comportase ca o nebună. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmpla cu ea? Nervii, fără îndoială. Pur și simplu nu era obișnuită cu un bărbat în pat. Îl sărută și ea pe Cord, rușinată de ceea ce-i făcuse. Pufni în rîs.

Cord se îndepărtă brusc.

– De ce rîzi?

– De mine. De noi. Nu-i așa că te înnebunesc?

– Asta-i, Billie. Am găsit soluția.

Dădu păturile la o parte.

Ea bîjbîi după ele prin întuneric.

– Ce ai de gînd să faci?

El pur și simplu căzu peste ea.

– Am de gînd să fac dragoste cu tine, zise. Și cînd termin cu tine, nu vei avea nevoie de ventilator, de radio și de toate porcăriile astea ca să adormi, pentru că am de gînd să te sleiesc de puteri.

La început, Billie crezu că bubuitura era în vis dar apoi își dădu seama că bătea cineva la ușă. Se trezi brusc crezînd că poate fi o urgență. Repede, sări din pat, dorind să vadă mai întîi despre ce e vorba înainte de a-l trezi pe Cord care începuse să se miște lîngă ea. Deschise ușa de la dormitor și aprinse repede lumina din hol. Traversă camera și se opri la ușă. Se auzeau voci.

Părinții ei!

Billie fu atît de șocată, încît tot ce putu să facă la început fu să se holbeze prin fereastra ușii la fețele extaziate ale părinților săi.

– Deschide ușa, Billie, zise tatăl ei nerăbdător, do pe partea cealaltă a ușii.

Billie descuie ușa și o deschise larg. Mama ei se năpusti înăuntru și o luă în brațe.

Mulțumesc lui Dumnezeu că ești bine! zise, învîluind-o pe Billie într-un miros de pudră de talc.

Înca șocată Billie se uită la tatăl ei ce intra pe ușa deschisă.

Co căutați voi aici? întrebă ea.

Tatăl ei o privi cu o expresie plină de îngrijorare.

– Mama ta a încercat să te sune în weekend, zise cu aceeași voce pe care o folosea și atunci când ea avea șaisprezece ani. Dacă nu am putut să te găsim, am sunat la clinică. Celălalt doctor ne-a spus că nu te-a văzut de sîmbătă după-amiază. Chiar am chemat poliția să vină și să-ți bată la ușă. Au zis că ai mașina în stradă, dar nu răspunzi la ușă.

– Bineînțeles, tatăl tău s-a gîndit la ce poate fi mai rău, îi zise mama ei.

– Eu? răspunse el, ridicînd vocea. Tu ești cea care ai înistat că s-a lovit la cap în cadă și s-a înecat.

– Billie, de ce nu ai răspuns la telefon, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă mama ei.

– Am fost plecată din oraș, zise, sperînd că tatăl său să nu ia expresia aceea îngrijorată care o făcea totdeauna să creadă că era pe punctul de a face un alt atac de cord.

– Plecată din oraș? ziseră ei la unison.

– Tată, calmează-te, zise ea. Știi că doctorul a zis că nu te enervezi. Nu-ți face bine.

– Fiica mea dispăre de pe fața pămîntului, zise

el și eu nu trebuie să mă supăr.

Billie era gata să răspundă cînd auzi ușa de la dormitor deschizîndu-se. Părinții ei își zmuciră simultan capetele și se uitară la Cord care intră în cameră, frecîndu-se la ochi.

Ce-i gălăgia asta aici? zise el pe jumătate adormit.

Billie simți că intră în pămînt cînd îl văzu, în pantaloni de pijama, cu părul ciufulit. Se întoarse, îngrozită de clipa cînd va trebui să se uite în ochi parinților ei. Privirea tatălui ei îi sugera tot ce poate fi mai rău. Era vag conștientă că venise și Cord lîngă ea.

Cord, aș dori să faci cunoștință cu părinții mei, zise, observînd că știrea avusese același efect ca și cum i-ar fi aruncat apă rece în cap. Nu era nevoie să-l atingă pentru a ști că i se încordase fiecare mușchi la aflarea veștii. Martha și Joe Foster, zise ea, analizîndu-i fața tatălui său în timp ce făcea prezentările. Era periculos de rău.

Cord văzu că situația era disperată. Tatăl lui Billie părea a fi pe punctul de a face un nou atac. Îi întinse mîna.

Domnule Foster, îmi pare bine să vă cunosc,

zise cît de politicos putu.

Falca bătrînului tremura. Era clar că avea ne-
cazuri cu autocontrolul.

– Tu cine dracu' ești? Întrebă el, cu ochii ațîn-
tiți, reci, în ai lui Cord.

– Sînt Cord Buford, domnule. Soțul lui Billie.

Doisprezece

Billie era sigură că părinții ei nu fuseseră atît
de șocați la aflarea vești pe cît fusese ea însăși.
Dăduse gura să spună ceva, apoi o închise
pentru că vorbele nu păreau să vină.

Soț? zise Martha Foster cu un glas neîn-
credzător.

Cînd s-a întîmplat asta?

Cord tuși.

În acest weekend, doamnă Foster. Eu și cu

Billie am zburat la Vegas sîmbătă și ne-am căsătorit ieri.

– Și nu ați spus nimănui? zise mama ei, uitîndu-se la Billie ca și cînd acesteia i-ar fi crescut dintr-o dată coarne.

– Îmi pare rău, mama. A fost zăpăceala momentului.

– Zăpăceala momentului, urlă tatăl ei. Era clar că era convins că fiica lui nu se purtase responsabil.

– Domnule Foster, știu că vi se pare că ne-am cam pripit, dar adevărul este că m-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră în primul moment cînd am văzut-o.

– Și cînd s-a întîmplat asta? întrebă Joe Foster. Nici măcar nu ne-a spus că se întîlnea cu cineva.

– Cord și cu mine ne întîlnim de cînd am venit aici, tată, zise Billie. A venit la început să vadă dacă mă simt bine în orașul lui. Am petrecut împreună aproape fiecare minut pe care l-am avut liber. Am vrut să mă asigur că el era cel mai potrivit înainte de a vă spune ceva.

– Și te-ai asigurat?

– Da. Cord e bărbatul cu care vreau să-mi petrec restul vieții.

– Dar ce se va întîmpla cu cariera ta? întrebă el. Toți banii și munca grea pentru a termina facultatea.

– Eu sînt sută la sută de acord cu cariera lui Billie, îl întrerupse Cord. Sînt foarte mîndru de ea.

Joe Foster se uită la soția lui.

– Trebuie să beau puțină apă.

Martha Foster intră în acțiune. Se uită în ochii lui Cord.

– Îmi pare rău că eu și soțul meu v-am părut nepoliticoși, zise. Numai că... Se opri. N-am știut nimic. Se uită la soțul ei. Dar sîntem încîntați că Billie s-a îndrăgostit, nu-i așa, dragă? El de-abia mormăi și ea continuă: la urma urmelor, Billie are aproape treizeci de ani, evident, e destul de matură pentru a lua o asemenea hotărîre. Îi luă mîna soțului ei într-a sa. Și noi ne-am îndrăgostit tot la prima vedere, nu-i așa, dragă?

Fața lui Joe Foster se împlînzii pentru prima oară.

– Da, așa cred.

– Și părinții mei au crezut că ne-am pripit, îți amintești?

Ea îi strînse mîna.

– Asta a fost acum treizeci și trei de ani. Și tot

împreună sîntem.

Îi zîmbi fiicei ei pentru prima oară și era clar că, deși avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu noutățile, nu putea să riște ca soțul său să se enerveze din cauza asta..

– Sperăm că ești foarte fericită, scumpo.

Ochii lui Cord se încețoșară și ea fu copleșită de vină. De ce îl lăsase pe Cord să-i mintă? De ce nu zisese nimic?

– Mulțumesc, mamă, reuși să spună.

Joe Foster părea că nu ascultă. Îl privea pe Cord cu atenție. În cele din urmă, vorbi.

– Fiica mea înseamnă totul pentru mine, zise el.

Cord știa că tatăl lui Billie fusese îngenuncheat de moartea fiului său și acum încerca să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-și proteja singurul copil în viață. Îl emoționa faptul că bătrînul o putea iubi pe ea atît de sălbatic.

– Și eu o iubesc din toată inima, domnule, îi spuse Cord. Promit să am multă grijă de ea.

Billie nu se putu abține să nu observe expresia epuizată a feței tatălui său.

– Tată, ce-ar fi să mergem toți la culcare? sugeră ea. Putem să vorbim mai mult mîine dimi-

neață.

– O idee grozavă, zise și Martha Foster. Eu și cu tatăl tău am trecut pe lîngă un motel cu cîteva mile în urmă...

– Nici vorbă, zise Cord. Avem destul spațiu, nu-i așa, iubito?

Cînd văzu că Billie se uita la el nedumerită, îi dădu cu cotul, discret.

– Sigur că da, încercă să pară entuziasmată. Ar fi preferat ca părinții ei să meargă la motel ca ea să se lămurească ce aveau de făcut în continuare. Canapeaua se transformă în pat, zise. Tu și tata puteți să luați... patul nostru, și eu și Cord vom dormi aici. Se îmbujoră.

– Ne vom simți perfect și pe canapea, zise Martha. La urma urmelor, asta este luna voastră de miere.

– Unde îți este verigheta? întrebă Joe Foster.

– Verigheta?

– Da, verigheta.

Cord se grăbi în ajutorul ei.

– Nu am avut încă vreme să ne facem verighete, domnule Foster. Dar vom face acest lucru imediat ce o să putem. O luă în brațe pe Billie. Trebuie să avem și noi o lună de miere

Charlotte Hughes

adevărată, nu-i așa?

El o strânse la piept și ea se forță să-i zîmbească, ca o soție devotată.

– Nu prea ne e ușor să plecăm acum, din cauza slujbelor noastre, adăugă el, așa că am hotărît să plecăm atunci cînd o să ne permitem puțin timp.

– Tu ce meserie ai? îl întrebă Joe, dorind evident să știe ce avea de gînd să-i ofere noul lui ginere fiicei sale.

– Nu acum, Joe, zise Martha, ridicîndu-se de pe canapea. Avem destul timp pentru asta mîine dimineată. Se întoarse spre Billie. Dacă îmi arăți unde țineteți cearșafurile, eu voi face patul. Joe, dragule, de ce nu te duci la mașină să aduci bagajele...

De abia rosti aceste cuvinte că se și oferă Cord.

– Mă duc eu, zise.

Joe îi înmîină cheile de la mașină și așteptă pînă pleacă el. Se uită drept la Billie.

– Tu și cu mine o să avem o discuție lungă mîine dimineată. Apoi luă ziarul de duminică de pe masă și plecă tîrînd în baie.

Billie se uită la mama ei.

Sărutată de o haimana

– Nu mă va ierta niciodată.

– Nu poți să-l condamni pentru că e afectat, dragă, zise Martha, luînd pernele de pe canapea ca să o poată întinde. Amîndoi sîntem. Visasem să îți facem o nuntă frumoasă.

Vina o imobiliză. Nu putea lăsa ca minciuna să continue.

– Mamă, trebuie să-ți spun ceva, zise Billie.

Femeia ridică privirea, speriată de tonul vocii fiicei sale.

– Doar nu ești însărcinată?

– A, nu, nu asta, zise Billie iute, dar fu întreruptă de Cord care intră pe ușă cu bagajul părinților ei. Îl puse jos.

– Billie, vrei să deschizi tu geamantanul și să-mi scoți gentuța albastră cu fermoar? zise Martha.

– Am uitat să-i dau tatălui tău medicamentele.

Billie deschise geamantanul pe masa de la bucătărie.

– Mă duc la culcare, anunță Cord.

– Vin și eu imediat, îi spuse Billie.

Martha intră în bucătărie unde umplu un pahar cu apă și numără diferite pastile. Billie se uită la sticlă și observă că tatălui său i se mărise doza.

– E mai bine? întrebă ea.

Mama ei oftă.

– Presupun că da. Dar e foarte greu să-l convingi să respecte indicațiile medicului. Știi cât este de încăpățânat tatăl tău. Zimbi. Cred că doreai să-mi spui ceva?

Billie fusese atât de îngrijorată cu tatăl său că nu observase cât de epuizată părea mama ei, cât de obosită trebuia să fie și din cauza slujbei și din cauza grijii pentru un soț bolnav de inimă.

– Nu era nimic, mamă, zise, sărutînd-o pe obraz. Doream numai să știi că el este un om minunat. Cînd va fi un soț grozav. Te rog nu-ți face griji din pricina mea.

– Atîta vreme cît vă iubiți unul pe altul, dragă, zise Martha, și după cum se pare, cred că vă iubiți.

Billie o mai sărută o dată pe mama ei, apoi se îndreptă spre dormitor, trecînd pe lîngă tatăl ei care tocmai ieșea din baie.

– Te iubesc, tată. Noapte bună.

Cînd auzi deșteptătorul, Billie se simți ca și

cum ar fi dormit numai douăzeci de minute. Îl opri și se întinse înapoi pe spate, încercînd să-și dea seama cum se va descurca în încurcătura în care intrase.

– Bună dimineața, zise bărbatul de lîngă ea. Mai ești furioasă pe mine?

Îi aruncă o privire întunecată.

– Tu ce crezi? Într-un fel trebuie să ne gîndim cum să ieșim din încurcătura pe care am făcut-o noaptea trecută.

El se trase mai aproape și o simți cum se încordează în mod automat. Billie refuzase să vorbească cu el și chiar o auzise plîngînd la un moment dat.

– Nu știam ce să fac, zise el blînd. Tatăl tău era gata să explodeze cînd am ieșit din dormitorul tău în pijama. Mi-am adus aminte ce-mi spusese-și tu despre inima lui șubredă și am intrat în panică.

– Și cum crezi că o să se simtă în dimineața aceasta cînd îi voi spune că nu sîntem de fapt căsătoriți și că am dormit împreună noaptea trecută cînd el se afla sub același acoperiș? Părinții mei sînt oameni de modă veche, Cînd, cu o moralitate foarte ridicată. Nu vor accepta.

– Nu le spune.
 – Poftim?
 – Ascultă, nu e ca și cum ai locui peste drum sau chiar în orașul vecin. Cît de des îi vei vizita?
 – Ești nebun dacă tu crezi că am de gînd să continui șarada asta ridicolă, zise, dînd păturile la o parte și coborînd din pat. Tu poți minți așa cum respiri dar eu nu sînt obișnuită cu acest lucru.

– Ce dracu' vrea să însemne asta?

Ea se opri și-și puse halatul de baie.

– Înseamnă că tu poți spune orice ca să-ți atingi scopul. Nu pot să nu mă întreb dacă tot ce-ai spus despre faptul că ții la mine nu este o minciună sfruntată, de asemenea. Știa că era afurisită, dar nu se putu abține știind ce o aștepta de acum încolo.

El sări din pat, o luă de mijloc și o trînti pe pat.

– Am să-ți arăt diferența dintre adevăr și o minciună sfruntată, zise, presîndu-și gura cu a sa.

– Nu mai face atîta zgomot, zise ea, dar vorbele îi fură înăbușite de sărut. Se luptă cu toată puterea, dar fu în zadar.

Cînd se ridică, el zîmbi cu toată gura.

– Încep să cred că, la urma urmelor, viața în doi o să-mi placă.

– Nu este de rîs, zise ea cu buzele înroșite de la sărut. Acum știu că ți-ai ieșit din minți, că ești nebun de legat.

– Ai grijă, Billie, scumpo, zise încă rîzînd. Eu nu sînt tipul care să meargă noaptea la culcare cu toate aparatele bîzînd în jurul lui.

Cu cea mai mare viteză, Billie se mai ridică o dată din pat și-și îndesă mîinile pe mînecele halatului de baie. Cord o bătu jucăuș peste fund în timp ce ea se aplecă să-și ia papucii. Ultimul lucru pe care ea îl văzu înainte de a închide ușa, fură ochii lui negri ce păreau să rîdă.

– Bună dimineața, dragă, îi zise mama cînd Billie intră în bucătărie, împiedicîndu-se.

Martha făcuse deja cafea și își servea prima ceașcă. Billie se uită spre canapea și văzu că fusese deja făcută, iar păturile fuseseră împăturite cu grijă și așezate pe măsută..

– Unde-i tata? întrebă Billie în timp ce se îndrepta spre mașina de cafea.

Martha arătă cu capul în direcția băii.

– M-a ținut de vorbă aproape toată noaptea, zise, dar nu cred că s-a resemnat, totuși, că te-ai căsătorit.

Sentimentul vinovăției îi lăsa lui Billie un gust

amar.

– Mamă, îmi pare atît de rău, zise. A fost un lucru atît de neplăcut pentru voi.

Martha ridică din umeri.

– Ce-ați făcut, ați făcut. Cord pare un tînăr drăguț. Sinceră să fiu, consider că este o încercare a iubirii atunci cînd doi oameni nu așteaptă să devină soț și soție. Știu că așa s-a întîmplat și cu noi doi.

– Asta nu înseamnă că ai scăpat, domnișoară, zise vocea gravă a lui Joe Foster cînd acesta intră în cameră. Mama ta și cu mine am așteptat să te vedem căsătorită și tu nu ne vei împiedica acum.

– Ce vrei să spui? întrebă Billie.

– Am hotărît să mai stăm cîteva zile, începu el. În acest timp, dorim ca tu și Cord să găsiți un preot care să vă căsătorească așa cum ar fi trebuit s-o faceți de la început. Nu prea am eu încredere în nunțile acelea rapide de la Las Vegas. Nici nu prea sînt sigur că sînt legale.

Cînd Billie deschise gura să obiecteze, el o opri.

– Știu că nu vom avea timp pentru o petrecere de vis, dar măcar să fim și noi acolo cînd tu și Cord vă veți jura credință. Va conta foarte mult

pentru mama ta, zise încurcat că un bărbat în toată firea, precum el, făcea atîta caz dintr-o problemă care ar fi trebuit să fie preocuparea exclusivă a femeilor.

– După ceremonie, vă invităm la cină și plecăm apoi acasă în dimineața următoare.

Un moment, Billie rămase fără glas. Prezentase totul în așa fel încît ea s-ar fi simțit rău să-i clezămăgească.

-- Nu știu, tată. Unde am să găsesc eu un preot care să ne cunune atît de repede?

Martha păru surprinsă.

– Ei, aș fi pus mîna în foc că ai început să frecventezi biserica pînă acum, dragă.

Billie roși, amintindu-și că-și petrecuse majoritatea dimineților de duminică în pat pînă cel puțin la ora zece.

– Mă gîndeam numai la cel care ar fi cel mai potrivit, zise, întrebîndu-se dacă nu cumva se obișnuise cu minciuna.

Cord tuși din ușă.

– Nu m-am putut abține să nu trag cu urechea, zise. Preotul familiei mele va fi fericit să ne cunune. Se uită la Billie. Și eu aș fi insistat pentru acest lucru, scumpo. Căsătoria asta de la

Las Vegas a fost o distracție, dar eu nu mă simt cu adevărat căsătorit dacă nu ne declară un preot soț și soție.

Billie simți nevoia să-l pleznească. Se prefăcea sau vorbise serios?

Ochii Marthei fură inundați de lacrimi.

– O, Doamne, ce lucru romantic ai spus. Nu e romantic, Joe?

Joe mormăi și luă loc la masa pe care-l aștepta o ceașcă de cafea.

– Ar fi fost mai romantic dacă ei ar fi așteptat să le facem o nuntă cum se cade. Această mărturisire de la miezul nopții nu prea îmi convine deloc. Nici măcar nu știu cum își câștigă acest om existența.

– Cord are o slujbă foarte bună la fabrica din oraș, se rezezi Billie. De fapt are în răspundere mai multe fabrici.

– În răspundere? repetă tatăl său, ridicînd o sprînceană.

Cord se mișcă stînjedit pe scaun. Dintr-un anume motiv, Billie avea rețineri în a le spune părinților ei că el era bogat.

– Slujba mea e să văd dacă fabricile lucrează eficient, domnule, zise el. Îmi câștig existența

într-un mod decent.

– Și e o slujbă sigură? întrebă bătrînul.

– Foarte.

– Ei bine, nu te mîndri prea tare, fiule, să nu cumva să descoperi că nu ești chiar atît de indispensabil cum te crezi. Joe sorbi din cafea. Acum, în legătură cu nunta asta. Cît de repede poți s-o faci? Și eu trebuie să mă întorc la lucru.

Cord și părinții ei încă mai discutau planurile de nuntă cînd Billie plecă la clinică, o oră mai tîrziu. Doctorul Barnaby se încruntă în clipa cînd o văzu.

– A sunat mama ta după tine, în weekend. Am trecut pe la tine de două ori, dar nu erai acasă.

– Știu și îmi pare rău că a trebuit să vă deranjeze. Erau îngrijorați pentru mine. Acum sînt aici, în vizită.

– Ei bine, nu am timp să am grijă și de tine, mormăi doctorul. Și sînt prea bătrîn să-mi fie teamă că ți s-a întîmplat ceva. Cît stai aici?

– Numai cîteva zile.

El pufni pe nas.

– Presupun că vrei să-ți iei cîteva zile libere.

– Nu, eu...

– Nu te poți aștepta să-i lași într-un apartament minuscul în timp ce ești la slujbă, zise el. Voi, tinerii, vă mai gândiți vreodată și la altcineva, în afară de propria persoană? Nu-i lăsa timp să răspundă. Poți să-ți iei mai multe ore libere la prînz și apoi poți pleca acasă mai devreme.

– Dacă sînteți sigur că nu aveți nevoie de mine.

– Mă descurcam excelent înainte de a apărea tu aici. Nu cred că o să se dărîme ceva dacă-ți iei liber.

– Mulțumesc, domnule doctor.

Îi zîmbi atît de frumos încît el plecă stînjenit.

Cînd Billie se duse acasă la prînz, îi găsi pe Cord și pe părinții ei mîncînd sandvișuri și discutînd degajați la masa din bucătărie cu niște liste în față.

– Nu te-ai dus astăzi la lucru? Îl întrebă Billie pe Cord.

– M-am gîndit să-mi iau liber atîta vreme cît avem musafiri. Felul în care o spusese dădea impresia că se cunoșteau dintotdeauna. Făcu o pauză, privind-o atent în ochi, într-un fel care-i spuse că ceva era în neregulă. Părinții tăi cred că o să avem nevoie de o casă mai mare. Ne-au

găsit o casă în ziar, adăugă și vocea-i sună puțin ciudat.

Martha se ridică și se apropie de fiica sa.

– Scumpo, eu și tatăl tău nu vrem să ne amestecăm, dar credem că locul ăsta e destul de mic pentru doi oameni. Acum, știu că probabil nu veți avea copii decît peste cîțiva ani, dar nu ar strica să luați o casă mai mare. Cord crede același lucru.

– Da?

Billie se uită la el.

El se uită de la Billie la mama ei, simțindu-se prins cu ușa.

– Vreau ceea ce vrei și tu, zise el. Dar părinții tăi au dreptate că acest loc e prea strîmt. Se opri, căutînd o cale de a schimba subiectul. Nu ai de gînd să-ți servești prînzul? Arată spre o farfurie cu un sandviș și cu cartofi prăjiți.

Lucrurile se întîmplau prea rapid pentru Billie. Se trînti pe un scaun, lîngă mama ei, luă o mușcătură din sandvișul ei și hotărî că rumegușul avea cu siguranță același gust. Dădu farfuria la o parte.

– Ai chemat vreun preot?

Cord dădu afirmativ din cap.

– După ce îți măninci sandvișul, trebuie să mergem la primărie pentru aprobare. Le-am dat toate informațiile prin telefon. Tot ce a mai rămas de făcut e să semnăm certificatul de căsătorie.

– Și preotul tău poate oficia căsătoria miercuri?

O, Doamne, ce spunea! Se implicase atât în minciună că nu mai distingea realitatea de fantezie.

– Nu a fost ușor să-l conving să vină atât de repede, dar sigur, poate s-o facă miercuri seara. Atâta timp cât avem certificatele gata. Presupun că trebuie să-i grăbesc pe cei de la primărie. Se uită la sandvișul ei neterminat. Dacă ți-ai terminat prânzul, trebuie să fugim, îi spuse.

Încă șocată de ceea ce i se întâmpla, Billie se repezi în baie, se spală pe dinți și-și trecu peria prin păr.

– Am de gând să vin mai devreme de la serviciu, astăzi, le spuse Billie părinților ei înainte de a ieși pe ușă împreună cu Cord. Sper că nu o să vă plictisiți prea tare stînd aici.

– Ne vom simți foarte bine, o asigură mama ei. Am putea chiar să luăm mașina și să ne uităm la casa anunțată în ziar. Nu trebuie să o cumpărați

cu bani gheață.

Billie începu să obiecteze și apoi se hotărî să nu spună nimic. Dacă mama ei dorea să meargă să se uite la casă, bine. Asta nu însemna că trebuiau s-o cumpere. Cel puțin asta le dădea de lucru părinților ei cît era ea plecată.

– Ne vedem la ora trei, le spuse ea.

Billie nu zise nimic decît cînd porniră la drum. În cele din urmă se întoarse spre Cord.

– Ce avem de făcut acum?

El chicoti.

– Să fiu al naibii dacă știu.

– Cord, am mers prea departe. Trebuie să încetăm.

El conduse tăcut, spre primărie. Își parcă mașina în fața clădirii impunătoare.

– Căsătoria cu mine ar fi un lucru atât de îngrozitor, Billie? o întrebă după o clipă.

Ea s-ar fi așteptat să audă cu totul altceva. Se uită la el, în tăcere. În cele din urmă, își regăsi glasul.

– Cord, ți-ai pierdut complet mințile? îl întrebă. Nu ne putem căsători numai pentru că ne-am mințit pe noi înșine ca să scăpăm dintr-o încurcătură cu părinții mei.

– Dacă am făcut-o, am avut motive întemeiate, zise el. Nu știu ce crezi tu, dar eu n-am să pot uita niciodată privirea bătrînului tău cînd a dat cu ochii de mine, în pantaloni de pijama.

– Țsta nu-i un motiv să ne căsătorim, îi spuse ea. Căsătoria e un angajament pentru o viață întreagă.

– Am putea să o anulăm imediat ce vor pleca ei, dacă asta te face să te simți mai bine, zise el, dorind să șteargă privirea aceea disperată de pe fața ei. Le vom spune că ne-am revenit și că ne-am dat seama că ne-am pripiț.

– Mai multe minciuni, zise, oftînd din greu.

De data asta Cord fu cel care oftă. Luă mîna lui Billie într-a sa.

– Ascultă, Billie, presupun că nu-i un secret faptul că sînt îndrăgostit de tine. Știu că s-a întîmplat totul prea repede, dar nu sînt un ușuratic. Atît cît mă privește pe mine, căsătoria va înnobila iubirea noastră. Ea îi aruncă o privire plină de îndoială și el continuă. Îmi pare rău că tu nu-mi împărtășești acest sentiment.

– Nu am spus asta, îi zise ea, mișcată pînă în adîncul sufletului de mărturisirea lui de dragoste. Numai că, aș fi dorit să fie ceva diferit de asta.

– Vrei să te cer în căsătorie? o întrebă cu blîndețe. Pentru că o voi face dacă asta-i problema.

Era gata să o podidească plînsul cînd văzu expresia tandră a feței lui. Ea nu dorea să o ceară numai pentru că bănuia că e ofensată.

– Ai fost minunat, să știi. Nu sînt fericită că am intrat în încurcătura asta, dar vreau să-ți mulțumesc pentru că ai fost drăguț cu ai mei.

– Cum aș fi putut să nu fiu? Au născut-o pe femeia pe care o iubesc.

Ochii ei se încețoșară și ea se aplecă spre el. Cord o luă de umeri și o sărută pe frunte.

– Și eu te iubesc, Cord, zise încet.

El rămase nemișcat în brațele ei.

– Ești sigură?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Numai că nu doream s-o recunosc.

El îi ridică fața ca s-o poată privi în ochi.

– Voiam să cred că dorești acest lucru, zise, dar mi-a fost teamă să sper atît de departe. M-ai făcut să mă uit cu alți ochi la mine, Billie. Nu am fost întotdeauna bărbatul pe care te-ai mîndri să-l cunoști, dar îți jur că dacă-mi dai o șansă...

Se opri și o sărută apăsător pe buze.

– Eu încă mai cred că-i o nebunie, zise Billie când el se retrase. Ar trebui să mă duc înapoi să le spun adevărul, că am aproape treizeci de ani și sînt destul de matură ca să am o relație cu un bărbat dacă doresc.

– Atunci de ce n-o faci?

– Mă tem că tata va face un alt atac de cord și eu voi fi de vină.

El nu zise nimic pentru un moment.

– De ce nu mi-ai spus că tu și fratele tău ați fost gemeni, Billie? Întrebă el în cele din urmă, cît de blînd putu.

Ea își întoarse brusc privirea.

– Cum ai aflat?

– Părinții tăi au fotografii. Le-am văzut pe toate cele două sute șapte, la cafea, după ce ai plecat tu la clinică azi dimineață. Tu și fratele tău erați ca două picături de apă. De ce nu mi-ai spus?

Billie îi evită privirea.

– Nu credeam că avea vreo importanță.

– Și mai vorbești de minciuni sfruntate, murmură el. Cînd ea îl privi din nou, el continuă. Nu ai fi păstrat secretul dacă nu ar fi fost important, dacă nu ai fi avut un motiv anume. Te învinuiești

de moartea lui, nu-i așa?

– De cînd ai devenit psiholog, Cord? îl întrebă ea cu ironie.

– Nu trebuie să fiu psiholog ca să-mi dau seama. Te-ai simțit vinovată că tu ai fost sănătoasă și eu nu-i așa?

Ea simți un nod în gît.

– Da, pe vremea aceea, m-am simțit așa. Dar am trecut peste asta, acum.

– Nu cred că ai trecut. Altfel nu ai trăi cu frică să nu cumva să faci tatăl tău un alt atac de cord. Nu cred că te temi atît de mult de acest lucru cît te temi că ai să experimentezi din nou același sentiment de vinovăție.

– Moartea fratelui meu a fost o lovitură foarte puternică pentru mine, zise ea. Nu neg acest fapt.

– Înțeleg că el își dorea să devină medic. Din cauza asta ai mers tu pe acest drum? o întrebă Cord.

– Presupun că la început, acest lucru m-a îndemnat. Știam că el nu va trăi să-și îndeplinească visul, așa că am făcut așa pentru el.

– Tu ce doreai să te faci?

Ea păru încurcată.

Charlotte Hughes

– Actriță.

– Fără glumă?

– Fără. Ea rîse și-și șterse ochii. Bine că m-am făcut doctoriță pentru că actoria nu mai contează pentru mine. Rîse din nou. Bineînțeles, doctorul Barnaby îți va spune probabil că nici ca doctoriță nu prea contez.

– Crezi că ești un medic bun, Billie?

– Da, cred. Am văzut cu cîtă indiferență s-au purtat unii doctori față de fratele meu, cînd era bolnav, și eu nu sînt ca ei. Poate că unii doctori simt că trebuie să păstreze o anumită distanță, ca să nu se implice din punct de vedere emoțional, dar dacă vărs cîteva lacrimi cînd moare un pacient, ce mai contează cîteva lacrimi în comparație cu pierderea unei vieți? Eu țin într-adevăr la pacienții mei. Asta m-a ajutat să răzlesc în facultate, Cord. Gîndul că aș putea ajuta pe cineva, la nevoie.

– Deci nu regreti?

– Nu. Aș fi fost de prisos pe Broadway. Billie se uită la ceas și văzu că se făcuse tîrziu. Mai bine să intrăm, zise. Trebuie să mă întorc la clinică.

Coborîră din mașină și se îndreptară spre

Sărutată de o haimana

scările ce duceau la primăria orașului. Cord îi strînse mîna.

– Nu mai fi atît de nervoasă. Nu trebuie decît să semnăm niște certificate și să plecăm.

Ea se opri cînd intră prin cele două uși masive.

– Nu am spus că sînt de acord cu asta, Cord, îi zise ea. Haide să o luăm metodic. Și nu uita, mai avem încă două zile în care să ne lămurim cu părinții mei.

Treisprezece

Cînd Billie sosi acasă la puțin timp după ora trei, în aceeași după-amiază, îi găsi pe părinții ei discutînd aprins, în șoaptă, la masa din bucătărie și scriind cifre. Încercară să ascundă foaia respectivă cînd ea se așeză lîngă mama ei.

– Amîndoi păreți ca și cum ați complota să răsturnați guvernul, le zise Billie, tachinîndu-i. Ce s-a întîmplat?

Martha Foster ezită.

– Ei bine, dragă, știi căsuța despre care ți-am povestit? Cînd Billie aprobă ea continuă. Am fost împreună cu tată tău, să o vedem. O, Billie, e atît de drăguță!

– Unde-i Cord? Întrebă Billie, nervoasă, strîngîndu-și și desfăcîndu-și pumnii.

– A fugit acasă să se schimbe, zise Joe. Înteleg că el încă mai locuiește cu tatăl lui. Nu-i ciudat, pentru un bărbat de vîrsta lui?

– Cred că s-a mutat înapoi la tatăl lui după ce i-a murit mama, anul trecut, zise Billie bucuroasă că nu era o păpușă de lemn, căreia să-i crească nasul la fiecare minciună. Ca să-l ajute să suporte mai ușor.

Nu prea putea să le spună părinților ei că locuința lui Cord era reședința ancestrală a familiei, sau că era atît de mare încît Cord și tatăl lui ar fi putut petrece șase luni sub acoperișul acesteia fără să se întîlnească. Părinții ei avuseseră parte de destule surprize în ultimele zece ore, ca să mai poată suporta stînjeneala unui ginere multimilionar. Și Billie știa că părinții ei, așa simpli cum erau, ar fi fost neliniștiți. Tatăl ei i-ar fi spus cît de multe cărți de credit refuzase pentru că era un om care credea în achitarea oricărui lucru cu bani

gheață și mama i-ar fi vorbit cu vocea aceea subțirică pe care o folosi când apăru, pe neașteptate, preotul.

– Ce băiat drăguț, zise Martha. Era clar că era înnebunită după noul soț al fiicei ei. Nu ne-a povestit prea mult despre mama lui, numai că a murit într-un accident de mașină. Întinse mîna după foaia de hîrtie de sub cotul soțului ei. Acum, ascultă, Billie, în legătură cu casa asta...

– Nu crezi că grăbim puțin lucrurile? întrebă Billie, dorind să se întoarcă și Cord și să o ajute să se apere.

– Lasă-mă pe mine să-i vorbesc, Martha, zise Joe Foster sprijinindu-se în coate. Tu știi că eu și mama ta nu avem prea mulți bani, Billie, dar, totuși, vrem să facem ceva pentru tine.

– Tată, nu mă aștept...

El o reduse la tăcere, cu un gest al mîinii.

– Știi că nu te aștepți la nimic. Asta face ca totul să fie atît de frumos. Plănuisem să-ți facem nuntă. Nimic extraordinar, să știi, dar ceva de care să-ți amintești tot restul vieții.

Billie continuă să se uite nervoasă în direcția ușii și tatăl ei se simți nedreptățit.

– Vorbește tu cu ea, Martha. Niciodată n-am

putut să o fac să mă asculte.

– Tatăl tău încearcă să-ți spună că am plătit deja o rată la această casă, zise Martha cu o voce tremurătoare.

Billie înghiți cu dificultate.

– Ce ați făcut?

Se uită la tatăl ei, mirîndu-se cum a putut un bărbat rezonabil și echilibrat să se comporte atît de prosteste? Răspunsul era simplu. Mama ei îl convinsese. Cînd Martha Foster prinsese acea anume privire din ochii fiicei sale, l-ar fi putut convinge pe soțul ei și să danseze pe un pat cu cărbuni încinși.

– Știu că probabil ne-am grăbit, începu mama ei, dar dacă ai putea să vezi măcar casa aceasta. Și mai era o pereche interesată s-o cumpere, așa că ne-a fost teamă...

– Mi-ați cumpărat o casă înainte să o pot vedea și eu? zise Billie cu neîncredere.

– De fapt nu am cumpărat-o, am lăsat pur și simplu o garanție de o mie de dolari. O să-ți placă, dragă, îți promit. Proprietarul merge la azil și are multe motive s-o vîndă. Tatăl tău a reușit chiar să se tocmească la preț.

Lui Billie îi vîjia capul. Pentru unii oameni, o

mie de dolari nu însemnau mare lucru. Dar pentru părinții ei, era mai mult decît își puteau vreodată permite.

– Aș fi vrut să nu faceți asta, le zise, dînd din cap cu tristețe.

– Înainte să mai zici ceva, vino cu noi și uită-te la ea, îi spuse mama ei.

Se ridicară și-și luă poșeta. Soțul ei își împinse scaunul sub masă.

Billie se uită la ei.

– Acum.

– Agentul ne-a promis că vine din nou acolo la ora patru. E numai un sfert de oră de mers cu mașina.

Billie știa că nu avea rost să se mai certe. Cu toate acestea, se simțea din nou ca la zece ani, obligată să mănînce mazăre și să aducă acasă note mari la matematică. Oțînd din adîncul sufletului, își împinse și ea scaunul sub masă și porni spre ușă. Se va uita la casă, dacă asta însemna atît de mult pentru ei. Dar nici prin gînd nu-i trecea să cumpere ceva care s-o lege de Ruckers. Se va uita, dar știa că nu-i va plăcea.

O clipă mai tîrziu, îi urma pe părinții ei spre mașina lor mai învechită, cînd apăru Cord pe

gosea, în automobilul său strălucitor. Joe Foster se uită lung și gînditor la mașină, calculînd, evident, cît a costat așa ceva. Așteptă pînă Cord se dădu jos.

– Mașina asta probabil că te-a sărăcit, zise, arătînd în direcția automobilului.

Cord schimbă cîteva priviri neliniștite cu Billie.

– Ce, vechitura asta? zise, lovindu-i capota. Nu, am luat-o de la fiare vechi. Avusese un accident. Lovise un copac, adăugă cînd văzu că primele lui vorbe nu făcuseră impresie. Pentru nimic în lume n-ai zice că a fost bușită. Unde plecați cu toții? întrebă, dorînd să schimbe subiectul cînd însăși Martha păru că avea necazuri în a crede că această mașină strălucitoare avusese vreodată parte chiar de o pană de cauciuc.

Billie îi zîmbi într-un fel care-i sugera că, după ce va auzi ce-i va spune, el ar dori, poate să se urce din nou în automobil și să caute un alt copac de care să se ciocnească.

– Mama și tata au ieșit azi după-amiază și ne-au cumpărat o casă, zise. Nu-i așa că a fost drăguț din partea lor?

Oricît ar fi încercat, Cord ar fi putut să gă-

sească un răspuns inteligent.

– Fără glumă?

Martha făcu un pas înainte.

– Cord, dragă, nu vreau să crezi că noi încercăm să te grăbim. Numai că... Se opri. Joe și cu mine știm cât de greu le este tinerilor căsătorii. Și Billie are toate împrumuturile din școală de plătit. Am vrut să vă ajutăm cum am putut.

– E foarte generos din partea dumneavoastră, zise Cord, știind că ei nu-și puteau, probabil, permite să fie generoși.

Se uită la Billie pentru a cere ajutor în rezolvarea situației, dar privirea de pe fața ei spunea: „Înoată sau te vei scufunda, barosanule.”

Joe merse și-l bătu pe spate pe Cord.

– Ce-ai zice să mergem cu toții să ne uităm la ea, fiule? Dacă nu vă place, o să încerc să-mi iau banii înapoi.

Cord știa exact ce înseamnă să fii între ciocan și nicovală.

– N-am nimic împotrivă, reuși să spună.

Casa semăna cu o cabană, în pădure, cu un rîuleț ce curgea în spatele ei. În timp ce părinții lui Billie discutau cu agentul, care se pregătea să-i îmbrobodească cu vorbele, Cord o luă pe Billie

deoparte.

– Pot ei să-și permită să facă asta? întrebă.

– Nu, dar încearcă să le spui.

– E, totuși drăguță, nu-i așa? zise el, aplecându-și capul într-o parte, ca și cum ar fi studiat-o cu atenție.

Era mai mult decît drăguță; era de-a dreptul adorabilă și lui Billie îi plăcu. Faptul că acceptase să o vadă fusese o greșeală.

– Ce urmează să facem cu o casă, Cord, zise, îndreptînd cuvintele și către sine. Noi... eu, vreau să spun că am unde locui. Și nu-mi pot permite ratele astea, indiferent de cît de bună e afacerea. Scutură din cap, amintindu-și cît mai datora încă pentru studiile ei. Asta se întîmplă cînd minți. Îți scapă de sub control, minciuna. Nu mai adăugă nimic pentru că părinții ei le făcură semn să-i urmeze.

Casa era, așa cum afirmase și Martha mai înainte, foarte drăguță și mobilată complet, de vreme ce proprietarul nu mai avea nevoie de mobilă la azilul pentru bătrîni. Deși avea numai două dormitoare, camerele erau spațioase, cu multe ferestre ce lăsau lumina să intre înăuntru. Bucătăria ar fi minunată, văruiată proaspăt și cu un

tapet nou, se hotărî Billie. Sufrageria, sau camera mare, cum o numi agentul, avea un cămin uriaș pe unul din pereți și mobilă intimă și confortabilă. Deși casa nu ar fi fost destul de mare pentru o familie numeroasă, era perfectă pentru niște tineri căsătoriți și, dacă era cazul, ar fi fost loc și pentru un bebeluș. Cuvintele Marthei.

– Ce crezi? o întrebă Cord pe Billie când ieșiră să se uite la rîulețul din spatele casei.

– Ar fi perfectă, dacă aș fi în căutare de casă, îi spuse.

Își dădea seama de ce părinții ei fuseseră atît de încîntați de acest loc. Era, într-adevăr, drăguță, cu caracteristicile ei rustice și cu situarea în pădure.

– Ce o să facem acum? zise întorcîndu-se spre Cord.

El scutură din cap.

– Nu știu. Sînt atît de copleșit de ce au făcut pentru noi. Aș fi fost fericit și numai cu un mixer sau cu un aspirator.

Billie dori să-l pocnească pentru că făcea glume într-o situație ca aceasta.

– Nu-mi ești de nici un ajutor, murmură ea.

– Tu ce crezi, dragă? o întrebă Martha venind

prin spatele ei.

Billie se întoarse pe loc și tresări.

– O, e frumoasă, mamă. E, într-adevăr, frumoasă.

– E grozavă, zise Cord, arătîndu-i femeii un zîmbet care l-ar fi umplut de mîndrie pe dentistul lui. Dar ar fi și mai grozav dacă dumneavoastră și domnul Foster mi-ați permite să vă dau înapoi cei o mie de dolari.

– Prostii. Țsta-i darul nostru de nuntă pentru voi. Și de acum înainte, ne poți spune mamă și tată. Se opri pentru că fiica ei se încruntă vizibil. Ești sigură că-ți place, Billie, dragă? Ai o mutră foarte caraghioasă în acest moment.

– Îmi place foarte mult, mamă, zise ducîndu-se să o sărute pe aceasta pe obraz. Numai că sînt copleșită, zise, accentuînd cuvîntul folosit de Cord cînd mintea ei uimită refuzase să-i ofere altul mai bun.

– Nu vreau ca vreunul din voi să-și facă griji în legătură cu obținerea unui împrumut, zise Joe Foster cînd li se alătură în curtea din spate, după cîteva minute. Am avut întotdeauna credite foarte bune. Pînă acum, de fapt, am înapoiat toate cărțile de credit care mi-au fost trimise prin

Charlotte Hughes

poștă. Aș fi încântat să le semnez dacă voi ați avea nevoie.

Billie simți că îi ia fața foc, de stînjeneală pentru tatăl său. Iată-l, de abia se putea ține pe el, dar îi oferea ajutorul unui multimilionar pentru a obține un împrumut. Bineînțeles, nu aveau de unde ști, părinții ei, că ginerele lor era bogat. Îi mințiseră și-i înșelaseră în fiecare moment de cînd veniseră aici. Billie nu mai cunoscuse vreodată așa o rușine. Privirea lui Cord îi spuse că și el se simțea cam la fel.

– Tată, ești foarte generos, începu ea, dar fu întreruptă de Cord.

– Mulțumesc, domnule, zise Cord întinzîndu-i mîna tatălui ei. Am să vorbesc cu cineva de la bancă și, dacă va fi nevoie, vom apela la ajutorul dumneavoastră.

Agentul li se alătură, cu o mapă în mînă.

– Deci, cum le place casa, noilor însurăței? întrebă.

– Sînt înnebuniți după ea, zise Martha, rîzînd atît de fericită, încît Billie crezu că o să-i cadă proteza de sus. Apropo, nu v-am prezentat fiicei mele și soțului ei. Nimeni nu văzu privirea încordată pe care o schimbară Billie și Cord.

Sărutată de o haimana

Aceasta-i fiica mea, Billie, începu ea, apoi se opri, destul de mult pentru a-i aminti agentului că Billie era medic. Și acesta este soțul ei, Cord Buford.

– Doar nu sînteți Cordell Buford? zise agentul, cu o evidentă surpriză. Fiul lui Arthur Buford?

– Eu sînt, zise Cord, dîndu-și seama că intraseră din nou la colț. Agentul se holbă la ei cu ochii măriți. Era clar că se întreba de ce un Buford căuta să cumpere o cabană modestă lîngă un rîu, cînd își putea permite și un castel dacă dorea.

– Nu știam că v-ați căsătorit, zise cu o uitătură perplexă. N-am văzut nimic la rubrica mondenă.

– Au zburat la Las Vegas pentru o nuntă rapidă, zise Martha. Bineînțeles, noi am insistat să facă una tradițională, așa că se vor căsători miercuri noaptea, în prezența unui preot.

– Poate că ați dori ceva mai spațios, zise agentul. Vreau să spun că această cabană e destul de drăguță, dar, poate ați dori ceva mai frumos, pentru distracții.

– Nu, aceasta e perfectă, îl asigură Cord.

– Nu vrem să se înglobeze în datorii, zise Joe. Agentul dădu aprobator din cap ca și cum ar fi

înțelea perfect.

– Da, sigur, înțeleg...

Urmă o liniște jenantă. Billie o rupse prima.

– Nu știu ce faceți voi, dar eu mor de foame.

De ce nu ieșim în oraș pentru cină? Se uită la Cord. Și noi cunoaștem și locul, nu-i așa? E un pic mai departe, pe șosea, dar mîncarea e minunată.

Cord prinse aluzia din zbor. Dorea să meargă undeva unde el n-ar fi putut fi recunoscut.

– Sună destul de bine, zise.

Ei îi mulțumiră agentului, încă încrunțat, și-și croiră drum spre mașină. Billie nu respiră ușurată decît cînd ajunseră în orașul vecin.

Dimineața următoare, Billie fu trezită de telefonul care suna pe noptieră. Lîngă ea, Cord se răsuci și-și trase păturile sub bărbie. Printr-o înțelegere tacită, el își păstrase jumătatea lui de pat. Nu numai pentru că Billie era epuizată de tot ce i se întîmpla, dar și pentru că părinții ei se aflau în cealaltă cameră. În sine, acest ultim amănunt era suficient să-i inhibe cuiva apetitul sexual, hotărî el.

Billie apucă telefonul, gîndindu-se că ar fi putut să fi o urgență la clinică.

– Doamna doctor Foster, zise așteptînd ca telefonista, pe un ton nazal, să-i răspundă de la clinică.

– Aici Arthur Buford, zise în schimb vocea de la celălalt capăt al firului. Fiul meu se află acolo?

Billie clipi din ochi, trezindu-se brusc.

– A, da, domnule Buford. O secundă, vă rog. Ținînd mîna pe receptor, îl scutură pe Cord. Trezește-te, zise încercînd să nu strige ca să nu-i trezească și pe părinții ei. Tatăl tău e la telefon.

– Tata? Cord se uită nedumerit la ea. Ce dracu' vrea?

Luă telefonul din mîna ei și mormăi în receptor, apoi rămase tăcut un moment. În cele din urmă, își frecă ochii și vorbi.

– Nu putem discuta mai tîrziu? întrebă cu un glas rece. Da, vin acolo într-o jumătate de oră.

Îi dădu lui Billie receptorul. Billie închise telefonul.

– Ce-a vrut?

Cord se trînti înapoi în pat cu un oftat.

– De fapt, două lucruri. Întîi, a vrut să ne felicite pentru apropiata căsătorie.

– Ce?

– Numele noastre au apărut în ziar în dimineața asta, drept urmare a cererii pentru certificatele de căsătorie de ieri.

– O, nu!

Se gîndi la doctorul Barnaby și la sora Bradshaw și se întrebă oare ce avea să le spună. De cînd i se încurcase atît viața?

– Ce a mai vrut?

Cord se uită la ea lung, în tăcere.

– A vrut să mă înștiințeze că cineva a depus o plîngere la Departamentul Muncii, în care se afirmă că Țesătoriile Buford sînt nesigure.

Billie simți că i se oprește inima.

– Vorbești serios?

El se uita în tavan.

– Teribil de serios.

– Ce ai de gînd să faci?

– De ce întrebî?

Ei nu-i scăpă furia din glasul lui.

– Cord, doar nu crezi că eu am depus cererea, nu-i așa?

El se uită la ea, apoi se ridică din pat și își luă hainele.

– Nu știu ce să cred acum, dacă vrei să știi adevărul. Avusesem de gînd să mă duc și să fac

imediat cercetări, înainte ca... Se opri. Înainte să apară chestia asta cu părinții tăi.

– Unde te duci?

– Trebuie să mă întîlnesc cu tata și cu Bill Crenshaw, acasă. Avocatul nostru e deja acolo. Dacă află presa... Nu-și termină propoziția.

– N-am făcut-o eu, Cord, zise sărind din pat. Nu aș fi făcut un asemenea lucru înainte să-ți spun și ție. Trebuie să mă crezi.

El o aprobă și se îmbracă în liniște. Ieși pe ușă fără alte comentarii.

Billie făcuse deja duș și se îmbrăcase cînd se treziră și părinții ei. Tatăl ei coborî scările să ia ziarul în timp ce mama ei își sorbea prima ceașcă de cafea. O analiză pe Billie peste marginea ceștii.

– S-a întîmplat ceva, dragă? Întrebă. Pari foarte îngrijorată în dimineața asta.

– Sînt bine, îi zise Billie. Cred că am multe pe cap acum.

– Ei bine, ai trecut prin multe în ultimele zile, cu măritișul și cu restul, o liniști Martha Foster mîngîindu-i mîna. Nu pot să nu mă simt vinovată acum că ți-am făcut viața și mai stresantă cu afacerea asta cu casa. Am discutat cu tatăl tău

noaptea trecută și am hotărât că, dacă tu și Cord nu o doriți, noi ne retragem banii. Asta o să ne fie învățătură de minte că ne-am băgat unde nu ne fierbe oala.

Billie era mișcată pînă la lacrimi de cuvintele mamei sale. Își lăsă capul pe brațul mamei.

– Mamă, știu că ați făcut asta pentru că mă iubiți, dar... Se opri și oftă. Știu că tu și tata ați fi folosit banii pentru voi. Mi-ați dat deja destul.

– Nouă ne pare bine să te putem ajuta, zise Martha cu ochii înlăcrimați, în timp ce o mîngîia pe cap pe fiica sa. Mai ales tatăl tău.

Billie ridică capul și-și șterse ochii.

– Ce vrei să spui?

– S-a simțit atît de vinovat după ce a murit fratele tău. Se gîndea că dacă am fi avut mai mulți bani și ne-am fi putut permite să-l ducem la specialiști, el ar fi trăit mai mult.

– Ce fel de viață ar fi fost aceea? zise Billie cu blîndețe. Nu ar mai fi fost în stare să facă lucrurile care i-ar fi plăcut. Cred că Byron ar fi preferat moartea în loc de viața pe care a fost obligat s-o trăiască în final.

Martha o aprobă.

– Ei îmi spunea cam același lucru atunci, în

ultimele zile, zise cu un glas tandru.

Își șterse lacrimile și se grăbi la mașina de cafea în momentul în care Joe apărură înăuntru, urîndu-le „bună dimineața” și deschizînd apoi televizorul din sufragerie. Îl potrivea la știri și apoi luă loc pe un scaun din apropiere.

Billie o privi pe mama ei cum îi duse cafeaua tatălui său și cum îl sărută ușor pe buze. El zîmbi și o bătu ușor pe spate, apoi își sorbi cafeaua, privind știrile de dimineață. Billie își văzuse părinții în cele mai grele momente, îngropînd un fiu care era prea tînăr ca să moară, încercînd să plătească taxele pentru doctor și pentru înmormîntare. Totuși, ei aveau adesea un cuvînt de îmbărbătare unul pentru altul. Necazurile nu-i îndepărtaseră ca pe multe ale perechi. Dimpotrivă, îi făcuseră mai puternici. Billie știa, în inima ei, că din această cauză stătuse ea singură atîția ani. Își dorea un bărbat care, după treizeci de ani de căsnicie, să o privească așa cum tatăl ei îi privea mama. Mîntea ei se gîndi automat la Cord. Era posibil ca cea mai mare haimana din cîte existau să fie împlînzită de dragoste?

– Deci, ce ați dori voi să faceți astăzi? întrebă Billie, încercînd să nu mai fie sentimentală, ca să

nu o mai podidească din nou plînsul. Asta făcea dragostea din om? Îi așteptă să răspundă dar văzu că părinții ei erau ochi și urechi la televizor.

– Ala nu-i Cord? întrebă mama ei.

Billie își zmuci capul împrejur în timp ce tatăl ei fugi spre televizor și-l dădu mai tare. Bineînțeles, era Cord, mergînd lîngă tatăl său, pe ușa principală a *Țesătoriilor Buford*. Un reporter îl întrebă pe Arthur Buford despre cercetările oficiale ce aveau loc în fabrică, dar, bărbatul îi spuse că nu avea de făcut nici un comentariu în acel moment. Amîndoi, Cord și tatăl său, dispărură înăuntru, lăsîndu-l în urmă pe Bill Crenshaw să liniștească lucrurile.

– Domnule Crenshaw, dumneavoastră sînteți directorul fabricii, corect? întrebă reporterul.

– Corect, zise el zîmbind cu căldură spre camera video.

Dacă cei din familia Buford părușeră neliniștiți în legătură cu asta, Crenshaw nu era cîtuși de puțin nervos.

– Ne-ați putea spune ce se întîmplă în fabrică în această dimineață? întrebă reporterul.

– E simplu, zise Crenshaw. *Țesătoriile Buford*

sînt cercetate în urma plîngerilor de condiții de muncă primejdioase.

– *Țesătoriile Buford*? zise Joe, fixînd-o pe Billie.

– Șșh, tată!

Ea îi zise să tacă pentru a putea asculta.

– Și ați aflat cine a făcut plîngerea? întrebă reporterul.

– Pînă acum, nu.

– Credeți că *Țesătoriile Buford* sînt periculoase, domnule Crenshaw?

– Nu, cu siguranță. Fabricile noastre stabilesc standardele de siguranță de cîțiva ani buni. Credem că aceste cercetări vor dovedi acest lucru.

– Da, dar este adevărat că domnul Buford senior a încercat să ascundă aceste boli cauzate de condițiile de muncă pînă acum?

– A încercat numai să evite ca oamenii să intre în panică.

– Sînteți prieten bun cu Arthur Buford, nu-i așa, domnule?

– Foarte bun.

– Umblă zvonul că este un om foarte distant. E corect?

Bill Crenshaw puse capăt întrebărilor.

– Pentru acum este suficient, zise, îndreptându-se spre ușă.

– Este adevărat că soția domnului Buford a fost ucisă într-un accident de mașină atunci când încerca să-l părăsească?

Lui Crenshaw îi dispăru toată culoarea din obraji și fața îi luă o expresie sălbatică ce o făcu să tresară pe Billie. El îl luă pe reporter de guler.

– Ai face bine să nu o tîrăști pe ea în această afacere, mizera...

Imaginea dispăru.

– Ce se întîmplă? zise Martha, întorcîndu-se spre Billie.

Cînd reveni imaginea, reporterul stătea lîngă camera video, ușor zdruncinat. Cravata îi era desfăcută, părul ciufulit, dar încerca din toate puterile să-și păstreze tonul profesional. Mormăi ceva despre o revenire atunci cînd vor avea mai multe informații asupra cercetării de la *Țesătoriile Buford*, apoi dispăru.

Joe Foster se ridică și o privi pe fiica sa cu o privire care ar fi topit și oțelul.

– Ce dracu' se întîmplă aici? ceru el o explicație.

Billie, preocupată de ceea ce văzuse la televizor, nu răspunse imediat. În cele din urmă, îi privi, simțindu-se din nou ca la șaisprezece ani.

– Mamă, tată, a venit vremea să stăm puțin de vorbă.

Paisprezece

Billie nu avu știri despre Cord tot restul zilei. Încercă să-l sune de două ori la fabrică, dar secretara lui îi spusese că era într-o ședință și nu putea fi deranjat.

Veni vremea cinei și nimănui nu părea să-i fie foame, în ciuda faptului că Martha pregătise mîncarea preferată a lui Billie, găină umplută. Erau ocupați cu spălarea vaselor cînd bătu Cord la ușă.

Billie fu atît de surprinsă să-l vadă, că nu știu ce să spună. Ochii îi erau ușor umflați și roșii, și ea îl întrebă dacă nu răcise. El ridică din umeri; apoi amîndoi rămaseră tăcuți o clipă, stînjiți. Ca și cum ar fi simțit că cei doi aveau nevoie să rămînă singuri, Martha le sugeră că ea și Joe ar fi mai bine să meargă să se plimbe.

– Mama ta arată ca și cum ar fi plîns, zise Cord.

– A plîns încontinuu, de dimineață.

El păru încurcat și ea îl lămuri:

– Le-am spus adevărul, Cord.

– O, la naiba. Oftă și-și trecu degetele prin păr.

Cum au suportat?

– Destul de bine, presupun. Le-am spus că le voi înapoia mia de dolari pe care au dat-o la casă.

– Le-o dau eu, zise el. La urma urmelor eu sînt cel care a făcut toată încurcătura asta.

– Nu-i numai vina noastră. După ce și-au revenit, am avut o discuție îndelungată. Tu ai avut dreptate. Părinții mei și cu mine ne-am simțit oarecum vinovați de moartea fratelui meu. Eu nu vreau să fac nimic ce i-ar putea răni, și ei vor să mă protejeze. Presupun că acum am trecut și

peste asta. Se opri și-și încrucișă mâinile la piept – și, pentru o clipă, fu iar gata să izbucnească în lacrimi. Oricum, pleacă mâine dimineață, la prima oră. Ți-aș fi recunoscătoare dacă... se opri și înghiți ...anulezi întâlnirea cu preotul.

Lui îi pieri toată lumina din ochi. Ea nu era dornică să-i dea o șansă. Zicea că îl iubește și știa că și el o iubește, dar nu era suficient. După o clipă, aprobă.

– Da, bine.

El își mișcă picioarele, dorind să spună mai mult, simțind că erau atâtea de spus. Ea voia garanții pentru că suferise destul în viață, dar nu există asemenea lucruri sigure în viață și nimeni nu știe ce-i rezervă viitorul. Singurul lucru sigur pe care îl putea oferi era dragostea, și asta nu era destul.

– Ei bine, mai bine plec, zise el. E nevoie să mă întorc la fabrică.

– Au găsit ceva?

– Nimic. Îi întâlni privirea nedumerită. Știu că nu tu ai făcut plîngerea, Billie. Kay Netlles a făcut-o. S-a speriat la gîndul că ce s-ar alege de nepoții ei dacă starea ei s-ar înrăutăți. Nu o condamni. Oricum, îmi pare rău că am avut îndoieli în ceea

ce te privește.

– Nu-i nimic. Îl conduse la ușă, dorind ca el măcar s-o ia în brațe înainte să plece. Nu vrei ceva pentru ochi, înainte să pleci? Întrebă ea, încercînd să pară relaxată în ciuda faptului că-i era inima sfîșiată.

Ultimele două zile fuseseră neobișnuite, dar ea nu fusese niciodată mai fericită decît în clipele în care fuseseră împreună.

– Arată groaznic.

El se frecă la ochi.

– Am pus eu ceva, dar nu mi-a fost de ajutor. Se pare că am răcit. Am alergat toată ziua.

– Cord? El se opri la ușă. Ajuți la cercetări, nu?

El aprobă.

– Ai grijă să porți ceva la gură cînd ești înăuntru, acolo.

Probabil e o gripă, așa cum spui, dar nu vreau să riști.

El dădu afirmativ din cap și ieși pe ușă.

Billie se răsuci și se învîrti în pat timp de două ore dar nu putu să adoarmă, oricît încercă. Ceva o neliniștea. Ei, multe o nelinișteau, dar era ceva ce nu putea spune. Era în jur de nouă noaptea

cînd îl sună acasă pe Cord. Lula răspunse la telefon cu o voce somnoroasă.

– Aici Billie Foster, Lula, zise. Trebuie să vorbesc cu Cord.

Cord ridică receptorul un minut mai tîrziu.

– Billie, ce s-a întîmplat?

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine, zise. Putem să ne întîlnim la fabrică?

– Acum?

– E foarte important, Cord.

– Bine, în regulă.

Billie se strecură din apartament, peste cîteva minute, îmbrăcată în blugi și în tricou. Lăsă un bilet pentru părinții ei, în caz că se trezeau, spunîndu-le că avusese o urgență. De fapt, nu era cu totul neadevărat, își spuse, îndreptîndu-se spre mașină.

Sosi la fabrică, douăzeci de minute mai tîrziu și parcă lîngă intrare, unde o aștepta deja Cord. Sări afară și el se grăbi s-o întîmpine.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

– Mai ai încă ochii umflați, îi spuse. Cum te mai simți?

– Mai bine. De ce?

– Poți să mă duci în secția țesătorie?

El ezită.

– Nu sînt sigur. Este pază la ușă. Secția a fost sigilată pe timpul cercetărilor.

– Atunci o să cerem voie pazei, zise cu hotărîre.

Cîteva minute mai tîrziu se aflau în secția țesătorie.

– Adu-ți aminte, te poți uita, dar nu ai voie să atingi nimic, o avertiză el. Ce cauți? o întrebă Cord.

– Nu sînt sigură.

El își frecă ochii obosiți.

– Mă trezești la ora asta și nu ești sigură de ce ai venit aici?

– Cord, nu știu nimic despre încălzire și despre aer, dar ar fi posibil să se introducă monoxid de carbon printr-un orificiu, în această cameră?

El își scutură capul.

– Partea asta a fabricii nu are aer condiționat. Din această cauză avem aceste ventilatoare uriașe. Ar fi posibil numai să se introducă monoxid de carbon înăuntru prin calorifere, dar nu utilizăm caloriferele pe vremea asta. Mai mult, dacă salariații ar suferi de intoxicație cu monoxid

de carbon, am ști și noi.

– Cum să știi? E incolor și inodor.

– Da, dar sînt semne sigure, Billie.

– Corect. Greață, amețeală și dureri de cap.

Ascultă, nu zic că e monoxid de carbon, dar dacă e un gaz sau o substanță chimică ce se introduce în secția asta? El păru că se îndoiește și ea continuă. Analizele obișnuite ale sîngelui nu măsoară aciditatea sau cantitatea de monoxid de carbon, Cord. E nevoie de un alt fel de test. Sîngele trebuie extras direct din arteră. Țsta poate fi un motiv plauzibil că analizele de sînge ale țesătorilor au ieșit negative. Ea se încordă cînd el o privi. Nu mă crezi. Ai impresia că eu caut justificări la faptul că nu s-a descoperit nimic la analize.

– Nu-i asta, zise el. Încerc numai să mă obișnuiesc cu gîndul că tu crezi că e sabotaj. Oricum, indiferent ce este, nu vine prin gurile de aer. Țsta-i primul lucru pe care l-au verificat. De fapt nici nu le folosim acum.

– Bine, atunci povestește-mi despre lucrurile astea care răspîndesc umiditatea în aer, zise arătînd spre țeava care traversa tavanul.

– Știi, jeturile acelea trebuie să împiedice

formarea prafului.

Ceva îi licări în ochii negri cînd se gîndi la toate posibilitățile. Cord se uită la paznic.

– Ne putem uita mai îndeaproape la jeturile acelea?

– Nu, dacă nu e de față și un inspector.

– V-ar deranja să chemați unul?

Paznicul păru surprins.

– Acum?

– Acum.

Arthur Buford părea un mort ambulant atunci cînd intră în fabrică la puțin timp după răsăritul soarelui. Îi găsi pe Billie și pe Cord bînd cafea și discutînd cu unul din anchetatori.

– E adevărat? Îl întrebă pe fiul său. Cineva de aici a încercat să ne otrăvească salariații?

– Nu știu nimic sigur, zise inspectorul. Tocmai am luat țevile la laborator. Tot ce pot să vă spun pînă acum e că umezeala ce venea prin ele nu era, în nici un caz, numai apă.

– O, Doamne, zise Arthur, albindu-se la față. Cine ar putea face un asemenea lucru?

Inspectorul păru să mediteze un pic.

– Domnule Buford, există vreun salariat la fabrică, nemulțumit de condițiile sale de muncă? Înțeleg că nu faceți parte din sindicat.

Cord văzu că tatăl său era prea tulburat ca să poată vorbi.

– Salariații noștri au votat împotriva intrării în sindicat, zise. Mai ales pentru că noi oferim, într-adevăr, condiții de muncă sigure și salarii potrivite.

– Oricine ar fi făcut asta, a fost inteligent, zise Billie. Nu numai că persoana a știut cum să introducă substanțele chimice aici fără să se observe, dar el sau ea a fost destul de isteț să folosească ceva ce nu ar apărea la o analiză obișnuită.

– V-ar trebui un inginer sau un chimist al naibii de bun ca să-și dea seama, zise Arthur Buford.

– Cine credeți că ar fi potrivit?

– Nimeni, din câți cunosc eu.

Billie crezu că știa unul, dar așteptă să plece inspectorul înainte să spună ceva.

– Pot să vă întreb ceva foarte personal, domnule Buford? îi zise bătrînului. Cînd el aprobă, ea continuă. Știu că va fi dureros, dar aș dori să aflu adevărul.

– Ce este, doamnă doctor? întrebă el.

– Cînd a murit soția dumneavoastră, anul trecut, vă părăsea, nu-i așa?

Cord păru surprins. Fața tatălui său se înăspri.

– Nu înțeleg ce legătură are, dar, da, e adevărat, mă părăsea. Alte întrebări stînjenitoare mai aveți, doamnă doctor?

– Una singură. Vă părăsea pentru un alt bărbat?

– Da.

De data asta, fața lui Cord se transformă șocată și îngrozită.

– Nu mi-ai spus niciodată, zise vocea lui avînd o nuanță acuzatoare.

– De ce aș fi făcut-o? întrebă bătrînul. Ca să-ți faci o imagine urîță despre ea? Era moartă. Se uită la fiul său în tăcere. Mai mult, amîndoi știm că am meritat să-mi facă asta. A stat cu mine numai din necesitate. În cele din urmă nu a mai putut răbda.

Se întoarse spre Billie.

– Da, soția mă părăsea pentru un alt bărbat. A fost destul de amabilă să-mi lase un bilet în care-mi spunea acest lucru.

- Aveți idee cine ar fi putut fi acel bărbat?
- Nu.
- Ar fi putut fi cumva Bill Crenshaw?

Puțin după ora unsprezece dimineața, Billie și Cord părăsiră spitalul după ce luaseră sîngele din arterele țesătorilor la analiză. Faptul că țesătorii începuseră să se simtă mai bine, odată mutați din țesătorie, era suficient s-o convingă pe Billie că boala nu era nici serioasă și nici de lungă durată. Conduseră drept spre clinică, unde discutară îndelung situația cu doctorul Barnaby, care le promise tot sprijinul.

- Presupun că aștepți laude, îi zise lui Billie de îndată ce Cord se scuză și ieși să dea un telefon.

- Nu, dacă nu am și o pușcă să o pun la tîmpla dumneavoastră, zise.

El rîse.

- Crezi că sînt prea bătrîn ca să mai profezez, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

- Nu. Cred că mai aveți destui ani înainte.

El se ridică și-și trase pantalonii în sus. Se uită pe fereastră la ziua minunată de vară.

- Nu știu prea multe despre tratamentele astea moderne la care sînteți voi, tinerii atît de buni. Pe vremea mea nu aveam atîtea medicamente fanteziste pe care la avem astăzi.

- Sînt multe de spus și despre leacurile tradiționale, domnule doctor, zise ea. Se ridică și se îndreptă spre el, să se uite pe fereastră. Am să vă spun ceva, dacă promiteți să nu răsufle.

El o privi un moment.

- Ce?

- Niciodată nu mi-aș fi dat seama ce se întîmpla cu țesătorii aceia, dacă n-ați fi fost dumneavoastră.

Păru surprins.

- Cum adică?

- Amintiți-vă de Cara Miller și de plantele ei otrăvitoare.

El dădu afirmativ din cap.

- Ei bine, eu mă gîndeam că țesătorii mîncau sau atingeau ceva ce le făcea rău. Dar nu era așa. Substanța le intra prin porii pielii și prin țesutul ocular. Nu mi-aș fi dat seama de acest lucru dacă, aseară, Cord nu ar fi venit la mine cu

ochii umflați. M-a făcut să mă gîndesc la doamna Miller și la cît de umflați îi erau ochii în ziua aceea. Evident, problemele cu ochii au dispărut de îndată ce muncitorii au părăsit fabrica, pentru că eu nu am remarcat umflături și la ceilalți pacienți.

– Ei, să fiu al naibii. Se opri și întinse mîna să ia ceva din spatele biroului. Apropo de Cord Buford, zise, trăgînd afară o cutiuță. Sora Bradshaw și cu mine am luat ceva pentru voi. Cadoul vostru de nuntă.

Fața lui Billie se înroși cînd luă cutiuța pe care i-o oferea.

– O, domnule doctor, nu trebuia să vă deranjați.

– Nu știu de ce ați ținut secret. Toată lumea din orașul ăsta știe că sînteți nebuni unul după celălalt.

Billie întoarse capul cînd îl auzi pe Cord intrînd.

– Ia uită-te, zise cu un zîmbet strîmb. Domnul doctor ne-a făcut un dar de nuntă.

– Nu mai spune.

Era clar, Cord nu știa ce să spună.

– Am să vă țin la curent cu muncitorii de la

fabrică, după ce îi mai consult încă o dată, zise bătrînul doctor. Și așa fi încîntat să împărtășesc din ceea ce știu și cu oficialitățile de la fabrica voastră din Asheville. Sînt sigur că efectele nu vor dura mai mult decît cîteva zile. Cine a făcut treaba asta, nu a făcut-o să omoare pe cineva.

– Nu, cred că cine a făcut-o, a încercat să-i pună în încurcătură pe cei din familia Buford, zise Billie și apoi se scuză. Trebuie să trec o secundă pe la cabinetul meu, zise ea.

Intrară în cabinetul ei modest.

Cord închise ușa în urma lor.

– Vreau să-ți vorbesc, zise. Numai ție.

Billie ridicase deja receptorul să-i sune pe părinții ei, care se hotărîseră să-și amîne plecarea pentru după-amiază, ca să poată urmări ce se întîmpla la fabrică. Puse receptorul jos.

– Ce s-a întîmplat?

– Bill Crenshaw a fost ridicat de poliție acum o oră. A mărturisit totul. Nu vei fi surprinsă să afli că tot el e implicat și la fabrica din Asheville. Și asta nu-i totul. Au găsit un laborator micuț în pivnița lui. Era un fel de hobby al lui.

– El a și lucrat un timp la laboratorul din fabrică, din cîte am înțeles.

– El pretinde că nu încerca să omoare pe nimeni și că substanța își va pierde efectul complet, în câteva săptămîni. Ce te-a făcut să-l bănuiești?

– Lucrase în toate secțiile înainte de a deveni director. Mi-a spus, de asemenea că el a fost acela care le-a făcut cunoștință părinților tăi. Tu mi-ai spus că ei erau deja logodiți și că aveai impresia că mama ta a regretat căsătoria cu tatăl tău, chiar de la început. Cred că mama ta îl părăsea pe tatăl tău, în noaptea aceea, ca să fugă la Bill. A murit în această încercare. Cred că Bill nu și-a revenit niciodată și că l-a condamnat pe tatăl tău că nu o trata după cum ar fi meritat, pentru că îi păsa mai mult de fabricile lui decît de propria soție.

– Așa că o soluție de a se răzbuna pe bătrîn, a fost să-i creeze probleme.

– A mers. Tatăl tău arăta ca moartea însăși, azi dimineață. Făcu o pauză. Cred că a suferit destul din cauza asta, Cord. Și tu la fel.

Cord medită îndelung la cuvintele ei.

– Da. Cred că ai dreptate. Cred că a venit vremea să ștergem totul cu buretele. Se uită la ea. Dar, înainte de asta, cred că ne-a mai rămas o

afacere neîncheiată.

– Ce vrei să spui?

– În legătură cu preotul. Am uitat să contramandez.

– Cord!

Se ridică de pe scaun.

El înconjură biroul.

– Nu, asta-i o minciună, zise. Nu am uitat să contramandez. Nu am vrut să o fac. Mă obișnuisem cu ideea că ne căsătorim și că o să petrecem cîtăva vreme în cabana aceea de lîngă izvor. Ea părea șocată și el continuă. Ascultă-mă, fir-ar să fie, zise ridicînd un pic vocea. Nu-mi pasă unde locuim. Tu vrei să părăsești orașul ăsta după ce îți faci datoria, atunci voi pleca cu tine. Pot să locuiesc oriunde atîta vreme cît sînt lîngă un aeroport. Dar nu asta e important, și tu știi acest lucru. Ce e important e că eu te iubesc și tu mă iubești.

Ea se uită la el, tăcută.

– Chiar mi-am găsit timp să alerg la bijutier, zise, scoțînd o cutiuță de catifea verde din buzunar. O deschise pentru a scoate la iveală două verighete. Ce zici, doamnă doctor? Dacă mă refuzi, știi că ai să-mi sfișii inima și un

asemenea lucru nu se repară niciodată.

El părea atât de frumos și de sincer încât Billie avu probleme în a crede că era al ei.

– Vino aici, haimana incurabilă, zise, rîzînd în hohote.

El rîse și se duse spre ea, punînd cutiuța pe birou. Se îmbrățișară. În cele din urmă, el o sărută apăsător pe buze.

– Asta înseamnă că ești de acord? Întrebă el nerăbdător.

– Încă mă mai gîndesc, zise cu un surîs în colțul buzelor. Promiți să-mi fii credincios, Cord Buford? Întrebă ea. Pentru că dacă nu-mi vei fi, o să-ți iau scalpul și am să-ți scot ficatul și am să-ți-l servesc pe tavă.

– Îmi place partea asta ascultătoare a ta, doamnă doctor. O sărută din nou. Ce te face să crezi că aș dori vreodată să te înșel? Crezi că nu pot să văd un lucru bun atunci cînd îmi iese în cale? El își scutură capul. Sînt îndrăgostit nebunește de tine, Billie Foster, și știu că așa ești și tu, nu-i așa?

– Da, Cord, zise cu ochi strălucitori, din dragoste pentru acest bărbat. Te iubesc dureros de mult.

Îl iubea atât de mult, că nimic altceva nu părea să mai conteze, nici măcar unde vor locui. Dar era plăcut să știe că el era dornic să plece dacă ea ar fi vrut. Acest lucru îi făcea rămînerea acolo, mai ușoară.

Ochii ei deveniră tandri.

– Mărită-te cu mine, iubito. Îți promit că nu vei regreta. Am putea trăi un an sau mai mult în cabană și apoi ai putea să-i lași pe părinții tăi să locuiască acolo după ce se pensionează tatăl tău. Știi că n-am să-ți las familia să aibă nevoie de ceva.

Ea fu atinsă pînă în adîncul sufletului. Billie reuși să-și elibereze o mîină. Luă receptorul, îl sprijini de umăr și formă numărul.

– Mamă, eu sînt, zise. Da, vin acasă peste cîteva minute și vă voi povesti totul. O, și mamă... Se opri și zîmbi. Întreabă-l pe tata dacă nu mai puteți rămîne un pic. În cele din urmă, Cord și cu mine ne-am hotărît să ne căsătorim diseară.

Billie depărtă receptorul de la ureche pentru că mama ei țipa de fericire, apoi îl strigă pe soțul ei. Billie puse ușor receptorul în furcă.

– Acum, tot ce ai de făcut e să suni și să-l inviți pe tatăl tău, zise.

Charlotte Hughes

Cord o trase brutal la pieptul lui.

— E destul timp pentru asta, pentru că în acest moment, vreau să-mi sărut viitoarea mea mi-reasă.

Sfârșit

Tehnoredactare computerizată:

Ioan Lîlă jr.

Tel. 641.17.21

641.33.04

Str. Baitulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)